

கிளவேந்தி முயற்காகே

தின்திரா ஸ்ரீயதந்ஷின்

EE8291

ก. ๖๐๑ ก. ๖๐๒ ก. ๖๐๓ ก. ๖๐๔ ก. ๖๐๕
ก. ๖๐๖ ก. ๖๐๗ ก. ๖๐๘ ก. ๖๐๙ ก. ๖๐๑๐
ก. ๖๐๑๑ ก. ๖๐๑๒ ก. ๖๐๑๓ ก. ๖๐๑๔ ก. ๖๐๑๕

மீரா வெளியீடுகள்

எழுத்தின் தலைசிறந்த எழுத் தாளர்களின் தரமான படைப் புக்கள் தொடர்ந்து “மீரா” வெளியீடாக நூலுறவில் வெளி வருகின்றன.

தவறுமல் இவைகளைப் பெற்று உங்கள் இல்லத்தில் ஓர் “குடும்ப நூல் நிலையத்தை” ஆரம்பியுங்கள்.

புத்தகங்களை ஒழுங்காகப்பெறுவதில் சிரமமிருந்தால் நீங்கள் தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய விலாசம்:

- ஸ்ரீகாந் புத்தகசாலை யாழ்ப்பாணம்.
- துர்க்கா ஸ்ரேக்னேர்ஸ், சன்னகம்.

எழுத்தாள அன்பாக்கோ! சமகால நிகழ்வுக் கதைகளாக சமூக கதைகளாக, 100 பக்கங்களில் எழுதி எங்கள் பரிசீலனைக்கு அனுப்புக்கன்.

“மீரா வெளியீட்டகம்”

38, வேம்படி வீதி,
யாழ்ப்பாணம், இலங்கை.

ST. என். ஜே. பி. ரி. ரி. வே. கே. என்.
எ. - கே. - ஏ. - வீ. தி.
நூலாகம்

சமுத்து இலக்கியக் களத்தில்
மீராவின் வெளியீடுகளாக

வெளிவந்தவை

மழுக்காலம்	(20 -)	செங்கை ஆழியான்
ராதையின் நெஞ்சும்	(30/-)	கே. எஸ். ஆனந்தன்
பூம்பணிமலர்கள்	(25/-)	து. வைத்திலிங்கம்
முடிவல்ல ஆரம்பம்	(25/-)	இனுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்
மண்ணின் தாகம்	(25/-)	செங்கை ஆழியான்
பாலைவனப் பயணிகள்	(10 -)	கே. ஆர். டேவிட்
காங்கத்தின் கானம்	(27 -)	செம்ஹியன் செல்வன்
முற்றத்து ஒற்றைப்பனை	(12 -)	செங்கை ஆழியான்
சங்கரன்	(20/-)	வளவை வளவன்
பூஜைக்காக வாழும்பூவை	(40 -)	கே. எஸ். ஆனந்தன்
இராவணன் கோட்டை	(20 -)	கே. எஸ். ஆனந்தன்
நிலவே நீ மயங்காதே	(40 -)	இந்திரா பிரியதர்ஷி னி ஒரு மைய வட்டங்கள்
இருள் இரவில் அஸ்வ		செங்கை ஆழியான் இனுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்

மீரா வெளியீடுகளை வாங்குங்கள்
சமுத்து வெளியீட்டுத் துறைக்கு
கை கொடுங்கள்

எழுத்தாளர்கள் பார்வையில்
மீரா வெளியீடு

அன்பர் டேவிட்லீகோரி தான் நினைத்துதைச் செயற்
படுத்தியே தீர்ப்பார் என்பதை நான் நன்கு அறிந்திருக்கிறேன்
அவர் தனது தீரா வெளியீடாக எனது புதிய நாவலரான
“மரணங்கள் மலிந்த பூமி” யை வெளியீடலீகீருந்தார் நாற்
பது பக்கங்கள் அச்சிடப்பட்ட நிலையில், நாட்டின் வரலாறே
எதிர்பாராத தீருப்பத்தில் பாதை மாறி விட்டதால், அந்தாவலை
நிறைவு செய்து வெளியீட முடியாத தடங்கல் மனதிலை
ஏற்பட்டு விட்டது எனினும் தான் நினைத்த நால் வெளியீடு
என்ற இலட்சியத் தடத்தில் நடப்பதற்குத் தடங்கல் மனதிலை
அவருக்கு இருக்கவில்லை “மழுக்காலம்” வெளிவருகிறது
டேவிட்லீகோரி நன்றிக்குரியவர்.

“மழுக்காலம்” முன்னுரையில் செங்கை ஆழியான்

10-04-1988

தமிழ்மக்கள் வரலாறே மற்கமுடியாத ஒரு சகாப்தத்தின்
ஆரம்பத்தில் இப்படி ஒரு முயற்சியில் துணீகரமாக இறங்கியுள்ள வெளியீட்டாளர்களின் செயற்பாடு வியாபார நோக்கிற்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு சேவையே. தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு தம்மால் இயன்றுதைச் செய்யவேண்டும் என்ற ஒர் இலட்சிய நோக்கின் பிடிவாதப் பிரதிபலிப்பு என்றே நான் கூறுவேன், அவர்களை முன்பே நன்கு அறிந்தவன் என்பதால் அன்பர் டேவிட்டின் மனதில் பல வருடங்களாக வளர்ந்து வத்து லட்சியக் கணவுக்கு இன்றைய காலகட்டத்தில் வடிகால் அமைக்க முயன்றிருக்கிறார். என்பதை என்னையே வியப்பட்டதீரேன்.

“ராதையின் நெஞ்சும்” முன்னுரையில்

கே. எஸ். ஆனந்தன் 01-05-88

ஏ.எஸ்.ஜே.பி.ரி. டி
கே. கே. எஸ். யூ.,
மெல்லாகம்

உயிரோட்டமற்ற காலகட்டத்தில் சுயசிந்தனையோடு
துணிந்து எதிர்நீச்சல் போடும் போகர் தொகர்த்தாவாக திரு
டேவிட் லிகோர் எனக்குத் தோன்றுகிறார் தழுநிலையில்
நெருக்கடியான வாசகர்களை நம்பி நூல் வெளியீடு புரியும்
நண்பர் டேவிட்லிகோரிக்கு என் நெஞ்சு நிறைந்த வாழ்த்
துக்கனும் நன்றிகளும் உரித்தாகுக அவரின் எதிர்கால
வெற்றி தழிட வாசகர்களின் நெஞ்சரத்திலேயே அமைந்து
நீண்டது.

“பூம்பனிமலர்கள்” முன்னுரையில் து. வைத்திலிங்கம்
1-8-1988

போகர முயற்சி என்பது ஒரு அசாத்தனமான வேலை
யாகும் அதை நம்பிக்கையுடன் இத்துறையில் இறங்கியுள்ள
நண்பர் டேவிட் லிகோர் அவர்களை நினைத்து ஆச்சரியப்
பட்டதான் முடிகிறது.

“முடிவுல்ல ஆரம்பம்” முன்னுரையில் இனுவையூர்
சிதம்பர திருச்செந்திராதன் 7-10-38

நிலவே நீ மயங்காடே

ஏ.எஸ்.ஜே.பி ரிஸ்.ரிங் வேக்ஸ்
கெ. கெ. எஸ். விதி,
கல்லூரகம்

வன்னியூர்
இந்திரா பிரியதாங்கினி

<i>Title</i>	☐ Nilave Nee Mayankathe
<i>Subject</i>	☐ A Contemporary Novel
<i>Author</i>	☐ Vanniyoor Indra Priyadharshini
<i>Language</i>	☐ Thamizh
<i>Publication</i>	☐ September, 1990
<i>Edition</i>	☐ First
<i>Price</i>	☐ Rs. 40/-
<i>Copyright</i>	☐ Reserved with the Publishers
<i>Paper Used</i>	☐ News Print Sri Lanka
<i>Size</i>	☐ 17.5 c. m. × 12.5 c. m. Crown
<i>Type Points</i>	☐ 10 Pt
<i>Page</i>	☐ 124 + 12
<i>Cover</i>	☐ Thaya
<i>Publisher</i>	☐ David Ligory, Meera Veliyeddu 38, Vembady Rd, Jaffna.
<i>Printer</i>	☐ A. S. J. Printing Works K. K. S. Road, Mallakam.

விலை ரூபா 40/-

“நிலவே நீ மயங்காதே” நாவலை ரசித்து
படித்த வாசகர்களே
இந்நாவலாசிரியை “இந்திரா பிரியதர்ஷினி”
விரைவில் உங்களுக்குத் தரவிருக்கும்
உணர்ச்சிகரமான குறும்ப நாவல்

‘கண்களே கலங்காதீர்கள்’

முன்னுரை

ஏழுத்துலகைப் பொறுத்த வரையில் நான் ஒரு மொட்டு. இன்னும் மலர்த் தொடங்க வில்லை. மொட்டுக்களை மலர் வைக்கும் உயர்ந்த பண்ணை இலட்சியமாகக் கொண்டுள்ள மீரா வெளியீட்டாளர் திரு. டேவிட் லிகோரி. எப்படிக்கரை யைத் தொடுவேன் என்று கடலின் நடுவில் தந்தளித்த என்னை நோக்கிப் படகைச் செலுத்தி அர். அந்தப் படத்தின் துணை கொண்டு நான் இப்போது ஏழுத்துலகை எட்டிப் பார்க்கிறேன்.

நான் ஏழுதிய “நிலவே நீ மயங்காதே”, நாவலில் ஒரு ஆளுரன் வருகிறஞ் ஓர் ஆளுகிறஞ் வருகிறஞ் ஊருக்கொருபெயரில் உலவும் ஆனந் மட்டுமன்ற எத்தனையோ ஸிரியம் வதாக்கள் வருதிறுகள். இவர்களுடன் ஒரு காஞ்சனாவும் ஒரு ஸிரஷாந் தும் கூடவாத்தவறவில்லை.

காதல் பெண்ணுக்குப் பல வீணமானதுதான், ஸிரியம் வதா மட்டும் அதற்கு விதிவிலக்காக முடியவில்லை. அதற்காகக் கண்டதும் காதல் என்று தன்னை மறந்துபோய்விடவில்லை அவள் ஒட்டுடை ஒட்டிக் கொள்ள வேற் அவளை ஒரேயடியாக ஒதுக்கி விடவும் அவளால் முடியவில்லை உதவி செய்கிறேன் என்று வீட்

உக்கள் நுழைந்தவனை உபத்திர
வரமன்று தலையில் டிட்டுக்
கொண்டவள் காலப்போக்கில்
நன்னையே அழித்துக் கொள்கிழுன்.
அம்மாவே உக்கமென்று
வாழும் மகனும் மகளே உலகென்று
வாழும் தாயும் ஸ்ரீகிண்ணபோது எனக்கும் கூட கொஞ்சம் வேதனையாகத்தான் இருந்தது, ஆனாலும் ஸ்ரீயம்வநாவை உங்களுக்குப் புரியவைப்பதற்காக அந்த வேதனையை நான் தாங்கிக் கொண்டேன். அந்தச் சின்னப் பெண் தனித்திருந்து கண்ணீர் வடித்து என் கணக்கொடும் கூட ஈரமாக்கி விட்டாள்

இவர்கள் ஒரு சாலையால் வந்து கொண்டிருக்க இன்னென்று சாலையால் ஸ்ரீபல பெண் வைத்தியர் காஞ்சனுவும் அவளது அக்காலின்மகன்ஸ்ரீஷாந்தும்வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் நாட்டிற்காகத் தன்னை அர்ப்பணீத்து விட்ட காஞ்சனுவுக்கு நான் ஒன்றும் குறைந்து போய்விட வில்லை. என்று சொல்லாமற் சொல்கிறோன் ஸ்ரீஷாந். வாசகர்கள் எதிர்பார்க்காத முடிவைக் கொடுக்கவேண்டும் என்பதற்காககவோ என்ன வோ அவன் கொஞ்சம் ஒதுக்கியே இருந்துவிடுகிறுன். காஞ்சனுவும் கூட எதிர்பாராத முடிவைத் தானே தந்துவிட்டிருக்கிறுன்.

எழுத்துலகுக்கு நான் புது முகம் என்றபடியால் வாசகர்களைப்பற்றி அதிகம் அறிந்து கொள்ள நியாயம் இல்லையல் வவா? எனவே, இப்போதுதான் சிறந்துவிட்ட குழந்தை பூழி யைப் பார்த்து ஸ்ரீஸ் ஸ்ரீஸ் விழிப்பதுபோல் எப்படியான விமர்சனங்கள் என் கதைகளுக்குக் கிடைக்குமோ என்று விழிக் கிறேன் நான்.

எனது கதைகள் புத்தகவடி வும் பெற ஊக்கம் தந்து உதவி செய்து இலக்கிய உலகில் என் கதைகளுக்கும் இலக்கிய அந்தஸ்தை ஏற்படுத்தி தந்திருக்கும் “ஸ்ரீரா வெளியீட்டாளர் திரு. டேவிட் லிகோரி அவர்களுக்கும் அச்சிட்டு உதவிய ஏ. எஸ்: ஜே. ஸ்ரீநிவாஸ் வேகஸ் அச்சகத்தினருக்கும் மற்றும் எனக்கு இதற்கு உதவி செய்தவர்களுக்கும்ஊக்கம் தந்தவர்களுக்கும் என்னிடய பூர்வமான நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்-

அன்புடன்

இந்திரா பிரியதாரவுனி
(யாமினி சிவராமலிங் கம்)

சில நீரிழிகள் சிந்தனையின் பீண் உங்கள் ஆக்கங்களை அனுப்புக்கள் என்று தபாலில் அறிவித்தேன்! முயற்சியின் ஆர்வம் எவ்வளவு தூரம் என்று பார்க்கலாம் என்ற எண் ணம்தான் ஒரு சின்ன சோதனைதான்.

புதிதாக கடை எழுதுபவர்கள் பலர் என்னைப் பார்க்க வருவதுண்டு. கையில் ஒரு கடையையும் எடுத்துக் கொண்டு வருவார்கள். நானும் வாங்கி கவனமாகப் படித்துப் பார்த்து முடிவு சொல்வது வழக்கம். எந்த இடத்தில் இருந்து எப்படி ஒரு தகுதியும் சிறப்பும் வர்து சேரும் என்று அவ்வளவு எளி தில் சொல்லிவிட முடியாதல்லவா?

அடுத்தவாரமே இது உங்கள் சஞ்சிகையில் பிரசரிப்ப தற்கு நான் அனுப்பியிருக்கும் கவிதை இந்திரா பிரியதர்ஷினை என்ற பெயரில் எழுத விரும்புகிறேன்! என்று மீக மெல்லிய குரலில் கடுதம் சொல்லியது.

கவிதையைப் பார்த்தேன் அதன் தலைப்பு “சின்னவனை நீயும் சீர்கெட்டுப் போகாதே!” என்றிருந்தது. கவிதையைப் படித்தேன். நீமிர்ந்து உட்காரவைத்தது! அதுவே எனக்கும் அவருக்கும் நேர்ந்து “இலக்கிய பந்தத்திற்கு “தொடர்க்கால யாகவும் அமைந்து விட்டது.

“நீலவே நீ மயங்காதே” கடைக்கு அவர் கொடுத்திருந்த தலைப்பு வேறு. நான்தான் பெயரை மாற்றிவிட்டேன் “நீங்கள் அப்படி மாற்றியது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை, என்று பளிச்சென்று தெரிவித்தார் பிரியதர்ஷினை. சாதாரண மாக ஓர் அறிமுக எழுத்தாளர் அப்படிச் சொல்லுவது வழக்கம் இல்லை. பிரியதர்ஷினையின் கடுதத்தில் அவருடைய தனித்துவம் தெரிந்தது. “மயிலிறகால் மருந்திவேது மாதிரி” நளிமாகச் சொன்னேன் சம்மதித்தார்.

“நீலவே நீ மயங்காதே” கடையில் படித்த பெண் ஒருத்தி வேலைதேடிக் கொண்டு தனக்காக மட்டும் வாழாமல் சமுதாயத்துக்காக வாழ்ந்து, அதையே தனக்குக் கிடைத்த பெருமையாக நினைக்கிறோன். இதை “காஞ்சனு சீவராமன்” பாத்திரம் மூலம் அழகாக விளக்கியிருக்கிறார்.

பதிப்புரை

பிரியமுள்ள வாசகர்களுக்கு!

“பிரா” வெளியீடாக வெளிவரும் “முதல் பெண்” எழுத்தாளரின் நூல் “நீலவே நீ மயங்காதே”

பெண்கள் படித்து பட்டம்பெற்று பல பெரிய பதவிகளில் அமர்ந்து சாதனைகள் படைத்துவரும் இந்த நாளிலும் ‘பிரந்து பெண் குழந்தையா? என்று அனுதாபப்படுகிறார்கள்.

பிராவின் அடுத்த வெளியீடு “இந்திரா பிரியதர்ஷினை” யின் “நீலவே நீ மயங்காதே” என்ற அறிவிப்பைப் பார்த்தும், இதே அர்த்தத்தில் என்றீது அனுதாபப்பட்டவர்கள் பலர்.

“குறிஞ்சிப் பூ மாதிரி பூக்கிருக்கிறார்” இந்திரா பிரியதர்ஷினை. இவருக்கு எனது வாழ்த்துக்கள். இவரை நான்நேரில் சந்தித்தத்தில்லை — முகம் தெரியாதவர்!

1989ம் ஆண்டு அன்று ஜப்பாசி வெள்ளி பிரா அலுவலக முகவரிக்கு ஒரு கடுதம் வந்து சேர்ந்தது. “நான் வளரத் துடிக்கும் எழுத்தாளர். நான் இத்துறையில் வளர தங்கள் உதவியை நாடுகிறேன். என் கடைகளையும் தாங்கள் வெளி யிடுவீர்களா?” என்று.

அந்த வரிகள் அன்று எனக்குள்ளேயே ஏறிந்த கல்லில் அலைகள், என் இதயக் கரைகளில் இந்த நீரிழிமுக்களை ஒய வேயில்லை.

ஒரு பெண் காதலனால் ஏமாற்றப்பட்டு கருவையும் சுமக்க ஆரம்பித்தால்? அவள் மனச்சுமையின் அளவைச் சொல்லவே வேண்டாம். அவனுக்கு வாழ்வு ழித்து, அபர் குழந்தையை தன் குழந்தையாய் ஏற்கும் தைரியம்...மனப்பக்குவும்... பெரும் கருணை - பேரன்பு...ஒரு ஆனுக்கிருந்தால்?

இதோ இருக்கிறோன் “‘மிரசாந்து’ என்று ‘‘நீலவே நீ மயங்காதே’’ கதையில் யாருமே கையாளாத ஒரு கருவைக் கையிலெல்லேத்து சித்தரித்துக் காட்டியிருக்கிறார்: “‘ஸியதர் ஷினி’ மகாத்மா காந்தியத்களின் “‘சத்திய வாக்கை”ப் படித்தால் மட்டும் போதாது... வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிக்க வும் வேண்டும் என்று விளக்கியிருக்கிறார். இக்கதையில் “‘மிரசாந்’ பாத்திரம் மூலமாக.

“அவள் ஒரு அன்னப்பறவை” இது ஒரு மென்மையான “சிறுகதை,, முடிவில் நம் வீழிகள் அகுவிகளாக மாறுவது நிஜம்.

“துவாரகா” பாத்திரத்தை மனதைவிட்டு அகலாத பாத்திரமாக்கிவிட்டார். “துவாரகா” மனதைவிட்டு அகலவாய்ப் பில்லாமல் ஆழப் பதிந்துவிட்டாள் என்றாடன். இக்கதையில் நானும் ஒரு அவதாரம் எடுத்திருக்கிறேன் என்பதில் மதிப்ச்சியடைகிறேன்.

இது இவருடைய முதல் “‘நூல்’” இவருடைய அடுத்த “‘நூல்’” இவரை அடையாளம் காட்டும். மிரமாதாக இருக்கும் என்ற எண்ணம்தான் இன்னும்.....இன்னும் என்னைத் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

“‘நீலவே நீ மயங்காதே’” என்னும் புதிய முகவரிக்கு அட்சரங்கள் கோர்த்துக் கொடுத்த அனைவருக்கும், மீரா வெளியீடுகளுக்கு நல்லாதாவு வழங்கிவரும் வாசக அன்பர் கள் அனைவருக்கும் மொழிகளுக்கு அப்பால் தேவேகிறேன் “‘நன்றி’” என்ற வார்த்தையை.

38, வேற்பட வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

01 - 07 - 1990

மிகுந்த அன்புடன்
டி. விகோாரி

ஷசை அறையிலிருந்து வந்த ஊதுவத்தியின் மணம் வீடெல்லாம் நிறைந்து நின்றது. அரை மணிநேர அம்மன் வழிபாட்டின் பின் காஞ்சி ன பூசையறையிலிருந்து வெளியே வந்தாள். சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த சுவர்க்கடி காரம் மணி ஏழு பத்து என்கிறது.

காலையில் நான்கு மணிக்கே எழுந்து விடுவாள். ஐந்த தரை மணிவரை ஏதாவது வாசிப்பாள். பின் தலைசீவி உடை மாற்றிக் கொண்டு வீட்டின் பின்புறம் உள்ள குளக்கட்டில் வோக் போவது அவளது வழக்கம். வோக் போய்விட்டுத் திரும்பும்போது மணி ஆறுபதினைந்து ஆகிவிடும், பின் குளி யலறைச்குள் புகுந் து கொண்டுவிடுவாள் இதற்கிடையில் வேலைக்காரிகள் ராணியும் பத்மாவும் வீடுவாசல் கூட்டி விடுவார்கள் அந்தப் பெரிய அனுதை இல்லத்தை இருவரு மாகக் கூட்டி முடிப்பதற்கு ஒருமணிநேரம் தேவையாகிறது ராணி வாசலில் அழகாக மெழுகிவிடுவாள்.

குளித்து முடித்து வந்து கோலம் போட்டுவிட்டுப் பூசையறைக்குள் புகுந்து கொண்டு விடுவாள். அம்மன் அவரூக்குப் பிடித்த தெய்வம். தோத்திரப் பாடல்கள் பாடிபூசை முடித்துக் கொண்டு வெளி யே வருவதற்குள் மனி ஏழு பதினெட்டை நெருங்கிவிடும்.

பூசை முடித்துக் கொண்டு வந்தவள் ஷோபாவில் சாய்ந்து கொண்டாள். சாப்பாட்டு மனி அடித்தது. பிள்ளைகள் சாப்பாட்டறையை நோக்கிச் செல்வது தெரிந்தது மொத்தம் ஜீம்பது பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள். ஒரு வயதுக்கும்ந்தை முதல் இருபத்திரண்டு வயது இளம்பெண் வரை பல்வேறு வயதினர் அங்கே இருக்கிறார்கள், அங்கிருந்து முன்று பெண்கள் திருமணம் செய்து கொண்டு தளிக்குடித்தனம் போய்விட்டார்கள். அந்த இல்லத்தில் உள்ள அத்தனை குழந்தைகளும் அவருடைய குழந்தைகள் போல! அந்தக் குழந்தைகளுக்காக, தன் இலட்சியத்துக்காக தன் திருமண வாழ்வையே வெறுத்தவள் அவள்.

சாப்பாட்டறையிலிருந்து வந்த குழந்தைகளின் ஆரவாரம் காதைப்பிளந்தது. அம்மா.....என்று அவளது கழுத்தைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டாள் தீபிகா.

என்னம்மா?

நான் டான்ஸ் பழகப் போகிறேன்.

பழகேன் அடுத்த வியாழக்கிழமை விஜயதசமி அன்றைக்கே சேர்த்து விடுகிறேன்.

அச்சா! என்று காஞ்சனுவின் கண்ணத்தில் முத்தம் கொடுத்து விட்டுத் துள்ளிக்கொண்டே ஒடினாள். ஆறுவயதே நிரம்பிவிட்ட தீபிகா புள்ளி மானெனத் துள்ளியோடும் குழந்தையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் காஞ்சனு.

பிரபவ லேடி டொக்டர் காஞ்சனு சிவராமன் தூர்க்கா நேர்ஸிங் ஹோமில் 4ம் வார்ட்டில் உள்ள நோயாளிகளைப் பார்வையிட்டுக் கொண்டு நின்றாள். உதவிக்கு இரண்டு நேர்ஸ்கள் இருந்தார்கள். அப்போது புதிதாக வேலைக்கு அமர்ந்த நேர்ஸ் ராதிகா ஓடிவந்தாள்.

டொக்டர்! ஐந்தாம் வார்ட்டில் மூன்றாம் கட்டில் பேஷன்டுக்கு திரும்பவும் ஹாட் அட்டாக் வந்து விட்டிருக்கு மிகவும் அவஸ்தைப்படுகிறூர் என்றாள்.

உடனே டொக்டர் காஞ்சனுவின் குழு ஐந்தாம் வார்ட்டை நோக்கிப் படையெடுத்தது.

மூன்றாம் கட்டிலில் மார்பை இருக்ககளாலும் அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டு அவஸ்தைப்பட்டார் சிற்றம்பலம் எழுபத்தைந்து வயதை நெருங்கிவிட்ட அவரால் இந்தமரண வேதனையைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

காஞ்சனுவின் உத்தரவின்படி சிற்றம்பலம் தீவிரகண் காணிப்பறைக்கு மாற்றப்பட்டார், வைத்திய முறை கனதடல்புடல் பட்டன. நான்கைந்து தாதிகள் இரண்டுமுன்று டாக்டர்கள் அவரைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சுலநிமிஷ அவஸ்தையின் பின் மருந்தின் வலிமையால் அவர் உறங்கிப் போனார். இருதய நோய் நிபுணர் ஒருவரைத் துணைக்கு விட்டுவிட்டு காஞ்சனு வீடுபோய்ச் சேர்வதற்குள் மனி நான்கு ஆகிவிட்டிருந்தது,

தையல் நிலையத்தின் உழைப்பினால் கட்டப்பட்ட அலைதை இல்லம் அது. குழந்தைகளுக்கு மத்தி யில் அவரும் ஒரு குழந்தையாகி ஆனந்தமாக விளையாடும் ‘ஆனந்த பவனம்’

வீட்டினுள்ளே நுழைந்தவள் குளித்துவிட்டுவந்துதானே தேனீர் தயாரித்துக் குடித்தாள்.

ஏராளமான பணம், வேலையாட்கள் படை என்று எல்லாம் இருந்தும் தன்வேலைகளைத் தானே செய்வதில் கொராவக் குறைவு என்று எண்ணிப்பதில்லை. எளிமையாக வாழுத் தெரிந்தவர்.

உடைமாற்றிக் கொண்டு பேனு கொம்பனியையும் கையல் நிலையத்தையும் பார்வையிடப் போக வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டவர் மேசையிலிருந்த மூன்று கடிதங்களைக் கண்டாள்.

மதியம் ஏராளமான கடிதங்களைப் பார்த்து பதிலும் எழுதியவர் ஒரு நோயாளிக் கையும் கடுமை என்று தொலைபேசி அறிவிப்புவர் அவசரமாகப் போய்விட்டாள். தங்குவரும் கடிதங்களுக்கு கூடியவரையில் அவளே பதில் எழுதுவதால் சிலகடிதங்களை வைத்துவிட்டுப் போய்விட்டிருந்தாள்.

கடிதங்களை எடுத்துக் கொண்டாள். ஓன்றில் ப்ரெராம்குமுதினி என்றிருந்தது இப்படி தெரியாத வர்களிடமிருந்து கடிதம் வருவது காஞ்சனாவுக்குச் சுக்ஜும். கடிதத்தைப் பிரித்தாள் மன்னாரிலிருந்து வந்திருந்தது.

அன்புள்ள காஞ்சனை சிவராமன் அவர்கட்டு,

பிரபல கதாசிரியையான நீங்கள் பிரபல பத்திரிகையாகிய சூரியா'வில் எழுதிய 'கண்களே கலங்காதீர்கள், கதையை வாசித்தேன் நல்ல கதை. ஆனால் முடிவை இன்னெஞ்சு விதமாகவும் எழுதலாம். சுதாவிள் அண்ணனும் வலனும் ஒற்றுமையாகி சுதா வலனின் கல்யாணம் நடைபெறுவதாக எழுதியிருக்கலாம்

தன் தங்கை ஒரு பயங்கர முரடனைக் காதலிப்பதை அறிந்த தன் தங்கையே தன் உயிரென வாழும் ஓர் அண்ணனின் மன உணர்ச்சிகளைத் தெளிவாகக் காட்டியிருந்தீர்கள், உங்கள் கற்பனைத் திறனைப் பாராட்டாதிருக்கவும்

முடியவில்லை. பாராட்டவும் வார்த்தைகள் இல்லை உங்களுடைய கதை, கவிதை, கட்டுரை போன்றவற்றை உணவு உறக்கத்தை மறந்து வாசிக்கும் என்னைப் போன்ற உள்ளங்களுக்கு 'கண்களே கலங்காதீர்கள்' நல்ல விருந்தாக இருக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

நீங்கள் நலமோடு வாழ்ந்து நம்நாட்டுக்கு மேலும் மேலும் சேவைசெய்ய வேண்டுமென வாழ்த்தி விடைபெறுகிறேன்.

இங்களைம்
உங்கள்
குழுதினி

கடிதத்தைப் புன்னகையோடு மடித்து வைத்தாள். அடுத்த கடிதத்தைப் பிரித்தாள். அவளது தங்கையின் மகள் இந்து இங்கு வருவதாக எழுதியிருந்தாள். உள்ளம் துள்ளியது. அவளது ஒரே தங்கையின் ஒரே மகள் இந்து. அவள் ஆறுமாதங்களின் பின் வரப்போகிறான் என்றால் சந்தோஷத்துக்குக் கேட்கவா வேண்டும்?

மற்றைய கடிதம் காஞ்சனாவின் ஓன்றுவிட்ட அக்காவின் மகள் பிரியா எழுதியிருந்தாள் க. பெ. த. உயர்தரப் பரிட்சையில் இருநூற்று ஐம்பத்தொன்பது புள்ளிகள் பெற்று வைத்தியக் கல்லூரியில் சேர அனுமதி கிடைத்துள்ளதாக எழுதியிருந்தாள். காஞ்சனாவின் சந்தோஷத்துக்கு அளவேயில்லை. பிரியாவின் அம்மா சுமதியும் காஞ்சனாவும் ஓன்று விட்ட அக்கா தங்கையெனினும் கூடப்பிறந்தவர்கள் போள்ள ஹவர்கள்.

லெட்டர் பாட்டை எடுத்துக் கொண்டு மேசையின் முன் னால் அமர்ந்தாள்,

மூவருக்கும் கடிதம் எழுதி எடுத்துக் கொண்டாள். உடைமாற்றிக் கொண்டு செல்லம்மாவிடம் பிள்ளைகளைக் கவனமாகப் பார்த்துக்கொள்ளச் சொல்லிவிட்டு வெளியேறி னாள். அவளது கார் சிலநிமிஷங்களில் வீதியில் விரைந்தது

கடைத்தெருவில் காரைநிறுத்தி இறங்கிக்கொண்டாள் 'சுவர்னை ஸ்ரோர்ஸ்' இனுள் புகுந்தவள் என்ன வாங்குவதென்று யோசித்துக்கொண்டு நின்ற போது பையன் ஒடிவந்தான்.

அம்மா என்ன வாங்கிறீங்க

புன்னகைத்துக் கொண்டு அருகிலிருந்த ஷாகேஸினுள் பார்வையைச் செலுத்தினான். விதம் விதமான கைக்கடிகாரங்கள் பார்வைக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஒரு மணிக்கூட்டைக் காட்டி இதை எடுங்கோ என்றான்.

நீள் வட்டவடிவில் வெள்ளை டயல் பொருத்திய மிகவும் அழகான லேடஸ் வோக் அது. அவனுக்குப் பிடித்து விட்டது.

என்ன விலை:

ஜூநாற்றி இருபத்தைந்து ரூபா.

அதேபோல் இரண்டு மணிக்கூடுகளை வாங்கிக்கொண்டு வெளியே வந்தவள் இரண்டு கடைகள் தள்ளி இருந்த புத்தகக் கடைக்குள் சென்று ஒரு திருக்குறள் புத்தகமும் ஒரு தமிழ் அகராதியும் வாங்கிக்கொண்டாள்.

திருக்குறள் புத்தகமும் தமிழ் அகராதியும் வாங்கித்தகுமாறு பிரியாவின் அண்ணை பிரஷாந் கேட்டிருந்தான். அதை நினைவில் வைத்துக் கொண்டுதான் இரண்டு புத்தகங்களையும் வாங்கியிருந்தாள் காஞ்சனு.

பிரியாவுக்காக ஒரு மணிக்கூட்டை பார்சலில் அனுப்பியவள் கடிதங்கள் மூன்றையும் பெட்டியில் சேர்த்து விட்டாள்.

தூர்க்கா பென் கொம்பனிக்குச் சென்று சில விஷயங்களைக் கவனித்து விட்டு தூர்க்கா தையல் நிலையத்திற்கும்

சென்று சில விஷயங்களைக் கவனித்துக் கொண்டு ஆனந்தபவனம் வந்து சேர்வதற்குள் ஆறுமுப்பதாகி விட்டிருந்தது பிள்ளைகள் எல்லோரும் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் பலரும் விரும்பிவாங்கும் தூர்க்கா ரெடிமெட் ஆடைகள், தூர்க்கா பென், தனலக்ஷ்மி ஊதுபத்திகள், வாணி பிஸ்கட், பேபிமில்க் பெளர், பியோர் வைற் சோப் என்று பல கொம்பனிகளின் உரிமையாளர், நான்கு இல்லங்களில் வாழும் அனுதைக்குழந்தைகளின் அன்புத்தாய் பிரபல டாக்டர் பிரபல எழுத்தாளர் பிரபல சாமுக சேவகியாகிய அவனுக்கு வேலைகள் கொஞ்சநஞ்சுசமா? இத்தனையும் போதாததற்கு வாசகர்களின் கடிதங்களுக்கும் கூடியவரையில் அவளே பதிலும் எழுதுகிறோன். இத்தனை சிரமங்களும் அவனுக்குச் சிரமமாகத் தெரிவதில்லை. குழந்தைகளின் சண்டைகளுக்கு விலக்குத் தீர்ப்பதற்குள் அவனுக்குப் போதும் போதும் என்றாகிவிடும். நாற்பத்தெட்டு மணித்தியாலயங்களை ஒரு நாளாகப் படைத்தி திருக்கலாம் என்று இறைவனை நொந்து கொள்வாள் ஆனால் விலக்குத் தீர்க்கவேண்டிய வேலை கூடிவிடுமே என்று நினைக்கும் போது இறைவனைப் போற்றுவாள். ஆனாலும் இத்தனை பொறுப்புகளையும் அவள் விரும்பியே ஏற்றிருந்தாள்.

அப்போது அவள் நாட்டின் தென்பகுதியில் வைத்தியராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தாள். அவனுக்கு வயது இருபத்தாறு. ஒரு வீட்டில் ஒரு அறையை வாடகைக்கு எடுத்திருந்தாள்.

அன்று ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து திரும்பியவள் தனது அறைத் திறப்பை வாங்க வீட்டுக்கார அம்மாள் ஜான்கி யிடம் போனாள்.

காஞ்சனா உனக்கொரு கடிதம் வந்திருக்கு. என்று கூறி ஒரு கடிதத்தையும் கொடுத்தாள் ஜான்கி.

காஞ்சனாவைத் தங்கள் சொந்தமகள் போல் என்னிப் பழகினர் வீட்டுக்கார அம்மாள் ஜான்கியும் அவரது கண வர் சீதாராமனும் பெயருக்கேற்றபடி ஒற்றுமையான தம் பதிகள், அவர்களுக்கு ஒரு பெண் மட்டுந்தான். மத்திய மகா வித்தியாலயத்தில் பத்தாம் ஆண்டு படிக்கிறார்கள்.

கடிதத்தை வாங்கியவள் காயத்திரி இன்னும் ஸ்கூலால வரவில்லையா? என்றார்.

இல்லம்மா ஏதோ ஸ்பெஷல் கிளாஸாம்

தன்னறைக்கு வந்து கைப்பையையும் ஸ்ரெதஸ் கோப்பையும் மேசையில் வைத்து விட்டு கடிதத்தைப் பிரித்தாள். ஊரிலிருந்து அம்மா எழுதியிருந்தார்கள்.

அன்புள்ள காஞ்சனாவுக்கு,

உன்னுடன் ஒரு முக்கிய விடயம் பற்றிக் கதைக்க வேண்டும். உடன் வரவும்

அன்புடன்

அம்மா

கடிதத்தை மடித்து உறையில் வைத்துக் கொண்டே தன்னிடமே கேட்டாள். ஏதோ முக்கிய விஷயமாமே என்ன வாக இருக்கும்?

விஷயம் பிடிபடவில்லை அவருக்கு. சரிநேரில் போய்க் கதைத்தால் ஆயிற்று என்று நினைத்துக் கொண்டு உடை மாற்றிக்கொண்டு முகம் கைகால் கழுவி பூசையறையில் பிரார்த்தனை முடித்துக் கொண்டு தனது அறைக்குள் வந்தாள்.

தனது அறையில் ஒரு மூலையில் இரண்டு படங்களை வைத்துப் பிரார்த்தனை செய்து வந்ததைக் கண்ட ஜான்கி

பூசையறையினுள்ளேயே பிரார்த்தனை செய்யுமாறு வற்பு ருத்தியிருந்தாள். எனவே இப்போது அவள் பூசையறையிலேயே பிரார்த்தனை செய்வது வழக்கமாகி விட்டிருந்தது.

அக்கா; ரீ.

ஓருக்களித்துச்சாத்தியிருந்த கதவைத் திறந்தாள் பன்னிச்சிருடையில் காயத்ரி நின்றாள். கையில் தேனீர்க் கோப்பை இருந்தது.

காயத்ரி! அக்காவுக்கு கைகால் சொத்தியில்லையாம் என்று உங்கள் அம்மாவிடம் சொல்லு.

எங்கவீட்டில் ஒரு ரீ குடித்தால் ஒன்றும் குறைந்து போய்விடமாட்டார்கள். கூறிக் கொண்டே வந்து கட்டில் அமர்ந்து விட்டாள் காயத்ரி.

காயத்ரி! முதல்லபோய் உடுப்பை மாற்றி முகம்கழுவிக் கொண்டு வா. பிறகு கதைக்கலாம். சற்றுக் கண்டிப்புடன் கூறினால் காஞ்சனு, விட்டால் இப்படியே இருந்து விடும் பொறுப்பற்ற பெண் அவள் என்று காஞ்சனாவுக்குத் தெரியும்.

என்னக்கா நீங்கள் என்று சின்னங்கிக்கொண்டு வெளியேறினால் காயத்ரி. காஞ்சனாவும் தேனீரைப்பருக ஆரம்பித்தாள்.

இரண்டு நாட்களில் காஞ்சனு ஊருக்குப் போய் விட்டாள் பிரயாணக்களைபோக நன்றாகக்குளித்து விட்டு வந்தாள் அம்மா கொடுத்த தேனீரை ஷோபாவில் சாம்ந்தபடியே பருகினால் தாயாரும் காஞ்சனாவின் எதிரே அமர்ந்து கொண்டார்கள்.

அம்மா! ஏதோ முக்கிய விஷயமாய்க் கதைக்க வேணும் என்று வரச் சொன்னீர்களே? காஞ்சனாதான் பேச்சைத் தொடக்கினால்.

காஞ்சனவைப் பெண் கேட்டு வந்திருக்கிறார்களாம். அம்மா மாப்பிள்ளையைப் பற்றி புழுகித்தள்ளினார்கள். காஞ்சனவின் கைக்கு அவனது புகைப்படமும் வந்தாயிற்று படத்தில் அழகாகச் சிரித்த இலைஞைக் கூர்ந்து நோக்கி னான் காஞ்சனு. நான் நல்லவன் என்று அவனது முகம் சொல்லிற்று அவள் தாயை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

அம்மா! எனக்கொரு அண்ணூ இருந்திருந்தால் அவருக்கு இவர் வயது இருந்திருக்கும் இல்லையா?

காஞ்சனு! அதிர்ந்தார் தாயார், காஞ்சனு நிதானம் தவறுமல் தொடர்ந்தாள்.

அம்மா! நீங்கள் அடிக்கடி சொல்வீர்களே இலட்சியம் இல்லாதவன் மனுஷனே இல்லை என்று எனக்கும் ஒரு இலட்சியம் இருக்கம்மா அதைக் குழப்புறவகையில் எந்த ஒரு நிகழ்ச்சியுமே என் வாழ்க்கைல் நடக்க நான் அனுமதிக்க மாட்டேன்.

என்ன இலட்சியம்?

சமூக சேவை.

நீ சேவை செய் உன்னை யார் தடுத்தார்கள்?

கல்யாணம் தடுக்குமே அம்மா.

இல்லை காஞ்சனு சேவைமனப்பான்மை உள்ளவர்தான் இந்த மாப்பிள்ளை

விரக்தியாகச் சிரித்தாள் காஞ்சனு.

அம்மா! நீங்களா இன்னும் உலகத்தைப்புரிந்துகொள்ளா மல் இருக்கிறீர்கள்? சீதனத்தை ஒழிப்போம், சாதியை ஒழிப்போம் மக்கள் தொண்டே மகேசன் தொண்டு என்றெல் ஸாம் மேடையில் முழங்குவினம்—கைதட்டலுக்காக! மேடையை விட்டு இறங்கின உடனேயே எல்லாம் மறந்துபோகும்' சொன்ன துபோல் செய்யுற ஆக்கள் எத்தனை பேர்? விரல்விடுங்கோ பார்க்கலாம்.

காஞ்சனு ஒரு பொம்பிளை நினைத்தால் எதையும் செய்யலாம். உன்மைதானம்மா. ஆனால் கல்யாணம் செய்யுற வரை என் வழிக்குக் கொண்டுவரும் முறைசியில் எங்கள் ரெண்டு பேருக்கிடையிலையும் பிரச்சனை வந்தால் அது என்னப்பாதித்தால் பரவாயில்லை. எங்களுக்குப் பிறக்கப்போற குழந்தைகளையும் பாதிக்குமே! என்ன செய்ய?

காஞ்சனு! உனக்கு நாடு முக்கியமாய் இருக்கலாம் ஆனால் எங்களுக்கு நீ முக்கியம் நீ கல்யாணம் செய்து கடுமெப்பாய் வாழுற்றைப் பார்க்கத்தான் நாங்கள் விரும்புறம், இந்தமுடிவுக்கு நீ இணங்கவில்லையென்றால் வேறு யொரு முடிவை நான் தேடவேண்டியிருக்கும்.

அம்மா.....எங்க நாடு படுத்திருக்கம்மா, அது எழும்பி இருக்க விரும்புது. ஆனால் அதால் முடியேல்லை இப்படியே விட்டால் அது செத்துப்போயிரும் அம்மா. இதைப்பார்த்துக் கொண்டு என்னை உயிரோட வாழ முடியாதும்மா சொல்லி முடிக்கும்போது அவள் ஏறக்குறைய அழுதேவிட்டாள்.

காஞ்சனு! என்முடிவைச் சொல்லி விட்டேன் இதுக்கு மேல் சொல்லுறதுக்கு எதுவுமே இல்லை—குரல் கடுமையாக ஒலித்தது.

அம்மா! அப்படி ஒரு முடிவைத் தான் நீங்கள் எடுப்பீர்களென்றால் அடுத்த நிமிஷமே நானும் அதேமுடிவை எடுப்பேன் - இவள் குரலில் உறுதி தெரிந்தது:

மிரட்டிய அம்மா மிரண்டுவிட்டார். மகள் வென்று விட்டாள். சிலகாலத்தில் தங்கைக்கும் தம்பிமாருக்கும் திருமணம் முடிந்துவிட்டது. அம்மாவும் அப்பாவும் காஞ்சனுவின் வீட்டுக்கும் மற்றவர்களின் வீட்டுக்குமாகச் சென்று ஆசைத்திர உறவாடுகிறார்கள்.

2

அம்மா..... அம்மா! இந்த அம்மாவுக்கு காதுகேட்கவே கேட்காது. கண்டிப்பா ஒரு இயர்போன் வேணும் ..ாய் விட்டுப் பேசியபடியே மாடிப்படிகளில் இறங்கி வந்த தன் அன்பு மகளை எதிர் அறையிலிருந்துபடியே பார்த்து இரசித்தாள் சாரதா.

பொறுமையில்லாத பிள்ளை என நினைத்தவள் வயசு போ ஞல் அப்படித்தானே அம்மா என்றார்கள்.

சரியாய் சொன்னீர்கள் என்று சிரித்துக்கொண்டே தாயை நோக்கி வந்தாள் பிரியம்வதா.

எந்தநேரமும் என சீலைத் தலைப்புக்குள்ள தானு? சாரதா சிரித்தாள்.

அம்மா கொஞ்சநேரம் உங்களுக்குத் தொல்லையேஇல்லை. ஏன்?

நான் வெளியே போயிற்று வாழேனே?
எங்கம்மா?

ஃப்ரண்ட் ஷ்ட்டுக்கு.

எந்த ஃப்ரண்ட் வீடு பரியா?

என்னம்மா நீங்கள் கேள்விமேல் கேள்வி கேட்டுக் கொண்டு. அலுத்துக்கொண்டாள் இவள். அன்னையின் முகம் சுருங்கிப்போய் விட்டது.

ஸௌரிம்மா, தீபா வீடுவரைக்கும் போய்வருகிறேனே என்றார்கள் குரல் கெஞ்சியது.

சரி! போ, இருட்டமுதல் வா.

அனுமதி கிடைத்து சில நிமிடங்களுக் கெல்லாம் பிரியம்வதாவின் கார் சாலையில் விரைந்தது. அம்மா விடம் அடம்பிடித்து வாங்கியிருந்தாள் அந்தக்காரர். அம்மா இந்தக்கார் படுகிழம் ஆகிற்றே வேறு கார் ஹாங்குவோம் என்று ஒற்றைக்காலில் நின்ற செல்லமகளின் முகம் சுருங்கிப்போவதைக் காணச்சுகியாத சாரதா முன்பிருந்த காரரை விற்றுவிட்டு இதை வாங்கிக்கொடுத்திருந்தாள்.

சாவித்திரி சாலையின் சன்னெரிசல்களுக் கிடையே வளைந்து நெழிந்து செல்லும் பிரியம்வதாவின் கார் பார் வையிலிருந்து மறையும் வரை பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள் சாரதா.

பரபரப்பான சாவித்திரி சாலையிலிருந்து விலகி அமைதியான அகன்ற கண்ணகி சாலையில் விரைந்தது கார். பிரியம்வதா கண்ணேடியில் பார்த்தாள் ஒரு சிவப்பு நிற கார் அவளைத் தொடர்ந்தது.

அது சாவித்திரி சாலையிலிருந்து தன் ணைத் தொடர் வதைக் கவனித்திருந்தாள்.

கண்ணகி சாலையில் கலைமகள் நூல்நிலையத்தைக்கடந்து வலப்பக்கமாகத் திரும்பி பத்தாம் இலக்கவிட்டின் முன் ஒரமாகக் காரைர்ந்திருத்தி இறங்கிக்கொண்டாள், சிறிய தோட்டத்தைக்கடந்து வாசலை நெருங்கினால். உள்ளே எட்டிப் பார்த்தபோது ஒருவரையும் காணவில்லை.

கவரில் இருக்கவே இருக்கிறது அழைப்புமணி.பிறகென்ன யோசனை? என்றென்னியவாறே அழைப்புமணியை அழுத் தினால் நிசப்தம் நிலவியது. இரண்டு நிமிடம் கழித்து மீண்டும் அழுத்தினால் மாடியில் யாரோ நடக்கும் சத்தும் கேட்டது. சில நிமிஷங்களில் படியில் குதித்துக்கொண்டு வந்த பதினெட்டுவயதுப்பெண் தீபா ஹாய் பரியா வா வா என்று வாசலை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

ஏன் பரியா இப்பல்லாம் இந்தப் பக்கமே வாறுதில்லை? பொய்க்கோபத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு நீமட்டும் வாறு னியாக்கும் என்றாள் பிரியம்வதா.

ஸௌரி பரியா இன்றைக்கு வருவதாகத் தான் இந்தேன் அதற்கிடையில் நீ வந்துவிட்டாய். இரு பரியா.

ஓகோ! அப்படியா? நான் போகிறேன் நீ வாவன் என்று திரும்பியவளின் முன்னால் ஓடிவந்து வழிமறித்தாள் தீபா

அம்மா! தாயே! கோவிச்சுக்கொள்ளாதேயம்மா. நா ணாக்குக் கண்டிப்பா வருவேன். இப்ப உள்ளே திரும்பும்மா

அப்படிவாவழிக்கு! கூறிவிட்டுச் சிரித்துக் கொண்டாள் பரியம்வதா, தீபாவும் அடக்கமாகச் சிரித்தாள் நண்பிகள் இரு வரும் ஹோலினுள் எதிரெதிரே அமர்ந்து கொண்டார்கள்.

தீபா! மாலதி அக்காவைக் கண்டனேன்.

எப்ப?

போன கிழமை,

எப்படி இருக்கிறா?

அவ்வுக்கென்ன குறை? அழகான ரெண்டு குழந்தைகள் ஒன்று பொம்பிளைப்பிளை மற்றது ஆம்பிளைப்பிளை. மாயியாரும் கூடவந்தா ஏதோ அவசர அலுவலாய் வந்தவாம் நல்லாய்க் கதைக்கக்கூட முடியவில்லை, பஸ்ஸீக்காகப் போயிற்று.

மாலதி இவர்களைவிட ஏழுவயது முத்தவள், பஸ்ஸீத் தோழி கமலாவின் மூலம் அறிமுகமானவள். ஆனால் கமலாவைவிடவும் அதிகமாக ஒட்டிக்கொண்டாள், சின்னவயதில் திருமணம் செய்து கொண்டு மட்டக்களப்பில் குடியேறி விட்டவள் எப்போதாவது இவர்களுக்குக் கடிதம் எழுதுவாள். இவர்களும் எழுதுவார்கள்,

பரியா! உனக்கு மாலதி அக்காவின்ர பிள்ளைகளை யென்றாலும் தெரியும், எனக்கு மாலதி அக்காவைத்தவிர ஒருத்தரையும் தெரியாது. அவவின்ர ஹஸ்பண்ட் என்ன வேலை செய்யாரு?

யாருக்குத் தெரியும்?

ஏதேதோவெல்லாம் கதைத்தவர்கள் சவர் மணிக் கூடு ஆறுமுறை அடித்தோயந்தபின்தான் சுயநினைவுக்கு வந்தார்களா.

ஆறுமணி ஆகிவிட்டது அம்மாவிடம் பேச்சவாங்கிக் கட்டிக்கொள்ள வேண்டியதுதான் என்னினைத்துக் கொண்டவள் அவசரஅவரமாக தீபாவிடம் விடைபெற்றுக்கெண்டான்.

பரியம்வதாவின் கார் கண்ணகி சாலையிலிருந்து விலகி சாவித்திரி சாலையில் விரைந்த போது முன்பு அவளைத்தொடர்ந்த அதே சிவப்பு கார் இப்போதும் தொடர்ந்தது பரியம்வதாவுக்கு ஆத்திரமாக வந்தது இவன் என்ன எனக்குப்பின்னாலேயே சத்துகிறுன் என்று பொருமினாள் மறுக மை அவன்யாரோ எங்கோபோகிறுன் எனக்கென்ன என்று மனதுக்குச் சமதானம் சென்னாள்.

ஒருவேளை நான் அவனைச்சுற்றுவதாக அவன் நினைக்கிறுனே என்னவோ. என நினைத்தவள் மறுகணமே சீச்சீ நானு அவன் பின்னால் சுற்றுகிறேன்? அவனால்லவா என்னைச் சுற்றுகிறுன் என என்னியபோது அவளுக்கு மறுபடியும் ஆத்திரமாக வந்தது. தன்னைத்தானே சிரமப்பட்டுக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள் வீட்டை அடைந்ததும் கேட்திறந்து கொண்டது. தோட்டத்தைக் கடந்து காரைநிறுத்தி விட்டு இறங்கிக்கொண்டாள். அந்தக் கார் விரைந்து வலப்புறமாகத் திரும்பியது.

முதல்நாள் சொன்னபடியே தீபாவந்து விட்டிருந்தாள் தோழியர் இருவரும் தோட்டத்தில் அமர்ந்து கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பஸ்ஸீக்கூடத்துப் புதினங்கள், சிரிப்புகள் எல்லாம் கதைகளில் வந்து போயின.

இடையே சாரதாவும் தேவீருடன் வந்து சில நிமிஷம் கதைத்துப் போனார்.

பரியா வாறியா கடற்கரைக்குப் போவம்?

ஓ. கே வாம்மா என்று உற்சாகமாய்த் துள்ளினால் பிரி யம்வதா.

ஒரு நிமிஷம் இரு. மேலிடத்து உத்தரவு பெற்றுக் கொண்டு வருகிறேன் சொல்லிக் கொண்டு உள்ளே ஓடினாள் அம்மா.....

என்னம்மா? ஏதோ கதைத்துக்கொண்டிருந்த சாரதா மகளை நிமிர்ந்து பார்த்துக் கேட்டாள்

நானும் தீபாவும் பீச்கக்குப் போய்வரவா?
ம். போவன்.

உற்சாகத்தில் பிரியம்வதாவுக்கு நடக்கத்தெரியவில்லை துள்ளிக் கொண்டு மாடிக்குப் போனான்.

கடல் பிரியம்வதாவின் வீட்டிலிருந்து கூப்பிடு தொலை வில்தான் இருந்த தெனினும் தோழி தீபாவுடன் சேர்ந்து போவதென்றால் நிலவைத்தா என்று அடம்பிடிக்கும் குழந்தைக்கு அதைப் பிடித்துக் கொடுத்தால் எப்படியிருக்குமோ அப்படி இருக்கும். நினைவுதெரிந்த நாள்முதலாக ஒன்றாக விளையாடியவர்கள்லவா கேட்கவா வேண்டும்?

கடற்கரை மணலில் முழங்கால்களை மடித்துக் கைகளால் அணைத்துக் கொண்டு இருவரும் கதைக்கும் கதைகள்..... சிரிப்புக்கள்..... சந்தோஷங்கள்.....

பத்துநிமிடங்களுக்கெல்லாம் பிரியம்வதா அழகிய இ ள ம் நீலநிற சுடிதாரில் சினிமாவில் சிலோமோஷனில் வரும் கதா நாயகிபோல மெதுவாக மாடிப்படிகளில் இறங்கிவந்தாள்

சாரதாவுக்குச் சொல்லிக்கொண்டு தீபாவுடன் வெளி யேறினார். கால்நடையாகவே இருவரும் போனார்கள் மாலைநேர மஞ்சள்வெயில் தாழம்பூக் கண்ணங்களைத் தடவி விட்டது சன்னெநிசல் இல்லாத அழைதியான இடத்தில் இருவரும் அமர்ந்தார்கள்.

பரியா “லாவண்யா” கதை வாசிச்சியா?

இல்லையே..... நீ படித்தாயா?

ம். நல்லகதை பரியா. புத்தகம் வைத்திருக்கிறேன், வேணுமா? என்னிடமும் இருக்கு வேணுமா? என்ற ஆண்குரல் கேட்டுத்திரும்பினால் பிரியம்வதா.

பிறவுண்ணிற ஜீன்ஸீம் பட்டர்கலரில் அதேநிறகோடு போட் ஷேட்டுமாக சுருண்டகேசத்தை ரஜனில்ரைவில் தட்டி விட்டுக் கொண்டு புன்னகை தவழ்நின்ற அந்த இளாஞ்சின..... எங்கேயோ பார்த்ததா ஞாபகம். இவன் ... இவன் தனக்குள்ளேயே பேசிக்கொண்டவருக்குப் பட்டென்று நினைவுந்தது இவன்தான் சிவப்புக்கார் ஹீரோ.

மிஸ், என்பெயர் ஆரூண். சொந்த இடம் கோப பாய் உங்களுக்கு ஆட்சேபண இல்லையென்றால் இந்தப்புத் தகத்தை நீங்களே எடுத்துக் கொள்ளுங்கள், அவன் புத்தகத்தை அவள் முகத்துக்கு நேரே நீட்டினான்.

இவன் என்ன தீர்க்கதர்சியோ என்று நினைத்த யானுக்கு எரிச்சலாக வந்தது. ‘‘நோ தாங்ஸ்’’ என்றவள் தீபாவை பார்த்துக் கண்சாடை காட்டிவிட்டு எழுந்து நகர்ந்தாள். தீபாவும் நகர்ந்து கொண்டாள்,

வாசலில் அழைப்புமணி ஓலித்தது மாடியில் தனது அறையிலிருந்து கதைப்புத்தகம் வாசித்துக்கொண்டிருந்த சாரதா கீழே வந்து கதவைத்திறப்பதற்குள் மூன்று தடவை மணி ஓலித்து விட்டது. யாரிந்தப் பொறுமையின் சிகரம்? என்று தனக்குள் முனுமுனுத்துக் கொண்டு கதவைத்திறந்தாள் வாசலில் சாரதா எதிர்பார்த்தபடியே பிரியம்வதா நின்றான்.

ஏனம்மா இவ்வளவு நேரம்? உன்னைத்தேடி தீபாவந்து விட்டு இப்பத்தான் போகிறோன்.

ஏனும்? என்னட்டை அவவுக்கு என்ன அலுவலாம்? கேட்டுக் கொண்டே தாயைக்கடந்து உள்ளே போனால் மகன்,

என்னம்மா பழையபடி கோபமா? சாரதாவுக்கு வார்த்தையை முந்திக்கொண்டு சிரிப்பு வந்தது

அவர்கள் எப்போதும் இப்படித்தான் ஏதோ பாலர் வகுப்புப் பிள்ளைகள் போல அடிக்கடி சண்டையிட்டுக் கோபம் போட்டுக் கொள்வார்கள். அடுத்தநாளே கதைத்தும் கொள்வார்கள்,

சமையல்லறக்குள் வந்து தண்ணீரைக் கொதிக்கவைத்து பாலைக் காய்ச்சி தேனீர் தயாரித்துக் கொண்டு மகளின் அறைக்குள் வந்தாள் சாரதா.

இதற்கிடையில் வெய்யிலின் அகோரத்தைக் குறைப்ப தற்கு நான்கு வாழி குளித்துவிட்டு இளஞ் சிவப்புநிற கவுனில் ட்ரெஸ்ஸிங் ரேபிளின் முன்னால் நின்று இடைவரை காடுபோல் வளர்ந்திருந்த அழகிய சூந்தலை வாரிக்கொண்டு நின்றாள். கண்ணுடியில் சாரதா தேனீர்க் கோப்பையுடன் நின்றாள்.

ஏனும்மா அங்கேயே நிக்கிறீங்கள்? என்று கேட்ட அழகுமகளை உச்சிமுதல் உள்ளங்கால் வரை பார்த்துவிட்டுக் கையைச் சரித்துப் புன்னகைத்தாள் சாரதா. தேனீர்க் கோப்பையை அங்கிருந்த மேசையில் வைத்துவிட்டு கட்டிலில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

அம்மா தலையைச்சரித்து புன்னகைத்ததை மகள் இரசித்தாள். இத்தனை வயதிலும் அம்மா இவ்வளவு அழகாக இருக்கிறார்களே என்று பிரியம்வதா அந்தச்சில நிமிடங்களில் வியந்தாள் எத்தனையோ முறை வியந்திருக்கிறார்கள்?

அம்மா முன்ஹோல்ல இருக்கிற மேசையில் காஞ்சனை சிவராமன்ற புத்தகம் ஒன்று வைத்தேனே எடுத்திங்களா?

இல்லையே.....

இருங்கோ எடுத்துக் கொண்டு வாறன் என்று வெளியேறிய மகளைப் பறியா! இங்கவா என்ற சாரதாவின் குரல் தடுத்து நிறுத்தியது,

என்னம்மா? என்றால் நின்ற இடத்திலேயே திரும்பிப் பார்த்து எத்தனை தடவைதான் சொல்லுறது தலையிழுத்த குறையிலே வீடுமுழுவதும் திரியாதை என்று. தலையிர் வீடுமுழுவதும் கொட்டாதா?

சாரதாவின் குரலில் கண்டிப்புத் தெரிந்தது.

ஸௌரிம்மா என்று தலையிரை அள்ளிக்கொண்டை முடித்துக் கொண்டாள் மாடிப்படிகளில் குதித்துக் கொண்டு ஓடியவள் சிலநிமிடங்களில் புத்தகமும் கையுமாக வந்து புத்தகத்தைத் தாயிடம் கொடுத்தாள். புத்தகத்தைக் கண்டதும் சாரதாவின் சந்தோசம் முகத்தில் தாண்டவமாடியது. காஞ்சனாவின் கதை என்றால் அம்மாவுக்கும் மகளுக்கும் சோறும் வேண்டாம். தண்ணீரும் வேண்டாம் படுக்கையும் கூட வேண்டாம்.

புத்தகத்தை வாங்கிக்கொண்டவள் சாவதானமாகக் கட்டிலில் சாய்ந்து கொண்டு படிக்கத் தொடங்கினால்.

அம்மா..... இந்தப்புத்தகத்தைக் கண்டவுடன் என்னை மறந்திற்றீங்களா? இந்த நேரம் நீங்களும் நானும் ஜாலி யாய் இருந்து கதைக்கிற நேரம். இந்தப் பொன்னனை நேரத்தை விட்டுக்கொடுக்க நான் தயாரில்லை. வாங்கோம்மா என்று தாயின் இரண்டு கைகளையும் மணிக்கட்டிற்குக் கீழாகப் பிடித்துக் கொண்டு சிறுங்கிய மகளைப்பார்த்துப் புன்னகைத்த சாரதா அரைமனத்துடன் சரிவா என்று புத்தகத்தை மூடிவைத்துவிட்டு எழுந்து விட்டாள்.

நீ தலையிழுக்கத் தொடங்கி எவ்வளவு நேரமாகிப் போசு இன்னும் தலையும் இழுக்கேல்ல ரீயும் குடிக்கேல்லை. முதல்ல ரீயைக் குடி

ஆறிப்போயிருந்த தேனீரை ஒரேவாயில் பருகினான் பிரியம்வதா. சாரதா பிரியம்வதாவுக்குத் தலைசீவி பின்னி விட்டாள் இருவரும் மொட்டைமாடிக்குச் சென்றுர்கள் மகள் மறக்காமல் ரேடியோவையும் எடுத்துக் கொண்டாள். இருவரும் ஆளுக்கொரு கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டார்கள் பிரியம் வதா ரேடியோவைத் திருக்கினான் இன்றைய நேயர் நிகழ்ச்சியில் நானாக நானில்லை தாயே..... என்ற பாடல் மெல்லிய சத்தத்துடன் வந்து சொல்லிக்கொள்ளாமல் அவர் கஞ்சைய காதுகளுக்குள் புகுந்துகொண்டது.

அம்மாவும் மகனும் சுகமாக வாழும் அந்த வீட்டில் துணைக்கு ஒரு வேலைக்காரி ஒரு காவல்க்காரன் இருவரும் இருந்தார்கள் குசினியுடன் சேர்த்து இறக்கியிருந்த தாழ் வாரத்தில் வேலைக்காரி செல்லம்மா மா இடித்துக் கொண்டிருந்தாள் சத்தம் மெதுவாக மொட்டைமாடிக்கு வந்தது

இதுபோன்ற வேலைகளில் சாரதாவின் உதவிகளை அவள் ஏற்பதில்லை. அம்மா! ரீச்சர்வேலை பார்ப்பது என்ன சுகமான காரியமா? காலை எட்டரைமணிக்குத் தொடங்கினா பின் ணேரம் மூன்றரைவரைக்கும் தொண்டைத்தண்ணி வத்திப் போகக் கத்தவேணும் அது போதாததற்கு இரவுச்சாப்பாட்டையும் நீங்கள்தான் செய்யவேணும் என்று பிடிவாதமாய்ச் செய்யுறீங்கள். இதெல்லாம் போதாததற்கு இந்த யேலை களையும் நீங்களா செய்யவேணும்? பிறகு நான் எது க்கு இங்க? என்று கொஞ்சம் உரிமையுடன் மறுத்து விடுவாள். கிட்டத்தட்ட இருபது வருடங்களாக அங்கே வேலைசெய்வ தால் வந்த உரிமை அது.

காலை, மதியச்சாப்பாடு சமைத்தல் வீடுவாசல் கூட்டித் துப்புரவாக்குதல் வீட்டின் பின்புறம் உள்ள காய்கறித் தோட்டத்து வேலைகள், மா இடித்தல் வறுத்தல் போன்றவை

செல்லம்மா தனக்கென்று எடுத்துக் கொண்டுள்ள வேலைகள் எத்தனை மறுத்தும் பூந்தோட்ட வேலைகளை அம்மாவும் மகனும் எடுத்துக் கொண்டார்கள்.

அம்மா இப்ப அப்பா இருந்திருந்தால் எப்படியிருக்கும்? எவ்வளவு சந்தோஷமாய் இருக்கும்! அப்பா நல்லா ஜோக் சொல் லுவார் என்று சொல்லுவீங்களே அம்மா சொல்லிக் கொண்டே தாயைப் பார்த்தாள் பிரியம்வதா.

அம்மா... ... ஏ ஏனம்மா அழுகிறீங்கள்? அம்மா பிளீஸ் அழாதேந்கோ என்று தாயின் அருகில் தஶரையில் அமர்ந்து தாயின் கண்களிலிருந்து பெருகிய கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டாள். அவளின் கண்களும் கூடக் கலங்கிப் போய்விட்டன. அப்பா இல்லையே என்ற ஏக்கத்தால் அல்ல- அம்மா வின் கண்கள் கலங்குகின்றனவே என்ற கவலையால்.

ஸொரிம்மா! இனிமேல் நான் அப்பாவைப் பற்றியு கதைக்க மாட்டேன். அழாதேந்கோ சாரதாவின் கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டாள். பஸ்விபத்தொன்றில் கணவனை இழந்து காலமெல்லாம் கவலையில் துவஞும் சாரதாவுக்குத் தன் அன்புமகளின் ஆதரவு இதமாக இருந்தது. பத்தொன் பது வருடங்கள் ஆகிவிட்டாலும் அப்பா இறந்துபோன கவலை அம்மாவைவிட்டுப் போகவில்லையே என்று எண்ணியபோது பிரியம்வதா மனதுக்குள் வேதனைப்பட்டாள்.

அம்மா! அதைவிட்டுட்டு வேறாதாவது கதைப்போமே என்று கேட்ட மகளை முந்தாணையால் கண்களைத் துடைத்த படியே நிமிர்ந்து பார்த்தாள் சாரதா.

அம்மா.....ஒருக்கால் சிரிக்கமட்டங்களே? சொக்லேட் வாங்கித்தாறன். ஓரேஒருதரம் சிரியுங்கோ

சாரதாவுக்குச் சிரிப்புவந்தது. ஓரேஒருதரம் வாய்விட்டே சிரித்துவிட்டாள் அந்தச்சிரிப்பில் ஒருதுளி சோகம் ஓட்டிக்

கொண்டு வந்து எட்டிப்பார்த்தது. பிரியம்வதா தாயை அணைத்துக் கொண்டாள்.

அமைதியான இரவுக்குப்பின் சுறுசுறுப்பான காலை நேரம் மிகவேகமாக ஒடி ஏழுமுப்பது ஆகியிருந்தது, ரேடி யோவில் மாகாணச்செய்திகள் ஆரம்பமாகின.

பரியா... ஏழையாகிறது. இன்னும் சாப்பிடாமல் என்னம்மா செய்துகொண்டிருக்கிறோய்?

மாடியைப் பார்த்து மகனுக்குக் குரல் கொடுத்துவிட்டு கைநிங்ரேபிளில் தட்டுகளை எடுத்து வைத்தாள். இரண்டு தட்டுகளிலும் மூன்றூண்று இட்லிகளையும் சம்பலையும் வைத்தாள்.

அம்மா! எனக்கு மூன்று வேண்டாம் ஓன்றை எடுங்கோ என்று சின்னுங்கியபடியே கதிரையில் அமர்ந்தாள் பிரியம் வதா.

நோ! மூச்சுக்காட்டாமல்மூன்று இட்லிகளையும்சாப்பிடத் தான் வேணும் என்று செல்லமாகக் கண்டித்தாள் சாரதா.

இருவரும் சாப்பிட்டு முடித்துக் கல்லூரிக்குக் கிளம்பத் தயாராகினர் மகள் படிக்கும் கல்லூரியிலேயே தாயும் ஆசிரியையாகப் பணியாற்றினான். தாவரவியலும் விலங்கியலும் படிப்பிடத்தாள். பிரியம்வதாவின் வகுப்புக்கு விலங்கியல் பாடம் படிப்பிடத்தாள். பிரியம்வதாவின் கார் கேட்டைத் தாண்டி வீதியில் விரைந்தது.

கார் பங்களா வங்கியிலிருக்கும் ஒருலட்சம்ரூபா எல்லாம் சாரதாவின் பெற்றோர் அவனுக்காக விட்டுப்போயிருந்த சொத்துக்கள்.

இருவரும் கல்லூரிக்குப் போய்ச்சேர்ந்து பத்துநிமிடங்களுக்கெல்லாம் மணி அடித்துவிட்டது. பிரார்த்தனைக் கூட்டத்தைத் தொடர்ந்து பாடங்கள் தொடரிச்சியாக நடந்தன.

பதினெந்துநிமிட இடைவேளையின் போதுதான் கொஞ்சம் கதைக்க முடிந்தது. தீபாதான் ஆரம்பித்தான்.

பரியா! அன்றைக்கு பீச்சக்கு வந்தவன் இன்றைக்கு நான் ஸ்கலுக்கு வாறுவழியில் வந்து கதைத்தான்.

என்னவாம்! என்ற பிரியம்வதா தொடர்ந்தாள். தீபா! இவன் அன்றைக்கு உங்கவீட்ட நான் வரேக்கயும் முன்னுக்கும் பின்னுக்குமாய்த் திரிந்தவன் என்றாள்.

உன் பெயரைக் கேட்டான்.

அச்சா! ஒருநாளைக்கு என்னட்டை முறையா வாங்கிக் கட்டப் போருன். நீ சொன்னாயா?

இல்லை. அவவின்ர பெயர் உங்களுக்கு எதுக்கு என்று கேட்டுட்டு வந்துவிட்டேன்.

அதுதான் சாரி! இனிமேல் உன்னட்டைக் கேட்டால் என்னட்டை வந்து கேட்கச்சொல்லு. நான் சொல்லுறவன் நல்ல பதில். அவளது உதடுகள் கோபத்தில் படபடத்தன.

பரியா! ஏனம்மா இப்படிக் கோபிக்கிறோய்? பெயர்தானே கேட்டான். சொல்லிற்றுப் போகவேண்டியதுதானே. தோழியின் கோபத்துக்குத் தூபம் போட்டாள் தீபா;

பிரியம்வதாவுக்குக் கோபத்துக்குக் குறைவிருக்கவில்லை அவளிடம் உள்ள பொறுமையை விடவும் கோபம்தான் கூடுதலாக இருந்தது கோபத்தில் கண்கள் சிவக்க உதடுகள் படபடக்க அவள் பேசுவதை தீபா மிகவும் விரும்பி இரசிப்பாள்

ஓஹோ! அப்படியென்றால் சொல்லியிருக்கவேண்டியது தானே! சொல்லாமல் வந்து ஏன் எனக்குச் சொல்ல வேண்டும்?

இன்றைக்குப் பெயர் கேட்பான். நாளைக்குக் கிட்டவந்து மில் பிரியம்வதா என்பான் அடுத்தநாளைக்கு. பரியா என்பான். அடுத்தநாளைக்கு மைடார்லிங் என்பான்' அதற்கும்

அடுத்தநாள் மைஸ்வீற்றி என்று கன்னத்தில் கிள் கொடுப்பான். அடுத்தநாள்—இதுக்கும் மேல் என்னத்தைச் சொல்லுறநு? எல்லாம் முடிஞ்சபிறகு கையைக்கமுவிக் கொண்டு மாயமாய் மறைந்து போவான். இவங்களைப்பற்றி எனக்கு நல்லாய்த் தெரியும். பார்த்தால் ரெளடிமாதிரி இருக்கிறோன். இவனுக்கு என்பெயர் சொல்லாததுதான் கேடாக்கும். என்றால். முகத்தில் எள்ளும்கொள்ளும் வெடித்தது.

அதில்ல பரியா, வந்து.....

தீபா! இதுக்குமேல் அவனைப்பற்றி ஏதாவது கடைத்தால் நான் பொல்லாதவளாகிறுவன். பேசாமல் உன்வேலையைப் பார். போ! ஆக்திரத்துடன் இரைந்துவிட்டு விறுவிறென்று வகுப்பறங்குள் சென்றுவிட்டாள் பிரியம்வதா.

என்ன தீபா! மெடம் தொண்ணாற்றொன்பது தசம் எண்பதில் போருபோல இருக்கு. என்ன நடந்தது? என்றால் சாந்தி.

அவள் தொண்ணாற்றொன்பது தசம் ஒன்பதிலையும் போகேல்ல. எண்பத்தெட்டுத்தசம் எட்டிலையும் போகேல்ல. நீ உன்ற வேலையைப்பார் என்றால் தீபா சாந்தியைப்பார்த்து. அப்பெய்பா என்ன அன்பு! என்னஅன்பு! பரண்ட விட்டுக் கொடுக்க மாட்டியே என்று கூறிச் சிரித்துக்கொண்டே போய்விட்டாள் சாந்தி.

இடைவேளை முடிந்து வதப்பு ஆரம்பமாகியது. பிரியம்வதாவிடம் மெள்ளப் பேசுக்கொடுத்தாள் தீபா. பரியா'... என்று மெல்ல இழுத்தபோது என்னது? என்றால் பரியம்வதா திருப்பாமல் நல்லவேளை. பளாரென்று கன்னத்தில் ஒன்று விழாமல் இருந்தகே என்று நினைத்துக் கொண்டாள் தீபா. அவனுக்கு வாயைப்பிளிந்து கொண்டு சிரிப்பு வரத்துடித்தது சிரமப்பட்டு அடக்கிக்கொண்டாள்.

உன் கெமிஸ்ரி கொப்பியை ஒருக்கால் தாறியா? விறுவிறென்று பாக்கைத்திறந்து கொப்பியை எடுத்து வைக்கவும் விலங்கியல் பாட ஆசிரியை திருமதி சாரதா சபேசன் வரவும் சரியாக இருந்தது.

இரண்டு பாடங்கள் கொடர்ச்சியாக நடந்தபின் மதிய போசன இடைவேளையின் போது பிரியம்வதாவின் கோபம் சற்றுத் தனிந்திருந்தது. உணவுக்காக வீட்டுக்குப் போவதற்குக் காரில் காத்திருந்தாள். இன்னும் ஒருமணிநேரத்தில் கல்லூரியில் நிற்கவேண்டும். காரை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்த சாரதாவை வழிமறித்தாள் தீபா. சித்தி! பரியா இன்றைக்கு நல்ல ஹீற்று இருக்கிற இப்பகொஞ்சம் பரவாயில்லைப்போலஇருக்கு. எதுக்கும் கொஞ்சம் தள்ளியிருந்து கொள்ளுங்கோ என்று முனுமுனுவத்து விட்டுச் சிரித்துக் கொண்டே நகர்ந்துவிட்டாள். நல்லவேளையாக ப்ரியம்வதா இந்த இடத்தில் இல்லை இருந்திருந்தால் இதுவரையில் தீபாவுடன் வாய்ச்சன்னடைக்குத் தயாராகியிருப்பாள். வழக்கமாக இருவரும் சண்டை பிடிக்கும் போது சாரதாவை இடையில் இழுத்துத் தினறவைத்து விடுவார்கள்-

தீபா சாரதாவுடன் நெருங்கிக்கொண்ட அளவுக்கு பிரியம்வதா தீபாவின் அம்மா புவனூவுடன் நெருங்கிக்கொள்ளவில்லை புவனு சாரதாவைப்போல் இல்லை. கொஞ்சம் முரட்சூபாவம் உள்ளவன். கோபம் வந்தால் வாய்க்கு வந்தபடி திட்டித்தீர்த்துவிடுவான். இதனால் மற்றவர்கள் தன்னுடன் நெருங்காமல் பார்த்துக்கொண்டாள்

3

தூர்க்கா மருத்துவமனையில்நோயாளிகளைப்பரிசோதித்து மருந்து கொடுத்துக்கொண்டிருந்தாள் காஞ்சனை. இன்னும் மூன்றுபேர் காத்திருந்தார்கள் பதினெட்டுமணிக்கு புகையிரதம் வரும் இந்துவை அழைத்துவர புகையிரதநிலையத்துக்குப் போகவேண்டும், இப்போது மணிபத்து ஐம்பதாகிறது. தன்னுடைய அலுவலுக்காக இதுவரைநேரமும் காத்திருந்த நோயாளிகளை தவிக்கவிட்டுச்செல்ல அவள் தயாராகஇல்லை.

ஏதோ பார்த்தோம் மருந்து கொடுத்தோம் என்று மருந்து கொடுக்கவும் அவள் தயாராக இல்லை மூன்று நோயாளிகளையும் நன்கு பரிசோதித்து மருந்து எழுகக் கொடுத்துவிட்டுக் கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தாள். மணி பதினெண்று பத்து என்கிறது. புகையிர தநிலையத்துக்கு தொலைபேசி எடுக்க எண்ணி எண்களைச் சுழற்றினுள்- ஹலோ ஸ்ரேசன்மாஸ்டர் ஹயர்! என்றது மறுமுனையில் ஓர் ஆண்குரல்.

ஐ, ம் காஞ்சனு சிவராமன் என்றார்கள்.

என்ன விஷயம் மெடாம்?

யாழ்தேவி வந்திற்று?

ஓ! யெஸ். சரியாக வெவனுக்கே வந்திற்று மெடாம். ஓ.கே. தங்கியூ. கூறிவிட்டு ரிசீவரவைத்தாள். இந்து ஸ்ரேசனில் காக்திருக்க மாட்டாள் நேராக வீட்டுக்கே போ ஹோம் என்று எண்ணிக் கொண்டு புறப்பட ஆயத்தமானான். ஒரு த'தி யாருடனே இரைந்து பேசவது காதில் விழுந்தது.

ஒவ்வொருவரும் நீங்கள் நினைத்த நேரத்துக்கு வந்தால் நாங்கள் எங்கட வேலையைப் பாக்குறதில்லையே? நாங்கள் எங்கவேலையை விட்டுட்டு உங்களோடையே மின்கடவேணும் என்று நினைக்கிறீங்கள் போலஇருக்கு. இன்னும் பத்து நிமி ஷத்தில் எனக்கு டியூட்டி முடிஞ்சிரும். அதுக்கிடையில் எனக்குக் கொஞ்ச வேலை இருக்கு. இப்ப என்னை டொக்டரிட்டைக் காட்டிக்கொடுக்காமல் போயிற்று நாளைக்கு வாரும்

இந்த இரைச்சல் காஞ்சனைவின் காதுகளைத் துளைத்தை குத்தது. பேச்சுவந்த இடத்துக்கு விரைந்தாள்.

புனிதா! என்னநடந்தது? என்றார். அவளதுகுரல் கடு மையாக வெளிவந்தது.

புனிதா என்னசொல்வதென்று தெரியாது விழித்தாள் காஞ்சனு மற்றைய பெண்ணைத் தனது அறைக்குள் போகச் சொல்லி விட்டுத் தொடர்ந்தாள்.

புனிதா! இந்த நேவிங்ஹோமில் வேலைசெய்யுற எல் லோம் கடமை தவருதவர்களாக இருக்கவேணும் உங்களுடைய டியூட்டி முடிய இன்னும் பத்துநிமிஷம் இருக்குது இதைமறக்க வேண்டாம். ஒரு நேர்ஸ் ஒரு பேஷன்டோட் கதைக்கிற விதத்தில் பேஷன்ட் பாதி வருத்தத்தை மறக்க வேணும். பாதிவருத்தம் மாறவேணும், நீங்கள் கதைக்கிற விதம் வருத்தத்தை இன்னும் ஒருபடி அதிகமாக்கும் போல இருக்கு. நீங்கள் எல்லாம் ஒரு நேர்ஸா? மிஸ்! இதுவே முதலும் கடைசியுமாய் இருக்கட்டும் இனிமேலும் இப்படி ஏதாவது நடந்தால் நான் பொல்லாதவளாகிறேன். பி கெயர் புல் என்று பாதி ஆங்கிலமும் பாதி தமிழுமாக இரைந்துவிட்டு அறையை நோக்கி வேகமாக நடந்தாள் காஞ்சனு.

மெடாம்! தயங்கித்தயங்கி அழைத்தாள் அவள்.

என்னது? என்றார் காஞ்சனு. கோபம் துளிகூடக் குறையவில்லை.

ஐ'ம் ஜொரி மெடாம் என்றார் குரலில் பணிவு தெரிய காஞ்சனு பார்வையாலேயே உன்னை மன்னித்தேன் என்று கூறி விட்டு மென்மாகத்தன் அறைக்குள் சென்றார். காஞ்சனைவைக் கண்டதும் வந்தவள் எழுந்து நின்றார். காஞ்சனு அவளைப்பார்த்துப் புன்னகைத்துவிட்டு இருங்கள்என்று கூறித் தானும் அமர்ந்துகொண்டாள். வந்த பெண்ணைன் முகத் தில் சோர்வு தெரிந்தது.

டொக்டர்! பஸ்லேட் ஆகிற்று. அதுதான் வரதேரமாகி விட்டது என்றார்.

பரவாயில்லை. இங்கே எந்தநேரமும் வரலாம் பிள்ளைக்குக் காச்சல் இடைக்கிடை வலிப்புமாதிரியும் இருக்கு சொல்லி முடிப்பதற்குள் அவள் கண்கலங்கிப்போனான் திட்டு வாங்கிப்பழகாதவள் போலும்! புனிதா கொடுத்த திட்டுக்களின் பாதிப்பு இன்னும் அவளைவிட்டுப் போகவில்லை.

காஞ்சனு அவளின் தலையை வருடிவிட்டாள். தங்கச்சி இந்த நேர்ஸிங்ஹோமுக்கு எந்தநேரமும் பேஷன்ட்வரலாம் இந்த நேர்ஸிங்ஹோம் இங்கே வேலைபார்க்கும் டொக்டர்ஸ் நேர்ஸல்ஸ் எல்லாமே உங்களுக்காக! இவை உங்களுடையவை! அந்த நேர்ஸ் பேசினதைப் பற்றிக் கவலைப்படாதேங்கோ! பஸ்ஸ் என்றார்ஸ், குழந்தையை நன்கு பரிசோதித்து மருந்து எழுதிக்கொடுத்தாள். மருந்து எழுதிய காகிதத்தை வாங்கியவள் ஏதோ சொல்ல வாயைத்திரந்துவிட்டுப் பின் தயங்கி நின்றார்ஸ். காஞ்சனு இதைக்கவனிக்கத் தவறவில்லை.

என்னம்மா? ஏதோ சொல்ல நினைக்கிறீர்கள். ஆனால் சொல்லுந்கள் இல்லை. எதுவாய் இருந்தாலும் தயங்காமல் சொல்லுங்கோ.

அப்போதும் அவள் சொல்லத்தயங்கினால். உதடுவரை வந்தவார்த்தைகள் உதட்டோடு தடைப்பட்டுப் போயின. உதடுசொல்லத்துடித்தது. ஆனால் உள்ளம் சொல்ல மறுத்தது காஞ்சனு மெல்லச்சிரித்து என்னம்மா? என்று கேட்டு அவளது தலையைவருடினால் காஞ்சனுவின் செயல் அவளதுமனதுக்கு இதுமாகஇருந்தது. ஆனாலும் தெரியம் போதவில்லை சிரமப்பட்டுத் தைரியத்தை வரவழி முத்துக் கொண்டு சொன்னாள்.

டொக்டர்! என்பெயர் நித்யா நான் ஒரு ஏழை. இந்தப்பள்ளியை விட்டால் எனக்கு வேற்யாராமே இல்லை கையிலிடைச்ச கொஞ்சக் காசோட வந்திற்றன். பஸ் லேட்டாகின்தால் கவண்மன்ற கொஸ்பிற்றலுக்குப் போக முடியேல்லை. இன்றைக்கு ஞாயிற்றுக் கிழமையானதால பின்நேரமும் மருந்தெடுக்க முடியாது உங்களை நம்பிவந்திற்றன். கையில் பத்து ரூபாய்தான் இருக்கு. நீங்கள் உதவி செய்தால் நல்லது டொக்டர்என்றார்ஸ் குனிந்ததலை நிமிரா மல் இப்படியெல்லாம் உதங்கேட்கவேண்டி வந்துவிட்டதே என்று நினைத்துக் கூசிப்போனால் அவள்.

உடனே ஒருநருறுபா தாளை எடுத்து அவளிடம் கொடுத்தாள் காஞ்சனு.

இல்லை டொக்டர். நான் இந்த உதவியைக் கேட்கேல்லை வேறான்னம்மா?

பிஸ்சைப் பிறகுகொண்டுவந்து தாறதுக்கு.....

காஞ்சனு மெதுவாகச் சிரித்தாள். இதற்கா இவ்வளவு தயக்கம் என்யதுபோல் இருந்தது அந்தச்சிரிப்பு

சரியைத்தியான போது கொண்டுவந்து தாங்கோ. கட்டாயம் தரவேணும் என்று நான் சொல்லவில்லை.

கண்களால் மட்டுமல்ல வார்த்தைகளாலும் நன்றி சொல்லிக் கொண்டு எழுந்தவளை உங்களுடன் கொஞ்சம் கதைக்கவேணும். ஐந்துநிமிஷம் இருப்பீங்களா? என்று திரும்பவும் அமரச் செய்தாள் காஞ்சனு. மேசையில் இருந்த மணியை அழுத்தினால். ஓடிவந்த தாதியிடம், மருந்துக்காகி தத்தில் எதையோ எழுதிவிட்டுக் கொடுத்தாள். நித்யா உதவி என்று கேட்டபோதே எழுதிக் கொடுத்திருக்க வேண்டியது இது. மறந்து போய்விட்டிருந்தாள். இதற்காகத் தன்னையே கடிந்து கொண்டாள் காஞ்சனு. குழந்தை உறங்கிக்கொண்டிருந்தது.

நீங்கள் எதுவரைக்கும் படிச்சிருக்கிறீங்கள்?

ஏ/எல் எக்ஸாம் எடுத்தேன். ரூ சி, ரூ எஸ். தொடர்ந்து படிக்க முடியேல்லை. திரும்பிப் படிக்க விரும்பேல்லை. ஷோட் ஹாண்ட் ரைப்பிங் படித்தேன். அப்பதான் ஆனந் என்றவன் வந்து என்னை ஏமாற்றிப்போட்டான்.

என்னது? காஞ்சனு புருவத்தைச் சுருக்கினால். ஓம் டொக்டர்! அவன் என்னை விரும்பினான், நானும் அவனைக் காத வித்தேன். ரெண்டு வீட்டிலையும் எதிர்ப்பு. நாங்கள் ஊரை விட்டுப்போய்க் கல்யாணம் செய்துகொண்டோம். அந்தப்

பாவியை நான் நம்பினேன். ஆதனால் ரெஜிஸ்ரர் பண்ண வேணுமே என்று யோசிக்கேல்லை என்ற வயித்தில் இந்தப் பிள்ளையும் வளர்த்தொட்டங்கிற்றன். ஒருநாள் வேலைக்குப் போனவன் திரும்பவே இல்லை. ஆதரவு இல்லாமல் அந்த ரப்பட்டு எப்பவோ ஒருநாள் அவன் எனக்குத்தந்த ஸ்லா சத்துக்கும் போய் விசாரித்தால் அந்த வீட்டுக்காரருக்கும் அவனுக்கும் எந்தசம்பந்தமுமே இல்லையாம் லைப்ரரில் ரெண் டுநாள் கண்டு கதைச்ச பழக்கம்தானும் இப்ப இந்தப்பின் ஜிங்காக விடுவிடாய்ப் போய் கூவிவேலைசெய்து பிழைக்கி ஹென் டொக்டர்! ஆனந் என்னை ஏமாற்றிப் போனபிறகும் அவனில் இருந்த பாசம் எனக்குக் குறையேல்ல அவர் நல் வைர் என்னவோ நடந்திருக்கு அதுதான் என்னைப்பார்க்க வரேல்லை யென்று நினைச்சன். அதுஉண்மைதான் அவனுக்கு நடந்தது என்ன என்றும் இப்பவும் என்ன நடக்கிறது என்றும் எனக்கு ஒருநாள் தெரியவந்தது அன்றைக்குத்தான் எனக்கு அவனில் வெறுப்பு வந்தது என்று விம்மினான்.

என்ன நடந்தது?

அவனுக்கு இன்னேரு பெண் கிடைத்தாள். இப்ப அவனுக்கும் இதே நிலைதான். ஆனால் அவனுக்கு அம்மாவின் ஆதரவு கிடைச்சது. எனக்கு.....? டொக்டர்! எனக்கும் அவனுக்கும் மட்டுமில்லை இந்த நிலைமை. இன்னும் எத்த ஜையோ பெண்களுக்கு! எனக்குத் தெரியாத எத்தனையோ பெண்களுக்கு! என்றவள் இறுதியில் கேவினான்.

ஒரு பெண் தாய் தந்தையின் பாதுகாப்பை விட்டு வெளி யேறும் போது ஏற்படும் அவஸம் இது. இந்தச் சமுதாயம் இன்னும் பெண்களுக்குரிய அந்தஸ்தை. மரியாதையை வழங் கவில்லை! விளங்கவில்லை.

மேடையில் பெண்களுக்காக வாதிடுவோர் எல்லோரும் சொந்த வாழ்வில் அவ்வாறே நடந்து கொள்வதில்லை. இதை அறியாத பெண் பெற்றவர்களின் கட்டுப்பாட்டை வெறுத்து வெளியேற்ற துடிக்கிறான். இவ்வாறு வெளியேறும் போது

பொதுவாக சில பெண்களுக்கு ஏற்படும் அவல நிலைதான் இப்போது நித்தியாவுக்கும் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பது காஞ்சனாவுக்குப் புரிந்தது. நித்யாவுக்கு இப்போதாவது புரிந்து கொண்டதோ என்னவோ. ஆனால் அவனுக்குப் புரிய வைக்க முயன்று மேலும் அவளை வேதனைப்படுத்த காஞ்சன விரும்பவில்லை.

நித்பா! தையல் பழகியிருக்கிறீங்களா?

அப்போதுதான் நித்யா காஞ்சனாவின் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தாள் காஞ்சனாவின் முகத்தில் கூவலைக்கோடுகள் படித் திருந்தன.

என்ன நித்யா?

பழகியிருக்கிறேன் அம்மாவிடம்; என்றபோது அவளது கண்கள் குளமாயின.

ஏனம்மா அழுகை?

நான்தையல் பழகப்பேறேன் என்றவுடனே எனக்குப் படிப்பில் கவனம் குறைவு என்று அம்மா பழக்கவிடமாட்டன் என்றிட்டா பிறகு அப்பாதான் அவள் ஆசைப்படுறாள். பழக்கவிடுங்கோ என்று சொல்லி அம்மா பழக்கி விட்டவ. அப்பல்லாம் நான் அப்பாவின் செல்லாப்பிள்ளையாக இருந்தேன். டொக்ட! அப்பாமாரே இப்படித்தான் நல்ல பாசமாக இருப்பினம். தங்களுக்குப் பிடிக்காத ஒரு செயலைச் செய்த உடனேயே வெறுத்திருவினம் அதுவரையிலும் இருந்த அங்கு எங்கே போயிர்றென்று தெரியாது. ஆனால் அம்மாக்கள் அப்படியில்லைமெட்டம். பிள்ளைகள் எதைச் செய்தாலும் எவ்வளவைச் செய்தாலும் அவர்களின் பாசம் ஒருநாளும் சொல்லிக்கொள்ளாமல் போய்விடாது என்றவள் எங்கம்மா பாவம்; அப்பாவிலை பயம் என்றான்.

நித்யா! நீங்கள் நடந்ததை மறக்கவேணும். இனிமேல் நடக்க வேண்டியதை மட்டும் யோசிச்சப்பாருங்கோ.

உங்களுக்கு எங்கள் தையல் நிலையத்தில் ஒரு வேலை தாறன் நிலையத்துக்கு முன்னால் இருக்கிற குழந்தைகள் பராமரிப்பு நிலையத்தில் பிள்ளையை விட்டுட்டு வேலைக்குப் போகலாம். உங்களுக்கு ஆட்சேபனை இல்லையென்றால் ஏங் கள் வீட்டிலேயே தங்கலாம். இல்லாத்தில்வேறுஎங்கேயாவது வீடு விசாரிச்சப் பார்க்கிறேன்.

டொக்டர்! நீங்கள் செய்யுற உதவிக்கு என்ன கைமாறு செய்யப்போகிறேனே தெரியாது என்றபோது அவள் கண்கள் மெதுவாகக் கலங்கின.

உதவி என்கிறது கைமாறை எதிர்பார்த்துச் செய்யுற தில்லை. இதயம் உள்ளவர்கள் செய்யும் சாதாரண செயல் உதவி என்கிறது சேவை நித்யா. சேவை என்ற புனிதமான சொல்லை இப்படியெல்லாம் சொல்லி கேவலப்படுத்தாதேந் கோ. தவிர நான் உங்களுக்கு என்ன பெரிய உதவி செய்து விட்டேன்?

டொக்டர்! உதவிசெய்யவென்று பிறந்த உங்களுக்கு இதெல்லாம் பெரிதல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் எனக்குப் பெரிதுமெடம் மெடம்! நீங்கள் சேவை செய்யுற அளவுக்கு நான் ஓன்றும் உயர்ந்தவளில்லை நீங்கள் எனக்குச் செய்வதை உதவி என்று மட்டும் சொல்லுவங்கள்.

சரி! நீங்கள் எப்படி வேண்டுமென்றாலும் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். இது உதவியுமில்லை. சேவையுமில்லை. கடமையென்றே எடுத்துக்கொள்ளுங்களேன். இது நான் என் நாட்டுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமை. என் கடமை! என்கடமை மட்டுமல்ல இந்த நாட்டின் ஓவ்வொரு பிரஜையினதும் கடமை. நித்யா! நீங்கள் இன்னொரு உண்மையை உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும். உயர்ந்தவர்களுக்கு மட்டும் தான் சேவை செய்ய வேண்டும் என்பதில்லை. சொல்லப் போனால் தாழ்ந்தவர்களுக்கு கஷ்டப்படுகிறவர்களுக்குச் செய்யும் சேவதான் இன்பமானது. நல்லது என்றால் காஞ்சனு

சரி நித்யா! நாளைக்குப் பின்னேரம் என்னை வீட்டில் வந்து சந்தியுங்கோ. இப்ப இதைத் தட்டாமல் பெற்றுக் கொள்ளவேணும் என்று ஒரு நூற்றுபா தாளைக் கொடுத்தாள். தனது விலாசம் எழுதிய அட்டை ஓன்றையும் மறந்து போகாமல் கொடுத்தாள்.

இருவரும் அறையிலிருந்து வெளியே வந்தனர், என்ன நித்யா எங்கள் வீட்டில் தங்குவீர்களா அல்லது வேறு வீடு பார்க்கவா? என்றால் காஞ்சனு:

உங்களுக்கு இருக்கிற சிரமம் போதாததற்கு நான்வேறு உங்கள் வீட்டிலிருந்து தொல்லை கொடுக்க வேண்டாம் டொக்டர்

ம்...இந்தக் கதைதானே வேண்டாம் என்கிறது. மூச்சுக் காட்டக்கூடாது. எங்கள் வீட்டிலதான் நீங்கள் இருக்க வேணும். சரி நான் போய் வருகிறேன் நாளைக்கு வீட்டில் வந்து சந்தியுங்கோ. சொல்லிக் கொண்டே காரில் ஏறிவிட்டாள் காஞ்சனு

காஞ்சனைவின் காரைக் கண்டதும் துள்ளிக்கொண்டு ஓடிவந்தாள் இந்து. காருக்குக் குறுக்கே பாய்ந்தவளின்மேல் மோதிக் கொள்ளாமல் காரை நிறுத்துவதற்குள் காஞ்சனு வக்குப் போதும் போதும் என்றாலிவிட்டது. ஒருவாறுக் காரை நிறுத்தி இறங்கியவளின் கழுத்தை கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு என்ன பெரியம்மா நீங்கள்! எவ்வளவு நேரமா உங்களைக் காத்துக் கொண்டு நிற்கிறேம். இப்பதான் வாறீங் கள் என்று சிலூங்கினால் அந்தப் பதினைஞ்குவயதுக் குழந்தை

நான் என்னம்மா செய்ய? என்று புன்னகைத்தவள் அண்ணு எங்கம்மா? என்றபோது அவளது கண்களைப் பின்பற்றுமாக வந்து பொத்தினால் பிரவாந்.

யாரது பிரஷாந்தா? என்று கைகளை விலக்கிக் கொண்டு பார்த்தபோது பிரஷாந் சிரித்துக் கொண்டு என்ன சித்தி இப்படி மெலிந்து போனீங்கள் என்றன.

நான் கேட்கவேண்டிய கேள்வியை நீ கேட்கிறூயா? என்டா! போனமுறை நீ வரேகக், இன்னும் கொஞ்சநாளில் வாசல் இடித்துக் கட்டவேண்டும் என்று நினைத்தேன் இப்ப பார்த்தால் யன்னல் கம்பிகளுக்கிடையால் தட்டாமல்முட்டாமல் போவாய் போல இருக்கே என்று காஞ்சனு வாய் முடுவதற்குள் இந்து வாயைத் திறந்து கொண்டாள்.

பெரியம்மா! அண்ணாக்கு யோசினை கூடிப்போச்சு அது தான் மெலிந்து போனார் என்றாள், கண்களில் குறும்புத் தனம் தெரிந்தது.

என்ன யோசினை?

அது.....வந்து.....பெரியம்மா! அறம்புறமா கடிதங்கள் எல்லாம் எழுதுப்படுது.

கழுதை! எருமைமாடு! என்று இந்துவுக்குக் குட்டப் போனுன்பிரஷாந் பிரஷாந்! இந்து சொல் லுறது உண்மையா?

என்னசித்தி நீங்கள்? அவனுக்குத்தான் அரைப்பைத்தியம் என்றால் நீங்களும் அதை நம்பிக்கொண்டு.....

ஓ! எனக்கு அரைப்பைத்தியம். உங்களுக்கு முழுப்பைத் தியம்! காதல் பைத்தியம்! என்றாள் கோபத்துடன்.

என்ன இத்து நீ அண்ணாவோட கதைக்கிறகதையா இது? நீங்கள் நல்ல ஆள்தான்! அவர்மட்டும் கடிதம் குடுக்குற கதையெல்லாம் எனக்கு வந்து சொல்லாம். நான்மட்டும்.... என்று இடையில் நிறுத்திவிட்டு பிரஷாந்தைக் குறும்புத்த நைத்தோடு பார்த்தாள் இந்து.

என்னடா? என்றாள் காஞ்சனு ஒன்றும்புரியாமல்

சித்தி! என்ற சினோகிதன் ஒருத்தன் ஒருசடிதத்தைத் தந்துஅவனேட கேர்ளீஸ்ப்ரண்டிட்டை கொடுக்கச்சொன்னான் அதைக் கொண்டுபோய் அந்தகேர்ளீஸ்டைக் கொடுத்தேன். அதை ஒருநாள் என்னவோ கதைக்கேக்க இவனுக்குச் சொல் விப்போட்டன். இப்ப இவள் என்னடா என்றால் கதையையே மாத்துருள்.

சரிசரி! ரெண்டுபேரும் சன்னை பிடிக்காமல் உள்ளுக்கு வாங்கோ என்று அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு உள்ளே போனாள் காஞ்சனு.

பரியாவுக்கு இங்லீஸ் கிளாஸ் ஸ்ராட் பண்ணிற்று?

ம...ம! இன்னும் ரெண்டுகிழமை செல்லுமாம். இந்து தான் சொன்னாள்.

அப்ப அவனும் வந்திருக்கலாமே?

நான் வரச்சொன்னானேன் அவள் மாட்டான் என்றிட்டாள் -பிரஷாந்

ஏன்?

நீங்கள் அவவ வரச்சொல்லிக் கடிதம் எழுதேல்லையாம்.

ஓகோ! பெரிய மனுஷி அவ! அழைப்பில்லாட்டில் வர மாட்டாவோ. கிளாஸ் நடக்கும் வரச்சொல்லிக் கடிதம் எழுதி அவளின் மனதைக்குழப்பக்கூடாதென்றுதான் நான் எழுதவில்லை என்று காஞ்சனு கவலையுடன் சொன்னாள்

நான்தான் வந்திற்றேனே சித்தி! பிறகென்ன கவலை? என்றுகேட்டுக் கொண்டே குளிர்பானத்துடன் வந்தாள். பிரியா.

காஞ்சனை சிரித்துக்கொண்டே வாம்மா! என்றாள். குளிர் பானத்தைக் காஞ்சனவிடம் கொடுத்துவிட்டு சித்தி! நீங்கள் அனுப்பிய வோச என்று தன் சந்தனக்கையை காஞ்சனவின் முகத்துக்கு நேரே பிடித்தாள் பிரியா.

உனக்குப் பிடிச்சுதா?

ம்... உங்கள் செலக்ஷன் என்றால் கேட்கவா வேணும் என்று பெல்லச் சிரித்தாள் பிரியா.

பிரியா! என் அலுமாரிக்க மேல்தடில் ஒரு பார்சல் இருக்கு எடுத்துக் கொண்டு வாம்மா.

சிலநிமிடங்களில் ப்ரியா ஒரு பார்சலுடன் வந்தாள். காஞ்சனை பார்சலை வாங்கிப்பிரித்தாள். இந்துவுக்காக வாங்கி வைத்திருந்த மணிக்கூட்டை இந்துவிடமும் இரு புத்தகங்களையும் பிரஷாந்திடமும் கொடுந்தாள்.

இருந்து கதையுங்கோ வாறன் என்று எழுந்து உடைமாற் றப் போனாள் காஞ்சனை வியர்வை அவளை அதேசேலையுடன் இருக்கவிடவில்லை.

மாலையில் ஹோலில் பெருமக்களுடன் கதைத்துக்கொண்டிருந்தாள் காஞ்சனை. ஐந்து வயதேநிரம்பிய துவாரகா ஓடி வந்து காஞ்சனவின் மடியில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டாள்.

இந்தக் குழந்தைகள் இப்படித்தான். அவளைச் சந்று நேரம் சும்மா இருக்க விடமாட்டார்கள். மடியில் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டு கதைகள் சொல்லார்கள், பாட்டுக்கள் படிப்பார்கள். இவைகளையெல்லாம் அவள் பொறுமையோடு கேட்டு மகிழ்வாள். காஞ்சனவின் மடியிலிருந்து கொண்டு துவாரகா கேட்டாள், அம்மா! லாவண்யா அக்கா இன்றைக்கு எனக்கு ஒரு கதை சொன்ன நான் உங்களுக்குச் சொல்லட்டா? என்றாள்.

ம்! சொல்லு

ஒரு ஊரில் ஒரு அம்மா யானையும் ஒரு அப்பா யானையும் இருந்தினமாம் அவர்களுக்கு ஒரு குட்டி யானையும் இருந்ததாம் ..

தொலைபேசி அவளை அழைத்தது. எழுந்து போய் றிசீ வரைக்கையில் எடுத்தாள்.

மெடம்! நான் கலாசப்பிரமணியம் பேசுறன் நீங்கள் அனுப்பிய கதை கிடைச்சது நல்ல கதை. தாங்யுமெடம்.

கலாவின் பாராட்டுக்காகத் தானும் நன்றி சொல்லிக் கொண்டாள் காஞ்சனை. றிசீவரை வைத்துவிட்டு வந்தபோது துவாரகாவின் கதை முடிவை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது. காஞ்சனை இருந்தது மறுபடியும் அவள் மடியில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டாள் துவாரகா. துவாரகாவின் கதை முடியவும் ஆறுமணிக்கு மணிஅடிக்கவும் சரியாக இருந்தது.

பிள்ளைகள் எல்லோரும் படிக்கப்போய்விட்டார்கள். துவாரகாவும் சென்றுவிட்டாள். பிரியாவும், இந்துவும், பிரஷாந்தும் ஆளுக்கொரு கதைப்புத்தகத்துடன் ஆளுக்கொரு ஷாபாக்களுள் புதைந்து கொண்டார்கள்.

தையல் நிலையத்துக் கணக்குகளைச் சரிபார்த்துக்கொண்டிருந்த காஞ்சனவுக்கு நித்யாவின் நினைவு வந்தது. இன்றைக்கு வரச்சொன்னேனே! ஏன்வரவில்லை? என்றுநினைத் துக்கொண்டாள் மலைபோல் குவிந்து கிடந்த வேலைகள் அவளிடமிருந்து நித்யாவைத் தூரத் தூரத்திலிட்டன.

சுவர்க்கடிகாரம் ஏழுமுறை அடித்தோய்ந்தது. காஞ்சனை எழுந்து படிப்பறைக்குள் புகுந்து கொண்டாள். அங்கே லாவண்யா மேசையில் புத்தகங்களில் தலையை வைத்துப் படுத்திருந்தாள். புருவங்களைச் சுருக்கிக்கொண்டு லாவண்யாவுக்கு அருகில் வந்து லாவண்யா! என்று முதுகில் கையை

வைத்தாள். லாவண்யாவின் உடல் அணலாய்க் கொதித் தது குழந்தையைத் தூக்கித் தோளில் போட்டுக்கொண்டு தனது அறைக்குள் சென்றுள் காஞ்சனு. அப்போதுதான் படிப்பறைக்குள் வந்தாள் சுகிர்தா. பத்து வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகள் இருந்து படிக்கும் அந்த அறையினுள் லாவண்யாவைக் காணவில்லை நான்கு குழந்தைகளைக் கவனிப்பதற்கு ஒரு பெண் என்றவாறு மூன்று மேசைகள் நிரம்பியிருந்தன ஒருமேசையில் மட்டும் மூன்றுபிள்ளைகள் மட்டும் இருந்தார்கள் அவர்கள் சுகிர்தாவின் பொறுப்பில் விடப்பட்டவர்கள் காஞ்சனு எழுதிய ‘இவனும் பெண்’ என்ற கதையில் தன்னை மறந்துவிட்டிருந்த சுகிர்தாவுக்கு கதை வாசித்து முடிந்த பின்தான் பிள்ளைகளின் நினைவு வந்தது. எழுந்து ஓடிவந்தால் இங்கே லாவண்யாவைக் காணவில்லை. அந்தக்குழந்தைகளின் முழுநேரப் பொறுப்பும் அவர்களுடையது இப்படியிருக்க அவளின் பொறுப்பில் விடப்பட்ட குழந்தை படிப்பு நேரத் தில் படிப்பறையை விட்டு வெளியேறினால்..... காஞ்சனைவை நினைத்தபோது அவளுக்கு பயமாயிருந்தது. என்ன செய்வ தென்று தெரியாமல் படிப்பறையை விட்டு வெளியே வந்தாள் சுகிர்தா.

இதற்கிடையில் காஞ்சனு லாவண்யாவுக்கு மாத்திரை கொடுத்து உறங்கசெய்திருந்தாள் குழந்தை அம்மா..... அம்மா..... என்று முன்னொள். இந்த நிலையில் இவனைப் பெற்றவள் பார்த்தால் எவ்வளவு வேதனைப்படுவாள் என்று நினைத்தபோது அவளுக்கு அழுகை வந்துவிடும் போல் இருந்தது. இவ்வளவு செல்லமாக கண்களைப்போல் வளர்த்த குழந்தையில் இவ்வளவு அலட்சியமா? என்று நினைத்த போது அவளுக்கு ஆத்திரமாக வந்தது. எழுந்து நின்று லாவண்யாவைப் பார்த்தாள். கழுத்துவரை கம்பளியால் முடிக்கொண்டு அமைதியாக உறங்கினாள் அவள் அறையை விட்டு வெளியே வந்தவள் இந்தா.....என்றாள்.

என்ன பெரியம்மா? என்று துள்ளிக் கொண்டு ஓடிவந்தாள் இந்து.

சுகிர்தா அக்காவை வரசீசால்லு. கூறிவிட்டு ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

மேடம்.....

தயங்கி நின்றவளை ஏரித்துவிடுவது போலப் பார்த்தாள் காஞ்சனு - சுகிர்தா மெல்லத் தலையைக்குனிந்து கொண்டாள்.

சுகிர்தா! உங்களிட்டை ஒருவேலையைத் தந்தால் அதைப் பொறுப்பாய்ச் செய்ய ஏலாதா? ஸாடி ரைம் பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் சொல்லிக்கொடுக்காமல் என்ன செய்துகொண்டு இருந்தனீங்கள்?

உங்கள் பொறுப்பில் விடப்பட்ட ஒரு பிள்ளை உடம் பெல்லாம் கொதிக்கப்படுத்திருக்கது. இதைக்கவனிக்க முடியாமல் உங்களுக்கென்ன வேலை? ம? குரலில் கடுமை கூடியது

மே...மேடம் லாவண்யாவுக்குக் காய்ச்சலா?

ம!... அது கூடத்தெரியேல்லை. என்ன செய்துகொண்டு இருந்தனீங்கள்?

கதைப்புத்தகம்..... சொல்லி முடிக்காமல் திண்றினால் சுகிர்தா

ஒகோ! கடமையைவிட கதைப் புத்தகம் பெரிசாய் போயிற்றோ? நீங்கள் முந்தியும் ஒருக்கால கதைப்புத்தகத் தோட இருந்து கெளரி ரி. வி பார்த்துக்கொண்டிருந்தவள் அப்ப தன்மையாய்ச் சொல்லிற்று விட்டுட்டன் அதனால் தான் போல இவ்வளவு அசட்டையாக இருந்தனீங்கள். சுகிர்தா! இனிமேலும் இப்படி ஏதாவது நடக்கக்கூடாது.

கூறியவள் நகர்ந்து விட்டாள். கேட்டுக்கொண்டு நின்றவள் கண்கலங்க சிலையாக நின்றாள்.

சுவர்க்கடிகாரம் பன்னிரண்டு முறை அடித்தோய்றத்து காஞ்சனை விழித்துக்கொண்டுவிட்டாள் காஞ்சனைவின்மேல் ஒருகாலைப் போட்டுக்கொண்டு ஒருகையால் காஞ்சனைவகுக்கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு அவளது கையின் மேலே தலை வத்து அமைதியாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள் லாவண்யா. காஞ்சனைவின் வலதுகரம் லாவண்யாவை மார்போடு அணைத்துக் கொண்டிருந்தது. லாவண்யாவின் நெற்றியில் கைவைத்துப் பார்த்தாள் காஞ்சனை. சூடு கொஞ்சம் தணிந்திருந்தது. ஒருமணிக்கு மாத்திரை கொடுக்கவேண்டும் உறங்கிப்போய் விட்டால் இப்போது குறைந்திருக்கும் காச்சல் கூடிவிடும். கொட்டக்கெட்டக்கண்களை விழித்துக்கொண்டிருந்தாள். மாலையில் முழுகிவிட்டு இரவு அப்பம் உண்டதன் விளைவு சிறிது நேரத்தில் மீண்டும் உறக்கம் வந்தது காஞ்சனைவகுக்கோ உறங்கினால் ஒருமணிக்கு விழித்துக் கொள்வோம் என்ற நம்பிக்கை இல்லை. அயராத உழைப்புத்தந்தபரிசாக உடல் படுத்துக்கொள்ளத் துடித்தது. கண்கள் முடிக்கொள்ளத் தவித்தன எழுந்து சென்று முகங்கழுகிக் கொண்டு வந்தாள். இப்போதுதான் பன்னிரண்டே காலமணி என்று மேசைமணிக்கூடு சொல்லியது இன்னும் நாற்பத்தைந்து நிமிடங்கள் இந்த அறையினுள் என்ன செய்வது? கதவைத்திறந்து கொண்டு வெளியேவந்தாள். வராந்தாவில் மங்கலான வெளிச்சத்தை ஒரு மின்குமிழ் வழங்கிக்கொண்டிருந்தது. வராந்தாவைத் தாண்டி ஹோலுக்குள் வந்தாள். மின்விளக்கை ஏற்றிவிட்டு அங்கும் ஆங்கும் நடந்தாள் சிலநிமிஷங்கள் ஒரு ஷோபாவில் அமர்ந்தவள் பின்நூல்நிலையத்தினுள் புகுந்துகொண்டாள்.

இரண்டு பகுதியாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது நூல்நிலையம் கவருக்கு ஒருபுறம் சிறுவர்களுக்கான நூல்நிலையம் மறுபகுதி பெரியவர்களுக்கான நூல்நிலையம். சிறுவர்களுக்காக நூல்நிலையத்தில் பொது அறிவுப்புத்தகங்கள். விடுகதை. சிறுகதைப்புத்தகங்கள், பாடப்புத்தகங்கள் எல்லாம் இருந்தன மற்றையதில் அரசியல், சரித்திரப் புத்தகங்கள், பொது

அறிவுப்புத்தகங்கள், கதைப்புத்தகங்கள் பாடப்புத்தகங்கள் எல்லாம் இருந்தன. அத்தனையும் ஒழுங்காகவும் அழகாகவும் அடுக்கப்பட்டிருந்தன. எடுத்தபுத்தகத்தை எடுத்த இடத்திலேயே வைப்பதற்கு பழக்கியிருந்தாள் காஞ்சனை.

பெரியவர்களுக்கான நூல்நிலையத்தினுள் நுழைந்தாள் பின்விளக்கை ஏற்றிவிட்டு புதிதாக வாங்கி அடுக்கியிருந்த கதைப்புத்தகங்களில் ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டாள். ‘இன்றும் நாளையும்’ பிரபல பெண் எழுத்தாளர் வாங்மீ எழுதிய கதை அது. புத்தகத்துடன் கதிரையில் அமர்ந்தவள் தன்னை மறந்து வாசித்துக்கொண்டுபோனால் ஆனால் பாழாய்ப்போன நித்திரை அவளைவிடவில்லை புத்தகம் மடியில் விழுந்து கிடக்க அவள் கதிரையிலேயே உறங்கிப்போனால்.

காஞ்சனை உறங்கிய சில நிமிஷங்களுக்கெல்லாம் லாவண்யா ஏதோ முனிகளுள். தெளிவாகக் கேட்காதபடி ஏதேதோவெல்லாம் சொன்னால் சிலநிமிஷம் மௌனமாகிப்பின்னர் அம்மா! நான்போகிறேன் எனக்குப் பயமாயிருக்கம்மா. அம்மா! என்ன யாரோ கூப்பிழனம் அம்மா! அம்மா! என்று காஞ்சனைவின் சமுத்தைப்பிடித்துக் கொண்டாள். சிறிது நேரத்தில் லாவண்யாவின் கைகள் சோர்ந்து போயின தலை தொங்கியது நாடி பிடித்துப் பார்த்தாள் காஞ்சனை துடிப்பேயில்லை லாவண்யா! என்று அலறிக்கொண்டு எழுந்தாள். சத்தம் வெளி வரவில்லை. உடம்பெல்லாம் வியர்த்து ஆடைநைந்துபோய்விட்டது தன்னைச்சுதாகரித்துக் கொள்ளச் சிலநிமிடங்கள் தேவைப்பட்டன அவனுக்கு. அப்பாடா! இதுகனவா! என்று பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டாள்.

அவனுக்குச் சாதாரணகாய்ச்சல், இதற்காகவாஇவ்வளவு பயந்தேன்? இவ்வளவு பலவீனமானவளா நான்? என்று தன்னையே நொந்துகொண்டாள். சுவர்க்கடிகாரம் ஒருமணி என்று சொல்லியது. அறைக்குள்வந்துபார்த்தாள் லாவண்யா கட்டிலில் விளிம்பில் படுத்திருந்தாள் மாத்திரையையும் தண்ணீரையும் எடுத்துக்கொண்டு லாவண்யாவுக்கருகில் -

அமர்ந்து கொண்டாள் அமைதியாக உறங்குபவளை எழுப்ப வேண்டி இருக்கிறதே என்று கவலையாகத்தானிருந்தது காஞ்சனாவுக்கு என்ன செய்வது? எழுப்பித்தானே ஆகவேன் டும் அவளைச்சிரமமின்றி எழுப்பி மாத்திரையை கொடுத்து உறங்கவைத்துவிட்டு தானும் படுத்துக்கொண்டாள். சில நிமிஷங்களில் உறங்கிப்போனால்,

அம்மா..... ரெடியா? கேட்டுக்கொண்டே சார தாவின் அறைக்குள் நுழைந்தாள் பிரியம்வதா.

சரி வா என்று பாதிபின்னிய கூந்தலைப் பின்னிக் கொண்டே வந்தாள் சாரதா. செல்லம்மாவிடம் சொல் விக்கொண்டு இருவரும் காரில் ஏறிக்கொண்டார்கள்.

வெள்ளிக்கிழமை கல்லூரியில் கண்டபின் தீபாவைக் காணவில்லை. தொலைபேசியில் கேட்டதற்கு ‘இரண்டு நாட்களாக ஒரே காய்ச்சல். எழுந்து நிற்கமுடியவில்லை மலேரியா என்று பக்கத்து வீட்டு நேர்ஸ் சொன்னபின் தான் மருந்தெடுத்தேன். இன்னும் குறைந்தப் ‘டில்லை’ என்றான் தீபா. சொன்னதுதான் தாமதம் தாயரரையும் கிளப்பிக் கொண்டு புறப்பட்டு விட்டாள் பிரியம்வதா.

கேட் திறந்தே கிடந்ததால் சிரமம் இல்லாமல் காரை முற்றத்தில் நிறுத்திவிட்டு இறங்கியபோதுதான் தீபா பக்கத்து வீட்டுப் பெண்ணுடன் அவர்கள் வீட்டில் ‘பற்மின்ரன்’ விளையாடிக்கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. பிரியம்வதா வையும் சாரதாவையும் கண்டதும் விளையாட்டைக்குழப்பிக் கொண்டு ஓடிவந்தாள்

என்னதீபா, எழும்பி நிற்க முடியேல்லையென்று சொன்னால் இப்ப விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறுய் என்றான் பிரியம் வதா சற்று ஆச்சரியத்துடன்.

நீ உன்பாட்டுக்கு கோபித்துக்கொண்டு போயிற்றாய். இனிமேல் எங்கவிட்ட வரமாட்டன் என்றும் சொல்லிற்றுய். இப்படியே விட்டால் நீ வராமலே விட்டிடுவாய். அதுதான் ஒரு பொய் சொன்னேன். நீ சித்தியையும் கஷ்டப்படுத்தி.....

அப்படியா விஷயம்! உனக்கு..... என்று தீபாவின் காதைப்பிடித்து திருகிலிட்டாள் பிரியம்வதா. தீபாவுக்கு நொந்து போய்விட்டது. கலங்கிய கண்களை இவர்களிருவருக்கும் தெரியாமல் துடைத்துக் கொண்டு சிரித்தாள்.

இதற்கிடையில் புவனேஷும் வாசலுக்கு வந்துவிட்டாள் சாரதாவும் புவனேஷும் ஹோவில் அமர்ந்து கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தீபாவும் பிரியம்வதாவும் வீட்டுக்குப் பின்னால் உள்ள மாமரத்தின் கீழ் இரண்டு கதிரைகளைப் போட்டு அமர்ந்து கொண்டார்கள் குண்டு குண்டாக விலாட் மாங்காய்கள் இலைதெரியாமல் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. நின்றபடியே தலைக்குமேலே தொங்கிய இரண்டு காய்களைப் பற்றத்துக் கொண்டாள் தீபா. விலாட்பழத்தை விட காய்தான் சுவையாக இருக்கும் இருவரும் மாங்காய் களை சாப்பிட்டபடியே கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இருந்தாற் பேசல் ஏழைட்டு மந்திகள் மாமரங்களிலும் கொய்யா, பலா, மரங்களிலுமாகத் தாவிக் கொண்டு அந்தச் சோலையை ஒரு கலக்குக் கலக்கிவிட்டன. இவர்களுக்குக் குடைபிடித்துக் கொண்டுள்ள மாமரத்திலும் ஒரேசமயத்தில் இரண்டு முன்று மந்திகள் சு என்று கொண்டு ஆவேசமாகப் பாய்ந்தன. இருவரும் அலறியதித்துக் கொண்டு கதிரைகளையும் தள்ளி விழுத்திக்கொண்டு வீட்டுப் பின் கதவையும் தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே ஓட, குரங்கும் அவர்களைத் துரத்

திக்கொண்டுஒட படார்! என்று கதவை அடித்தாள் தீபா. நல்லவேளையாக கதவு கழன்றுவிழவில்லை சாரதாவும் புவனு வும் என்ன? ஏது? என்று விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஓடிவர பிரியம்வதா அடக்கமாட்டாமல் சிரித்தாள் அவள் சிரிப் பக்தப் பார்த்ததும் தீபாவும் பயத்தை மறந்து சிரித்து விட்டாள்.

தோழியர் இருவரும் அம்மாக்களிடம் சொல்லிக் கொண்டு தீபாவின் வீட்டுக்குப்பின்னல் உள்ளவீதியில் அன்னடை நடந்தனர். சனநடமாட்டம் குறைந்த சிறிய தார் ஊற்றுத் தீளின்பதால் அவர்கள் இருவரும் உல்லாசமாக உரையாடிக் கொண்டு வந்தனர். தூரத்தில் மிகவும் கண்ணியமாகத் தெரிந்த சைக்கிள் ஒன்று இவர்களுக்குக் கிட்டவாக வந்ததும் ரெளடியாக மாற அதில் இருந்த இளைஞ் இவர்களைப் பார்த்து நடையா இது நடையா என்று பாடிக்கொண்டு இவர்களைச் சுற்றினன். பல்லை நெருமிக்கொண்டு இரண்டு திட்டுக்கள் கொடுக்கத்தயாரான தீபாவை கையை அழுத்தி அடக்கினால் பிரியம்வதா. அவளை அடக்கிவிட்டுத் தானே வாயைத்திறந்து கொண்டாள்.

சும்மா கோபிக்காத தீபா! அக்காமார் என்ற ஆசையில் தம்பி பகிடி விடுறௌன். இதுக்கெல்லாம் கோவிச்சுக் கொண்டு நீ சுத்த மோசம்.

தீபாவைக் கண்டித்து விட்டுத்திரும்பிப் பார்த்தபோது அவன் அங்கே இல்லை, பின்னால் ஏதோசத்தம் கேட்க இருவரும் திரும்பிப் பார்த்தபோது வேகமாகப் போனதாலோ என்னவோ தெருவின் திருப்பத்தில் அவன் விழுந்தபோய்க் கிடந்தான். சைக்கிள் அவனுக்கு மேலாகக் கிடந்தது. விரைந்து போய் சைக்கிளைத் தூக்கினால் பிரியம்வதா.

என்ன தம்பி நீ! கொஞ்சம் கூட்டப்பொறுமை கிடையாதா? கேவில் மெதுவாக எல்லா ஒட்டவேணும் என்று இவள் உரிமையோடு அதட்டவும், ஒம் அக்கா! தாங்ஸ் என்று சொல்லிக்கொண்டு ஒரேதாவலில் சைக்கிளில் ஏறிமறைந்து கொண்டான். அவன் மறைந்தது தான்தாமதம் நீ கெட்டிக்

காரி ப்ரியா என்று சொல்லி முடிப்பதற்குள் தீபா குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரித்தாள். பிரியம்வதா அதற்கும் மேலாகவே சிரித்தாள்.

பிரியம்வதாவும் சாரதாவும் ரேகா ஜவளிமாளிகை'க் குள் புகுந்து கொண்டனர். மூல்லைத்தீவிலுள்ள எல்லாக் கடைகளுக்கும் ஏறி இறங்குவதைவிட, ரேகா ஜவளிமாளிகைக்கு மட்டும் ஏறி இறங்கினால் சரி சகலவிதமான துணி வகைகள் ரெடிமேட் ஆடைகள் எல்லாம் இங்கே கிடைக்கும் வாசலில் ஏற் யவுடனே பையன் உறவுமுறையில் அழைத் தான். அக்கா! வாங்கோ. என்ன வேணும்? என்று கவனிப்பு பலமாக இருந்தது. சாரதா மேலே தொங்கிய புடவைகளைப் பார்த்துத் திருப்பதி இல்லாமல் ஷோகேஸ் பக்கம் பார்வையைத் திருப்பினால். கடைப்பையன் ஷோகேசினுள் இருந்த சாரிகளை எடுத்து ஷோகேஸின் மேலே குவித்தான். மஸ்டர் ட்கலிரில் இருந்த புடவை அவள் கண்ணைக் கவர்ந்தது. விரித்துப் பார்த்த போது தான் அதில் இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாக மருண்கலரில் சின்னச் சின்னப்பூக்கள் இருப்பது தெரிந்தது. மகளுக்கும் அதுபிடித்துப்போய்விடவே அதை வேறுக எடுத்துவைத்தாள். வேறு இரண்டு சீலைகளையும் பிரியம்வதா எடுத்துவைக்க அவற்றிற்குமாகச் சேர்த்து மூன்று சட்டைத்துணிகளையும் வாங்கி பார்சல் செய்யக் கொடுத்துவிட்டு பிரியம்வதாவுக்கு கவனுக்குத் துணிவாங்கு வதற்காக இன்னெருபக்கம் சென்றுவிட்டாள் சாரதா.

சாரதா தனக்கென்று உடைவாங்கிக்கொள்வது அழுர் வம் மகளுக்குமட்டும்வாங்கிக்குவித்துவிடுவாள். வீட்டிலிருந்து வரும்போதே அம்மா மாதம்மாதம் அவளுக்கென்று கொடுக்கும் நூற்றைம்பது ரூபாவில் மீதம் பிடித்து வைத்திருந்த ஜிருாறுபாவை எடுத்துவந்திருந்தாள், அதில் சாரதாவுக்காக ஒரு சேலையையும் சட்டைத் துணியையும் வாங்கிக் கொண்டாள். பார்சல் பண்ணைக் கொடுத்துவிட்டுத் திரும்பிப்பார்த்த போது சாரதா ஒரு மூலையில் துணிக்குவியிலின் முன்னால் நின்று ஒரு துணியைப் புரட்டிக்கொண்டு நின்றாள். அம்மா

வருவதற்குள் வாங்கிக் கொண்டுபோய் காரில் வைத்துவிட வேண்டும். அம்மா வந்தால் காரியத்தைக் கெடுத்துவிடுவார்கள் என்று நினைத்துக்கொண்டாள். பில்வந்தபின் தான் ஜம்பது ரூபாய் போதவில்லை என்பது பிரியம்வதாவுக்குத் தெரிந்தது.

இதுகள் இருக்கட்டும் வாறன் என்று பையனிடம் சொல்லிவிட்டு சாரதாவிடம் போனால்.

என்னம்மா செய்யுறு? இது எப்படி? என்றால் சாரதா ஒரு துணியைக்காட்டி.

நல்லது! அம்மா! ஒரு ஜம்பது ரூபா தாங்கோ.

எதுக்கம்மா காசு? வேண்டியதை பார்சல் பண்ணக் கொல்லு எல்லாத்துக்கும் சேர்த்தே காசு கொடுக்கலாம்.

இல்லம்மா நீங்கள் தாங்கோவன்

இந்தா கொண்டு போ என்று பணப்பையே கொடுத்துவிட்டாள் சாரதா. ஜம்பது ரூபாவை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு பையை தாயின் கையுக்குள் திணித்து விட்டாள் பிரியம்வதா. பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு பார்சலை எடுத்துக்கொண்டுபோய் டுக்கியில் வைத்தாள். துணிகள் சிலவும் வாங்கிக்கொண்டு எல்லாவற்றிற்குமாகக் காசைக் கொடுத்து விட்டு வெளியேறினார்கள். சிறிது நேரத்தில் கார் பஜார் வீதியைக் கடந்து பிரதான வீதியில் விரைந்து இடப்புற மாகத்திரும்பி பவானி தெருவில் சென்றது. வீதியின் இருபக்கமும் பழக்குவியல்களுக்குப் பின்னால் இருந்துகொண்டு வியாபாரிகள் கூவிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அம்மா! றம்புட்டான் பழம் வாங்கிக்கொண்டு போவம் தெருவோரமாக காரை நிறுத்திவிட்டு இறங்கி ஓடினால் பிரியம்வதா. சாரதா திருப்பிக் கூப்பிட்டு பணத்தைக் கொடுத்தாள். தன் அவசரப்புத்தியை நினைத்துத் தனக்குள்ளேயே சிரித்துக்கொண்டு வீதியின் குறுக்கே விரைந்தாள். நல்லபழம் வீற்கும் இடமாகப்பார்த்து ஒரு கிலோ

பழம் வாங்கிக் கொண்டாள். பணத்தைக் கொடுத்தபோது அவவாங்கின பழத்துக்கு இந்தாங்கோ காசு என்று யாருடையதோ கரம்ஒன்று காசுடன் தீண்டபோது திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப்பார்த்தாள் பிரியம்வதா. அருகிலே ஆசூரன் நின்றன். அலட்சியமாகப் புன்னகைத்தான்.

என்ன மிஸ்டர்! அன்றைக்குப் புத்தகம். இன்றைக்கு காசா? நான் ஒன்றும் உங்கட காசை எதிர்பார்த்து வரேல்லை.

கோபத்துடன் படபடத்துவிட்டு பழவியாபாரியிடம் பணத்தைக் கொடுத்து மீதிச்சில்லறையையும் வாங்கிக் கொண்டு திரும்பியபோது மிஸ்! என்று அவசரமாக அவளது கையைப்பிடித்தான் அவன். பளார் என்று ஒன்று அவனது கன்னத்தில் கொடுத்துவிட்டு அருவருப்புடன் கையை சுடிதாரில் துடைத்துக்கொண்டாள். எதிர்பாராது ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியால் அவன் தனது கன்னத்தைத் தடவி விட்டான். அருகில் நின்ற ஒரு நல்லவர் ஏண்டா தம்பி பொம்பிளைப்பிளையோட சேஷ்டை விடுரும்? என்றார். அவன் கூசிப்போய் தலையைக் குனிந்து கொண்டான். அவன் இவற்றையெல்லாம் அக்கறைறப்படுத்தாமல் அவனைமுறைத் துப் பார்த்துவிட்டு காரை நோக்கி நடந்தாள். அவன் காரில் ஏ ர்க்கொண்டதும் கார் விரைந்தது. சாரதா மகளின் முகம் கோபத்தில் சிவந்திருப்பதைக் கவனித்துவிட்டாள்.

என் ப்ரியா நடந்தது?

ஒன்றுமில்லையே அ வ ச ர ப பட்டு ஒரு பொய்யைச் சொன்னால் உண்மையைச் சொன்னால் சாரதா ஏதாவது நினைத்துக் கொண்டு குழம்பிப் போய்விடுவாள் என்று பிரியம்வதாவுக்குப் பயம்.

அப்ப ஏன் கோபமாய் இருக்கிறும்?

என்னசனம் அம்மா! ஒரு சாமானை வாங்கவிடுக்குது களோ என்றுபாருங்கோவன். இந்த ரோட்டில நிற்கிற ஆக்களை அடுத்த ரோட்டில கொண்டுபோய் விட்டிடுங்கள்

நல்லூர் கந்தசாமி கோயில் திருவிழாமாதிரி எனக்கு பத் திக்கொண்டு வத்திச்சு. என்ன செய்ய என்றிட்டு பேசா மல் வந்திற்றன்.

சாரதா மகளின் பொய்யை உண்மையென்று நம்பி விட்டாள். கார் வீட்டை அடைந்ததும் துணிப்பார்சல் சிலைப்பார்சல் சகிதம் சாரதா இறங்கி உள்ளேபோனாள். பிரியம்வதா சற்றுத்தாமதித்து றம்புட்டான் பழங்களையும் டிக்கியிலிருந்த சிலைப் பார்சலையும் எடுத்துக் கொண்டு ஹோலுக்குள் வந்தாள். சாரதாவைக் காணவில்லை. மேசையில் எல்லாவற்றையும் வைத்துவிட்டு சாப்பாட்ட றையில் மேசையில் இருந்த கூசாவிலிருந்து தண்ணீர் ஊற்றிக்குடித்தாள், ஹோலுக்குள் றப்புட்டான் பழத்தை உரித்து வாயில்போட்டுக்கொண்டு ரேடியோவைத் திருக்கு னாள். “மண்ணில் வந்த நிலவே என் மடியில் பூத்த மலரே” பாட்டுப்பாடியது இதற்கிடையில் சாரதா உடை மாற்றிச் கொண்டு வந்துவிட்டாள். தாயாருக்காக வாங்கிய புடவைகளை சாரதாவிடம் கொடுத்தாள் பிரியம்வதா. நீலா புடவையைக் கண்டவுடன் என்மா நீலநிறத்தில் வாங்கினால்? நான் வாங்கினதும் நீலம் தானே ஏற்கனவே உண்ட்டை ரெண்டு நீலசாரி இருக்கெல்லோ என்றாள்.

அம்மா! இது எனக்கில்லை என்றாள் பிரியம்வதா சிரித்துக்கொண்டே.

பின்ன யாருக்கு?

உங்களுக்குத்தான்.

என்னம்மா நீ! என்று சிரித்தாள் சாரதா.

நீ உடுக்க வேண்டிய சாறியை நானு உடுக்கிறது? அம்மாவுக்கும் மகனுக்கும் வித்தியரசம் தெரியாமல்.

என்னம்மா நீங்கள்! உங்களுக்கு வயக்போனது என் என்னம்மா நீங்கள்! ஆனால் இளமை போகேல்லையே! ஓ போ வாயாடி அம்மாவோட என்ன கதைக்கிறது என்று தெரியாமல் பெரிசாய் கதைக்க வந்திற்று. எனக்கு வேண்டாம். நீயே வைத்துக்கொள் என்றாள் சாரதா வெட்கத்துடன்.

இல்லம்மா! நீங்கள் இதை உத்தியேதான் ஆகவேணும். இல்லாட்டில் என்னேட கதைக்க வேண்டாம். போங்கோ என்று முகத்தை மூன்று மூழ்த்துக்கு நீட்டிக் கொண்டு மாடிப்படிகளில் தாவிழும் மகளைப் பார்த்துப் புன்னகைத் துக் கொண்டாள் சாரதா.

மெதுவாகப் பிரியம்வதாவின் அறைக்குள் வந்து எட்டிப் பார்த்தாள் சாரதா. சுவரில் தொங்கிய சாரதாவின் புகைப் படத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த பிரியம்வதா வாசலில் காற்றில் தாயின் முந்தானை அசைவதைக் கண்டதும் முகத்தை எங்கோ திருப்பிக்கொண்டு ‘ஹ’ என்று றிருந்தாள். புன்னகையுடன் பிரியாவின் அருகில் வந்த சாரதா மகளின் தலையை வருடினால் இத்தனைக்கும் மகள் திரும்பிக்கூடப் பார்க்கவில்லை. ஏமாற்றம் அழுகையாக வரசில நிமிடங்களில் விம்மினாள்.

பிரியா! என்னம்மா இது?

ஓன்றுமில்லை! என்னை விடுங்கோ என்றவள் கட்டிலில் சாய்ந்து தலையணையில் முகம் புதைத்துக் கொண்டாள்:

பிரியா! நான் சொல்லுறைதைக் கேள்வாமா பிரியா.....! என்னம்மா நீ இதுக்கெல்லாமா அழறது? சின்னப்பிள்ளைமா திரி எழும்பு பிரியா.

வில்லங்கமாக அவளை எழுப்பியபோது அவள் தாயின் மடியில் படுத்துக்கொண்டாள்.

நீ வாங்கின சாறியை நான் உடுக்கவேணும் அவ்வளவுதானே? அப்ப ஒன்று செய்! இந்தா காசு இன்றைக்கு லேட்டாகிப்போச்சு. நாளைக்குப் போய் வேற ஒரு சாறி வாங்கிக்கொண்டுவா உன் அம்மாவுக்கு இப்பதான் இருபத்தைஞ்சு வயசென்று நினைக்காதை. எனக்கிப்ப நாற்பத்தைஞ்சு வயதாகுது. இதை நினைவில் வைத்துக்கொண்டு வாங்கு என்று சில தாள்களைக்குள் தினித்தாள் சாரதா- தலையை நிமிர்த்தி ஆச்சர்யமாகப் பார்த்தாள்

பிரியம்வதா. அம்மாவுக்கு நாற்பத்தைக்கு வயதாகிற தாமே! ஒரு நரை, ஒரு சூருக்கும்.....ம! கிடையாது ஆகமிஞ்சிப் போன்ற முப்பத்திரண்டு முப்பத்துமூன்று சொல்லலாம். தாயின் அழகை இரசித்துக் கொண்டிருந்த வளை என்னம்மா? என்ற தாயின் அன்பு கலந்த இனிய குரல் தன்னினைவுக்குக் கொண்டுவந்தது,

என்னம்மா? என்று கேள்வியைக் கேட்டவளிடமே திருப்பினால் பிரியம்வதா. கன்னங்களில் வழிந்த கண்ணீர் இன்னும் காய்ந்து போகவில்லை.

என்னை ஏன் அப்படிப் பார்க்கிறோ?

அது வந்து.....வந்தம்மா
ம.....வந்து?

ஒன்று கேட்பேன் பேசமாட்டாங்களா?

என்னது? சொல்லு!

உங்க பேந்தேர்டிபிக்கற்றை ஒருக்கால் தாறீங்களா?
கேட்டுவிட்டு பக்கென்று சிரித்தாள் பிரியம்வதா.

போட்டன் என்றால் ஒன்று வாயில்! வாயாடி! போய் முசத்தைக் கழுவிற்று வா. போம்மா!

சிலநிமிடங்களில் முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு வந்த வள் வாங்கோம்மா என்றாள்.

எங்க வாறது?

என்னம்மா டியூட்டி மறந்து போச்சா?

கெட்டுதுபோ! என்று தலையில் கைவைத்துக் கொண்டாள் பிரியம்வதா.

நீங்கள் எப்படிம்மா ரீச்சர்வேலை பார்க்கிறீங்கள்?

எப்படியோ! உனக்கு மூன்று வேளையும் சாப்பாடு கிடைக்குதெல்லோ பிறகேன் இந்தக் கேள்வி?

ம..... ம ம! நாடு உருப்பட்டாற்போல்தான் அம்மா? எனக்கு மூன்று வேளையும் சாப்பாடு கிடைக்குதோ இல்லையோ என்றது முக்கியமில்லை. இந்தநாட்டின் நாளைய சமுதாயம் எப்படி இருக்கும் என்கிறதுதான் முக்கியம். சரி! மொட்டைமாடி டியூட்டி மறந்து போச்சா?

ஓ! அதுவா? என்று சிரித்துக்கொண்டு சமையலறைக் குள் சென்ற சாரதா செல்லம்மா தயாராக வைத்திருந்த தேனீரை எடுத்துக்கொண்டு வந்தாள். பிரியம்வதாவும் உடை மாற்றிக்கொள்ள தேனீருடன் ரேடியோவையும் எடுத்துக் கொண்டு இருவரும் மொட்டைமாடிக்குப் போனார்கள்.

நேரம் போவது தெரியாமல் இருவரும் எழுத்தாளர் களைப்பற்றியும் இலக்கியத்தையும் விவாதித்தார்கள் எழுத்தாளர்களும் இலக்கியமும் அவர்களிடம் படாத பாடு பட்டன. லக்ஷ்மியின் கதைகள்தான் சிறந்தது என்றாள் அன்னை. சிவசங்கரியும் சாஞ்சனுசிவராமனும்கூட லக்ஷ்மிக்குச் சளைத் தவர்கள்ல என்றாள் மகள். சாரதா இருந்தாற்போல் வேண்டுமென்றே உண்மைதான் பரியா! லக்ஷ்மியின் கதை கலைவிட காஞ்சனையும் சிவசங்கரியும் நன்றாக எழுதுவார் கள் என்றாள். சாரதாவுக்குத் தெரியும் மகள் லக்ஷ்மியை விட்டுக்கொடுக்கமாட்டாள் என்பது. பிரியம்வதா குதித் தாள். லக்ஷ்மி என்ன கின்றாக்கிரையா? அவர் நன்றாகவே கதைஎழுதுவார். அவரின் கதைகளின் அருமை உங்களுக்குத் தெரியவில்லை.

அம்மா! இரவுச்சாப்பாட்டை இன்றைக்கு நானே செய்கிறேனே என்று கொண்டு செல்லம்மா வரவும் இவளுடைய ஆவேசம் கொஞ்சம் குறைந்து போனது.

இல்லை நான் செய்கிறேன்.

இன்றைக்கு மட்டும்.....

குழந்தைபோல் செல்லம்மா அடம்பிடிக்க சிரித்துக் கொண்டே சரி! என்றாள் சாரதா. செல்லம்மா போய்

விட இவர்களின் கதையும் திசைமாறிப்போயிற்று. கடற் தகாலம் இவர்களின் கதையில் வந்துபோக சபேசன்-பிரி யம்வதாவின் அப்பாவும் இடையில் எட்டிப் பார்த்துச் சிரிக்க சாரதா அழுதுவிட்டாள். அம்மாவும் மகனும் சேர்ந்து ஒரு உலகத்தையாக்கிக்கொண்டு வாழும்போது தாய் அழ மகன் சிரிப்பாளா? பிரியம்வதாவும் அழுதுவிட்டாள். இப்படியான நேரங்களில் தன்னையும் தேற்றித் தாயையும் தேற்றவேண்டிய பெரும்பொறுப்பு அவளிடமே விடப்படும். இன்றும் அவள் தன்னைத்தேற்றி தாயையும் தேற்றிக்கொண்டு எழுந்தபோது ஆறுபதினைந்தாகிவிட்டி ருந்தது.

முகம்கழுவிப் பிரார்த்தனை முடித்துக்கொண்டு வந்து புத்தகத்தை விரித்து வைத்துக் கொண்டாள் பிரியம்வதா ஒன்பதுமணியாகியும் சாரதா நான்குமுறை கூப்பிட்டானின் தான் சாப்பிடப் போனாள். சாப்பிட்டுவிட்டு வந்து அரைமணித்தியாலம் சில சஞ்சிகைகளைப் புரட்டிக்கொண்டிருந்தாள். இதோ படித்துக்கிழிக்கிறேன் என்று புத்தகத்தை விரித்து வைத்துக்கொண்டவள் பத்தரைமணிக்கே தூங்கி வழிந்தாள். தூக்கக் கலக்கத்தில் அன்னையிடம் கேட்ட திட்டுக்கள் கூட உறைக்காமல் போக ஒரே பிடியாக சாரதாவின் கையிலிருந்து புத்தகத்தைப் பறித்து மேசையில் போட்டுவிட்டு அன்னையையும் படுக்கவைத்துத் தானும் படுத்துக்கொண்டாள்.

இன்னும் சின்னப்பிள்ளை படுக்கிறதுக்கு நான்வேணும் என்று செல்லமாக அதட்டியபடியே சாரதாவும் படுத்துக்கொண்டாள்.

காலையில் பூசையறையுள் நுழைந்தபோது முதல்நாள் இரவு நெஞ்சவலி என்று சாரதா கஷ்டப்பட்டது நினை வக்கு வந்தது பிரியம்வதாவுக்கு. ஏதோ ஒரு உருண்ணட தொண்டையில் அடைத்துக்கொண்டது போன்ற உணர்ச்சி அவளுக்கு நினைவு வந்ததினிருந்து சாரதா வருத்தம் என்று கஷ்டப்பட்டதாக ஞாபகம் இல்லை. நேற்றைய வலியினால்

அம்மாவின் கண்கள் கூடக்கலங்கிப் போய்விட்டனவே என்று நினைத்ததுபோது அவளுக்கு என்னவோ போல் இருந்தது. தாயின் நலனுக்காக கடவுளிடம் வேண்டிக்கொண்டாள். அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை என்பதால் பாடசாலைக்குப் போகத்தேவையில்லை அம்மாவின் அருகில் இருக்கலாம் என்று நினைத்தபோது அவளுக்கு தெம்பாக இருந்தது செல்லம்மா கொடுத்த கோப்பியுடன் சாரதாவின் அறைக்குள் புகுந்து கொண்டாள் கட்டிலுக்கருகில் ஸ்ருவில் கோப்பி இருந்தது தனது கோப்பியையும் ஸ்ருவில் வைத்துவிட்டு சாரதாவை எழுப்பினால் அன்போடு புன்னகைத்ததாயிடம் இப்ப சுகமா அம்மா? என்றால்.

.....

இந்தாங்கோ கோப்பி. குடியுங்கோ

சாரதா கோப்பியைக் குடித்துவிட்டு கட்டிலிலிருந்து எழுந்து கொண்டாள்.

எங்க போகப்போற்றிங்கள்?

குளிக்க.

இன்றைக்கு வேண்டாமம்மா.

இப்ப எனக்குச் சுகம்தானே. செல்லம்மா சுடுதன்னீ வைச்சிருப்பா. மேலைக்கழுவிக்கொண்டு வாறன்.

இதற்கு மேலும் சாரதாவை வற்புறுத்த முடியாது என்பது பிரியம்வதாவுக்குத் தெரியும். காலையில் குளிக்காமல் பச்சைத் தண்ணீரைக்கூட தொண்டையில் தொட்டுக் கொள்ள விடமாட்டாள். அப்படிப்பட்டவள் இன்று செல்லம்மாவின் வற்புறுத்தலுக்காக கோப்பிகுடித்து விட்டாள். இதற்கும் மிஞ்சி யாராலுமே அசைக்க முடியாது.

க. பொ. த. உயர்தரப்பரீட்சைக்கு இன்னும் இரண்டு வாரங்களே இருந்தன. எனவே பிரியம்வதா இப்போதெல்லாம் கடுமையாகப்படிக்க ஆரம்பித்துவிட்டிருந்தாள். படிய

பில் தன்னை மறந்துபோய் இருந்தவளை சாரதா சாப்ரிடக் கூப்பிட்டபோது என்னம்மா நீங்கள்! படிக்கவும் விடமாட்ட ணங்கள் என்று சினாங்கிக்கொண்டே போனால்.

நூடில்ஸ்தான் காலீச்சாப்பாடு பிரியமவதாவுக்குப் பிடித்த உணவு. வழமையைவிடச் சற்று அதிகமாகவே சாப்பிட்டுவிட்டு வந்து மீண்டும் படிக்கத் தொடங்கினால். சிலநிமிடங்களுக்கெல்லாம் தொலைபேசி கிணுகிணுத்தது. தொடர்ந்து ஹலோ! என்ற இனிய ஞாரல் கேட்டது. பிரியமவதா படிப்பில் கவனத்தைச் செலுத்தினால்.

பரியா! உங்குத்தான் போன்கோல்.

பிரியமவதா ஹோலுக்குள் வந்தபோது சாரதாவைக் காணவில்லை. றிசிவரைக் கையில் எடுத்து ஹலோ! பிரியமவதா ஹலியர் என்றார். அம்மாவின் ஞாரலுக்கும் மகளின் ஞாரலுக்கும் வித்தியாசம் தெரியவில்லை.

மில் பரியமவதா! நான்தான் ஆரூரன் கைதக்கிறன். இவனுக்கெப்படி எங்கள் ரெவிபோன் நம்பர் தெரியும்? வேற என்ன வேலை இவனுக்கு! எங்கேயாவது அலைஞ்சதிரிஞ்ச எடுத்திருப்பான்—மனதுக்குள் பொருமினால் பிரியமவதா.

என்ன விஷயம்?

என்னமில்! என்னை உங்களுக்குத் தெரியேல்லையா? இவ்வளவு அலட்சியமாய்க் கேட்கிறீங்கள்.

மிஸ்டர் இது ரெவிவிஷன் இல்ல ரெவிபோன். ஞாபகத்தில் இருக்கட்டும்.

நீங்கள் கொஞ்சநேரம் கோபிக்காமல் இருக்கவேணும் மில். நேற்று கடைத்தெருவில் அறைவாங்கின ஆரூரன் தான் நான்.

என்ன நேற்று வாங்கினது போதாதா? அறுக்காமல் விஷயத்துக்கு வாங்கோ.

மில்! நான் நேற்றுச் செய்தது பிழைதான். உங்களோட கொஞ்சம் கடைக்க ஆசைப்பட்டேன் நான் கடைக்கிறதுக்கிடையில் நீங்கள் போயிருவீங்களே என்ற பயத்தில் தான் என்னை மன்னிச்சக் கொள்ளுங்கோ.

'.....'

மில்! நான் உங்களோட கொஞ்சம் கடைக்கவேணும் எப்ப நேரம் கிடைக்கும் என்று சொன்னால்.....

பரவாயில்லை அம்மா தான் பக்கத்தில் இருக்கிற சொல்லவேண்டியதை சொல்லுங்கோ.

பர.....பரவாயில்ல மில். நான் பிறகு க..... கடைக்கிறன் றிசீவர் வைக்கும் சத்தம் கேட்டது. பிரியமவதாவுக்குச் சிரிப்புத்தாங்கவில்லை அம்மா என்றதும் இப்படி நடுங்குகிறுனே என்று நினைத்தபோது வாய்விட்டே சிரித்துவிட்டாள்.

தீபாவைப் பார்த்து சிலநாட்களாகிவிட்டிருந்தது. மனதுக்குள் என்னவோ போல இருந்தது பிரியமவதாவுக்கு. 'இவஞ்குக்கு ஸ்கூலுக்கு ஒழுங்காக வாறதுக்கு என்ன? என்று புதன்கிழமைக்குப்பிறகு பாடசாலைக்கு வரா ததீபாவை மனதுக்குள் திட்டினால் பிரியமவதா.

அம்மா! தீபாவீட்ட போயிற்று வாறன்.

தோட்டத்தில் குரேட்டன்ஸை மட்டமாக வெட்டிக்கொண்டு நின்ற சாரதாவிடம் கேட்டாள் பிரியமவதா.

வேண்டாம்! தீபா படித்துக்கொண்டிருப்பா. நீங்கள் போய்க்குழப்ப வேண்டாம் — வேலையை நிறுத்தாமலே சொன்னால் சாரதா.

இதுவரை நேரமும் படித்ததில் தலை விறைத்துப் போய் விட்டிருந்தது பிரியமவதாவுக்கு மற்றொரு கத்திரிக்கோலை எடுத்துக் கொண்டுவந்து சாரதாவின் வேலையில் பங்கெடுத்துக் கொண்டாள். கேட்திறக்கும் சத்தம் கேட்டது. செல்லம்மா மரக்கறிக்கூடையுடன் வந்துகொண்டிருந்தாள்.

அம்மா! ஏலாத நேரத்தில் ஏன் இந்தேவலையெல் வாம? நான் செய்யமாட்டேனு? உரிமையுடன் கேட்டாள் செல்லம்மா.

நீங்கள் செய்வீங்கள் தான். யார் இல்லையென்றது? சும்மாயிருக்க எனக்குப் பிடிக்கேல்லை. தவிர நீங்கள் நினைக்கிற அளவுக்கு நான் ஒன்றும் வருத்தக்காரி இல்லை என்றால் சிரித்துக்கொண்டே.

அம்மா! நான் அதுக்குச் சொல்லலை.

நீங்கள் எதுக்கும் சொல்லவேண்டாம். போய்ச்சமைய ஸைப்பாருங்கோ. அல்லது நானே வந்து சமைக்கட்டோ? சிரிப்பு இன்னும் மாறவில்லை. சாரதாவுக்குத் தெரியும் இந்த ஒரு கேள்வியுடன் செல்லம்மா வாஸீச்சுருட்டிக் கொண்டு போய்விடுவாள் என்பது.

இல்லை! நானே சமைக்கிறன். “வசந்தம்” புத்தகத்தை பிரியம்வதாவின் கைக்குள் செருங்கிவிட்டு அவசர அவசரமாகப் போய்விட்டாள் செல்லம்மாவி. செல்லம்மாவின் இச்செயல் சாரதாவுக்கும் பிரியம்வதாவுக்கும் சிரிப்பை வரவழைத்தது. புத்தகத்தை புற்றரையில் வைத்துவிட்டு தன் வேலையில் கவனத்தைச் செலுத்தினார் பிரியம்வதா.

குரோட்டன்கள், பூச்செடிகள் எல்லாவற்றையும் அழகாக வெட்டிவிட்டு கைகால் கழுவிக்கொண்டு புத்தகத்துடன் சாரதாவின் அறைக்குள் புதந்து கட்டிலில் சாய்ந்து கொண்டாள். இரண்டுபேர் படுக்கக்கூடிய பெரிய கட்டில் அது. அம்மாவுக்கும் மகனுக்கும், தனித்தனி அறைகள் இருந்தாலும் பிரியம்வதா அம்மாவுடன் தான் படுப்பேன் என்று அடம்பிடித்து அந்தப் பெரிய கட்டிலைச் சாரதாவின் அறைக்குள் வைத்துவிட்டாள்.

புத்தகத்தை விரித்து வாசிக்கத் தொடங்கினான். ஒரு சிறுக்கை, ஒரு தொடர்க்கை, சில அரசியல் நகைச்சுவைகள், சிலவிளாம்பரங்கள் எல்லாவற்றையும் கடந்து ‘எழுத

அறிவுப்புத்தகங்கள், கதைப்புத்தகங்கள் பாடப்புத்தகங்கள் எல்லாம் இருந்தன. அத்தனையும் ஒழுங்காகவும் அழகாகவும் அடுக்கப்பட்டிருந்தன. எடுத்தபுத்தகத்தை எடுத்த இடத்திலேயே வைப்பதற்கு பழக்கியிருந்தாள் காஞ்சனு.

பெரியவர்களுக்கான நூல்நிலையத்தினால் நுழைந்தாள் மின்விளக்கை ஏற்றிவிட்டு புதிதாக வாங்கி அடுக்கியிருந்த கதைப்புத்தகங்களில் ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டாள். ‘இன்றும் நாளையும்’ பிரபல பெண் எழுத்தாளர் வழங்கி எழுதிய கதை அது. புத்தகத்துடன் கதிரையில் அமர்ந்தவள் தன்னை மறந்து வாசித்துக்கொண்டுபோனாள் ஆனால் பாழாய்ப்போன நிதிரை அவளைவிடவில்லை புத்தகம் மடியில் விழுந்து கிடக்க அவள் கதிரையிலேயே உறங்கிப்போனாள்.

காஞ்சனு உறங்கிய சில நிமிஷங்களுக்கெல்லாம் லாவண்யா ஏதோ முனகினால். தெளிவாகக் கேட்காதபடி ஏதேதோவெல்லாம் சொன்னால் சிலநிமிஷம் மௌனமாகிப்பின்னர் அம்மா! நான்போகிறேன் எனக்குப் பயமாயிருக்கம்மா. அம்மா! என்னை யாரோ கூப்பிடுமை அம்மா! அம்மா! என்று காஞ்சனுவின் சமூத்தைப்பிடித்துக் கொண்டாள். சிறிது நேரத்தில் லாவண்யாவின் கைகள் சோர்ந்து போயின தலை தொங்கியது நாடி பிடித்துப் பார்த்தாள் காஞ்சனு கனை துடிப்பேயில்லை லாவண்யா! என்று அவற்கெண்டு எழுந்தாள். சத்தம் வெளி வரவில்லை. உடம்பெல்லாம் வியர்த்து ஆடைநன்றுபோய்விட்டது தன்னைச்சுதாகரித்துக் கொள்ளக் கிலநிமிடங்கள் தேவைப்பட்டன அவர்க்கு. அப்பாடா! இதுகனவா! என்று பெருமுச்ச விட்டுக்கொண்டாள்.

அவர்க்குச் சாதாரணகாய்ச்சல், இதற்காகவா இவ்வளவு பயந்தேன்? இவ்வளவு பலவீனமானவளா நான்? என்று தன்னையே நொந்துகொண்டாள். சுவர்க்கடிகாரம் ஒருமணி என்று சொல்லியது. அறைக்குள்வந்துபார்த்தாள் லாவண்யா கட்டிலில் விளிம்பில் படுத்திருந்தாள் மாத்திரையையும் தன்னீரையும் எடுத்துக்கொண்டு லாவண்யாவுக்கருகில்

நல்லூர் கந்தசாமி கோயில் திருவிழாமாதிரி எனக்கு பத் திக்கொண்டு வத்திச்சு. என்ன செய்ய என்றிட்டு பேசா மல் வந்திற்றன.

சாரதா மகளின் பொய்யை உண்மையென்று நம்பி விட்டாள். கார் வீட்டை அடைந்ததும் துணிப்பார்சல் சீலப்பார்சல் சகிதம் சாரதா இறங்கி உள்ளேபோனாள். பிரியம்வதா சற்றுத்தாமதித்து நம்புட்டான் பழங்களையும் திக்கியிலிருந்த சீலப் பார்சலையும் எடுத்துக் கொண்டு ஹோலுக்குள் வந்தாள். சாரதாவைக் காணவில்லை. மேசையில் எல்லாவற்றையும் வைத்துவிட்டு சாப்பாட்ட றையில் மேசையில் இருந்த சூசாவிலிருந்து தண்ணீர் ஊற்றிக்குடித்தாள், ஹோலுக்குள் றப்புட்டான் பழத்தை உரித்து வாயில்போட்டுக்கொண்டு ரோடியோவைத் திருக்கு னாள். “மண்ணில் வந்த நிலவே என் மடியில் பூத்த மலரே” பாட்டுப்பாடியது இதற்கிடையில் சாரதா உடை மாற்றிச் கொண்டு வந்துவிட்டாள். தாயாருக்காக வாங்கிய புடவைகளை சாரதாவிடம் கொடுத்தாள் பிரியம்வதா. நீலா புடவையைக் கண்டவுடன் ஏனம்மா நீலநிறத்தில் வாங்கினால்? நான் வாங்கினதும் நீலம் தானே ஏற்கனவே உன்னட்டை ரெண்டு நீலசாறி இருக்கெல்லோ என்றாள்.

அம்மா! இது எனக்கில்லை என்றாள் பிரியம்வதா சிரித்துக்கொண்டே.

பின்ன யாருக்கு?

உங்களுக்குத்தான்.

என்னம்மா நீ! என்று சிரித்தாள் சாரதா.

நீ உடுக்க வேண்டிய சாறியை நானு உடுக்கிறது? அம்மாவுக்கும் மகனுக்கும் வித்தியாசம் தெரியாமல்.

என்னம்மா நீங்கள்! உங்களுக்கு வயச்போனது என் னவோ உண்மைதான். ஆனால் இளமை போகேல்லையே! சீபோ வாயாடி அம்மாவோட என்ன கதைக்கிறது என்று தெரியாமல் பெரிசாய் கதைக்க வந்திற்று. எனக்கு வேண்டாம். நீயே வைத்துக்கொள் என்றாள் சாரதா வெட்கத்துடன்.

தாளருடன் சில நிமிடங்கள்’ என்ற தலைப்பின் கீழ் காஞ்சனவின் புகைப்படம் ஒன்று அச்சிடப்பட்டிருந்தது. பிரியம்வதா மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் காஞ்சனவின் பேட்டி யைப் படித்தாள். பேட்டியில் காஞ்சனவின் விலாசமும் இருந்தது. பிரியம்வதாவுக்கு ஒரே சந்தோஷம். உடனடியாக ஒரு கடிதம் எழுதி உறையினுள்வைத்து ஒட்டினான். புத்தகத்தைப் பார்த்து முத்தான எழுத்துக்களால் விலாசத்தை எழுதினான். செல்வி காஞ்சனு சிவராமன் ‘துர்க்கா இல்லம்’, பூங்கா வீதி, வவுனியா. மாடிப்படிகளில் நாலுபடிகளாகக் கடந்து சமையலறையில் வேலையாக இருந்த செல்லம்மாவிடம் வந்தாள்.

பாட்டி! வெளியில் எங்கயாவது போறீங்களா?

பி! சீலையொன்று வாங்கவேணும். பன்னேரம் கடைக்குப்போவேன். ஏன்மீர்கள்? செல்லம்மா தனவேலையை கவனித்தபடியே.

முந்தநாள் காசுதந்தவ அம்பா. இன்னும் வாங்கேல்லையா?

இல்லம்மா! இன்றைக்குத்தான் வாங்கப்போறன். உங்களுக்கும் ஏதாவது வாங்கவேணுமா?

இல்லை. இந்தக் கடிதத்தைப் போஸ்டபன்னிலிருங்கோ.

கடிதத்தை வாங்கி வைத்தவள் அம்மாவையும் கூடிடிக்கொண்டு வாங்கோ சாப்பிட என்றுவிட்டு கூட்டிய குப்பையை அள்ளிக்கொண்டு போய்விட்டாள் செல்லம்பா. மாடிப்படிக்கருகில் சென்று அம்மா! சாப்பிட வாங்கோ. என்று குரல்கொடுத்துவிட்டு சாப்பாட்டறைக்குள் வந்தாள் பிரியம்வதா. கறிகள், சோறு, சொதி எல்லாம் வெள்ளிக்கிண்ணங்களில் வைத்து மூடப்பட்டிருந்தன. ஊறுகாய், அப்பளப்பொரியல், மினகாய்ப்பொரியல் எல்லாம் அழகானதட்டுக்களில் வைக்கப்பட்டிருந்தன. சாப்பிடுவதற்காக இரண்டு | வெள்ளித்தட்டுக்கள் கழுவி வைக்கப்பட்டிருந்தன.

இரண்டு தட்டுக்களையும் திறந்துவைத்து பரிமாறினான். சோறு தெரியாமல் உருளைக்கிழமங்கும் இலீக்ஸூம் சேர்த்து வதக்கிய குழம்பு, வாழைக்காய் வெள்ளைக்கறி, தாதுவளைச் சம்பல், அப்பளப் பொரியல், மிளகாய்ப் பொரியல், ஊறுகாய், எல்லாவற்றையும் அழகாகப் பரிமாறிவிட்டு சாரதாவைக் கூப்பிடத் திரும்பியபோது சாரதா வந்தாள். இரண்டு கண்ணூடிக் கோப்பைகளில் கூசாவில் இருந்த தண்ணீரை நிரப்பி வைத்துவிட்டு இருவரும் சாப்பிட அமர்ந்தார்கள்.

அம்மா! ஒரு குட்டியூஸ்.

என்னது?

'வசந்த'த்தில காஞ்சனு சிவராமன்ற பேட்டியிருக்கு.
என்னவாம்?

அந்தப் பேட்டியைப்பற்றி என்னட்டைப் பேட்டி நடத்துறீங்களா? நீங்களே வாசியுங்கோ. அதில காஞ்சனு சிவராமன்ற அட்ரஸாம் இருக்கு.

சாப்பாட்டை மறந்து பிரியம்வதா கதைத்துக்கொண்டிருந்தாள். சரி நீ சாப்பிடு கதையென்றால் கைலாயம் சாரதா மகளை அதட்டினான்.

ஓம் அம்மா! இப்ப திருக்கேதீச்சரமோ, திருக்கோணேச் சரமோ போறதைவிட கைலாயம் போறது சுகம்

மகளின் கதையைக் கேட்ட சாரதாவுக்குச் சிரிப்பு அடக்க முடியவில்லை. வாய்விட்டுச்சிரித்தாள்

சரி! நீ சாப்பிடு.

பிரியம்வதாவின் வாய் ஓய்வதாக இல்லை. ஒருவாருக இருவரும் சாப்பிட்டுவிட்டு எழுந்து கொண்டனர்.

3

யா ரைப் பார்க்க வேணும்? அழைப்பு மணியை அழுத்திவிட்டுக் காத்திருந்தபெண்ணீடும் கேட்டாள் பிரியா. அந்தப்பெண்ணீன் கையில் இருந்த குழந்தை பிரியாவைப் பார்த்துச்சிரித்தது. மில் காஞ்சனு சிவராமன் இருக்கிறவா? என்று அவள் கேட்டபோது அந்தக் குழந்தையின் பட்டுக் கண்ணத்தில் தட்டிக்கொண்டே ஓம்! இருங்கோ வரச்சொல் லுகிறேன் என்று கூறிச் சென்றாள் பிரியா. அவள்! போய்க்கில் நிமிடங்கள் சென்றிருக்கும் ஹலோ நித்யா குட்டாவினிங் என்ற குரல் அங்குநிலவிய அமைதியைக் கிழித் துக் கொண்டுவந்தது. திரும்பிப்பார்த்தாள் நித்யா. காஞ்சனு அவளைப்பார்த்துச் சிரித்தாள். பளிச்சென்ற அவளது பற்கள் அவளது அழகுமுகத்துக்கு மேலும் அழகுட்டியது. நாற்பத்திரண்டு வயதாகிவிட்ட அவளைப் பார்த்தபோது முப்பத்தைந்து வயதிருக்கலாம் என்றுதான் நித்யா நினைத்தாள் அதற்கு மேலும் காஞ்சனுவின் வயதைக்கூட்ட அவளால் முடியவில்லை. எழுந்து நின்று கரங்கூப்பிவிட்டு காஞ்சனைவும் அமர்ந்து கொள்ள தானும் அமர்ந்து கொண்டாள். காஞ்சனைவின் கையில் ஓர் கடித உறை இருந்தது.

நித்யா! இந்தக் கடிதத்தை தூர்க்கா தையல்நிலையத் தில் மனேஜர் மிஸ்டர் தயாபரன் இருப்பார் அவரிட்டைக் கொடுத்தால் அவர் விளக்கமாய் எல்லாம் சொல்லுவார். புதன்கிழமை கொண்டுபோய்க் கொடுங்கோ. நாளைக்கே சாமான்களை ஏத்திக்கொண்டு வாங்கோவன்

சாமான்களையா? எனக்கும் இவனுக்கும் ரெண்டுமூன்று உடுப்பு ரெண்டு சட்டி, ஒரு பாசை, ஒருபாய் இவ்வளவு தான் வீட்டுச்சாமான்கள்.

படபடவென்று அவள் சொன்னபோது காஞ்சனைவின் முகத்தில் சோகக் கோடுகள் படர்ந்துவிட்டன. என் இப்ப

ஷிச் சொன்னேம் என்று தன்னியே நொந்து கொண்டாள் நாளைக்கு வாங்கோ இங்கே தங்கலாம். ஆதரவாக ஆனால் கவலையான குரலில் சொன்னால் காஞ்சனு. அவள் சொன்ன விதம் நித்தியாவின் நொந்து போயிருந்த இதயத்தைத் தடவிவிட்டதுபோல் இருந்தது.

உங்களுக்கு வீண்சிரமம் இவ்வளவு உதவியும் செய்ப வர்களுக்கு இதற்குமேலும் தொல்லை கொடுப்பதா என்று நினைத்தாள் நித்யா.

இதில் என்னம்மா சிரமம்? நீங்கள் என்ன சின்னக் குழந்தையா தூக்கிவைத்திருப்பது சிரமம் என்று சொல்ல? இங்கயே தங்கினால் பிள்ளையைக் கொண்டு போய் பராமரிப்பு நிலையத் தில விடவேண்டியதும் இல்லை இப்ப ஒரு அறை என்றாலும் வாடகைக்கு எடுக்கிறது கஷ்டம். இங்க இருக்கிற இத்தனை பிள்ளைகளோடியும் நீங்களும் உங்க பிள்ளையும் என் இன்னும் இரண்டு பிள்ளைகளாய். இருங் கோவன். நித்யா! என் மறந்தியைப் பார்த்தீங்களா? உங்க ஜோக்கண்ட உடனேயே கேட்கநினைத்தன் பிறகு மறந்து விட்டேன். மகனுக்கு இப்ப காச்சல் எப்படி?

இரவும் சாதுவாய்க் காஞ்சது. இப்பசுகம்.

நீங்கள் அன்றைக்கே வருவீங்கள் என்று எதிர்பார்த்தேன்.

அன்றைக்கு பவானி ஆத்துப்பாலம் உடைஞ்சபோச்சு நாலுநாளாக பஸ் ஓடேஸ்லை. அதுதான் வரமுடியாமல் போச்சு.

புஷ்பா தேனீர் கொண்டுவந்தாள். காஞ்சனு எழுந்து உள்ளே போனவள் ஒரு பொதியுடன் திரும்பிவந்தாள். நித்யாவிடம் கொடுத்துவிட்டு தன் இருக்கையில் அமர்ந்தாள்.

என்ன மெடம் இது? ஒன்றும் புரியாமல் விழித்தாள் நித்யா.

உங்களுக்குத்தான்.

எனக்கா? என்று விழித்தவள் இரண்டு சீலைகளையும், சட்டைத் துணிகளையும் குழந்தைக்கான உடைகள் சிலவும் இருப்பதைக் கண்டாள். அவளது கணகள் பணிந்தன. கன்னங்கள் வழியே தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் பெருகியது. அவள் அழவில்லை. அவளது இதயம் தான் அழுதது. பெற்றவர்களே தன்னை ஒதுக்கி விட்டபின் இவர்..... என்ன முன்பின் தெரியாதவர்கள் இவ்வளவு ஆதரவாக இவ்வளவும் செய்கிறார்களே என்று நினைத்துக் கொண்டாள். இப்போது அவள் இதயம் மட்டுமல்ல, அவளும்கூடவே அழுதாள். குழந்தை விழித்தான்.

நித்யா! என்னம்மா இது! நித்யா! அவளை அணைத்துக் கொண்டு தேற்றினால் காஞ்சனு.

நித்யாவின் அழுகை ஓயவில்லை. அழுது ஓயட்டும். ஆறுதலாக இருக்கும் என்று பொறுத்திருந்தாள் காஞ்சனு. சித்தி..... என்றுகொண்டு பிரஷாந் வந்தான். பிரஷாந்தைக் கண்டதும் நித்யா முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள். நிலைமையைப் புரிந்துகொண்ட பிரஷாந்துக்கு தர்மசங்கடமாகப் போய்விட்டது என்னையா? என்ற காஞ்சனாவைக்கூடப் பொருட்படுத்தாமல் விலகிக்கொண்டாள். மெல்ல விசம்பிக் கொண்டிருந்தவள் முந்தாணையால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டாள்,

நேரமாகுது பொடாக்டர் போயிற்றுவாறன் என்று எழுந்து கொண்டவளை இந்த முகத்தோட்யா போகப் போற்கள்? வாங்கோ முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு போகலாம் என்று அழைத்துக் கொண்டுபோய் முகம் கழுவச்செய்தாள் பெள்டர் போட்டுக்கொண்டவள் குங்குமத்தைத் தேடியபோது புஷ்பா விடம் வாங்கிக்கொடுத்தாள் காஞ்சனு. இதுவரைநேரமும் அடம்பிடிக்காமல் காஞ்சனாவிடா் இருந்த குழந்தையை வாங்கிக்கொண்டு காஞ்சனாவிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டாள் நித்யா.

நித்யா போனபின் காஞ்சனாவுக்கு எத்தனையோ வேலை கள் காத்துக்கிடந்தன. தூர்க்கா இல்லத்துக் குழந்தைகளின் தொல்லைகள் போதாததற்கு இந்துவேறு குழந்தையாக

மாறித தொல்லை கொடுத்துக்கொண்டிருந்தாள். அனவுக்கு மீறித தொல்லை கொடுக்கும்போது பிரியாவிடம் இரண்டு திட்டுக்கள் பெற்றுக்கொண்டு சின்னுக்கிக்கொண்டு போய் மூலையில் இருக்கவும் தவறிவிடவில்லை.

இவருக்கு நல்லாவே செல்லம் குடுக்கிறீங்கள் சித்தி! அங்கையும் செல்லம் கூடி இவளின்ற குழப்படி தாங்கமுடி யேல்லை இங்கவந்தாலாவது அடங்கி இருப்பாள் என்றால் பண்ணுற அநியாயத்தைப் பாருங்கோவன். ஆறுமாதமோ ஏழுமாதமோ இவளைக் காணவில்லை என்றதால் நீங்கள் பேசாமல் பொறுத்துக் கொள்ளுறீங்கள். எனக்குப் பார்க்கப் பத்திக்கொண்டுவருது. பிரியா இவ்வளவும் சொன்னதும் இந்துவுக்குப்போதும் முகத்தைத் தூக்கிவைத்துக்கொண்டு மூலையில் போய் உட்கார்ந்து விடுவாள். பின் அவளைச் சமா தானப்படுத்துவதற்குள் போதும் போதும் என்றாலிரும் காஞ்சனுக்கு. வழக்கம்போல் இன்றும் இவ்வளவும் நடந்தது. இந்தத்தொல்லையிலும் காஞ்சன இன்பத்தைக்கண்டாள்.

இரவு ஒருமணி அடிக்கும்வரை கண்விழித்து வேலை செய்தவள் இமைகள் திறந்துகொள்ள மாட்டேன் என்று அடம் பிடித்தபோது படுக்கப்போனாள். இந்து காஞ்சனுவின் கட்டிலில் வளைந்து உறங்கினான். அவளை நேராகப் படுக்க வைத்து விட்டுத் தானும் பக்கத்தில் படுத்துக்கொண்டவள் எலாம் வைத்ததுபோல் நான்குமணிக்கு விழித்துக்கொண்டாள்.

பத்தரை மணிக்கு காஞ்சன மருத்துவமணைக்குப் புறப்படும் போது நித்யா வந்தாள். வெறுமனே கிடந்த அறையை முதலநாளே புஷ்பா துப்பரவு செய்து வைத்திருந்தாள். அறையின் முக்கால்வாசிப்பகுதியை இரண்டு சிறிய கட்டில்கள் அடைத்துக்கொண்டிருந்தன. ஒரு அறையில் இருவர் தங்குவதால் அறைகளைத்திலும் இரண்டு கட்டில்கள் போடப்பட்டிருந்தன. மற்றைய அறைகளைப்போலவே இது ஆம் ஒருசிறியமேசை சுவரில் பதித்த ஒருபெரிய கண்ணேடு, கட்டிலுக்கு மேலே தொங்கும் இரண்டு நுளம்புவலைகள்

எல்லாம் இருந்தன. நித்யாவுக்கு அறையைக்காட்டிவிட்டு புஷ்பாவிடம் நித்யாவைக் கவனித்துக் கொள்ளச் சொல்லி விட்டு நித்யாவின் மகளைத் தூக்கி ஒரு முத்தம் கொடுத்து விட்டு காஞ்சன புறப்பட்டு விட்டாள்.

மத்தியானம் சாப்பிடக்கூட நேரமில்லாமல் நோயாளி களுக்கு மத்தியில் இருந்து போராடிவிட்டு மற்றைய வேலை களையெல்லாம் கவனித்துக் கொண்டு வீட்டுக்குவந்து சேர்வதற்குள் ஆறுமணியாகிவிட்டிருந்தது. நித்யா இந்துவுடனும் பிரியாவுடனும் குதூகலமாகக் கதைத்துக்கொண்டிருந்தாள். அரைமணி நேரம்வரை நித்யாவுடன் கதைத்துக்கொண்டிருந்தாள். அடுத்தநாள் வேலைக்கு உடுத்திச்செல்ல நித்யாவிடம் நல்லசேலை இல்லையென்பது தெரிந்ததும் இரவோடிரவாக தான் வாங்கிக்கொடுத்த துணியில் இரண்டு சட்டைகள் தைத்துக் கொடுத்தாள். சில பைல்களை விரித்து வைத்து எதையோ எழுதிக் கொண்டிருந்த போதுதான் ‘நீதிமுரசு’ பத்திரிகையிலிருந்து ஒரு தொடர்க்கைதை கேட்டிருப்பது நினைவுக்கு வந்தது. ஒரு வாரத்துக்குமுன்பே கேட்டிருந்தார்கள் ஓயாத வேலை காரணமாக எழுதமுடியவில்லை நாளை மறுநாள் பத்திரிகையில் பிரசரிக்க வேண்டும். சென்றவாராப் பத்திரிகையில் (அடுத்தவார பத்திரிகையில் காஞ்சனா சிவராமனின் தொடர்க்கைதைவெளியாகும் என்று வேறுஇரசிகர்களைக் கிளரிவிட்டிருந்தார்கள்.இதற்குமேலும் எழுதத் தாமதித்தாதால் நன்றாகிறுக்காது என்பதால் இன்றைக்கு எப்படியாவது எழுதிவிட வேண்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டாள் வவுனியாவிலேயே வெளியாகும் பத்திரிகை என்பதால் நாளை காலையில் கொடுத்தால் போதும் என்றவரையில் அவருக்குச் சற்று ஆறுதலாக இருந்தது. ஒருவாருக பைல்களை முடிவைத்து விட்டு கதை எழுத ஆயத்தமானால். இயந்திரம்போல் கை எழுதிக்கொண்டுபோக தன்னைமறந்து இருந்தவளை அழைப்பு மணியும் அதனைத் தொடர்ந்த அம்மா! அம்மா! என்றகுரலும் சயநினைவுக்கு இழுத்து வந்தன. எழுந்துவைத்து கதவைத் திறந்தாள் வாசலில் காவல்க்காரன் ராமசாமி நின்றுன்.

அம்மா! யாரோ ஒரு பொம்புளைப்பிள்ளை கலோச்சுவிழுந்து வந்து நிற்குது உங்களைப் பார்க்கவேணும் என்று அடம்பிடிக்குது

சில கணம் யோசித்து விட்டு ‘சரிவரச்சொல்லுங்கோ’ என்றார்கள். தனது அறைக்குள் போய்வந்து ஒரு நிமிடத்தில் திரும்பிவந்துவாசல் நிலையில் சாய்ந்துகொண்டாள். ராமசாமி யுடன் என்னவே கதைத்து விட்டு வரும் உருவம் ஒரு பெண் என்பது கேற்றிலிக்கு வெளிச்சத்தில் நன்கு தெரிந்தது. அந்தப்பெண் வேகமாகநடந்தாள். கிட்டத்தட்ட ஒடினாள். காஞ்சனாவை தெருங்கியதும் அவளது முகம் வாசல் விளக்கில் நன்கு தெரிந்தது. இருபுதுவயதிருக்கும் சற்று நிறம் குறைந்த அழிகி. அவளது தலைமுடி கலைந்திருந்தது. முகமெல்லாம் வியர்வைத்துளிகள் மெல்லிய நீலநிறக்கவுண் அவனுக்கு அழகாக இருந்தது. இன்றும் பெருமுச்ச வந்துகொண்டிருந்தது.

அவளை வரவேற்று அமரச் செய்துவிட்டு வாசலைப் பார்த்தபோது இராமசாமி போய்விட்டிருந்தான்.

டொக்டர்! இதில் இருந்து கதைக்க எனக்குப் பயமாயிருக்கு உங்கள் ரூமுக்கபோய்க் கதைக்கலாமா? அவளது குரலில் அச்சமிருந்தது வார்த்தைகள் தட்டுத் தடுமாறி வெளிவந்தன.

நீங்கள் பயப்படவேண்டிய அவசியமே இல்லை. இங்கயிருந்தே கதைக்கலாம்.

வேண்டாம் டொக்டர்! எனக்கென்னவோ பயமாயிருக்கு பள்ளிஸ்... ஏறக்குறைய அவள் கெஞ்சினாள்.

காஞ்சனை அவளை உச்சியிலிருந்து உள்ளங் கால்வரை உற்றுப்பார்த்தாள். அவளது கை கால்கள் நடுங்கின முகத்தில் பீதிநிறைந்திருந்தது. கல்லையும் கரைத்திடும் குழந்தைத்தனமான முகம் வஞ்சகம் என்ற சொல்லுக்கே இடமில்லை என்று சொல்லியது பாக்கப் பரிதாபமாக இருந்தது.

சரி! வாங்கோ என்று அழைத்துக் கொண்டு தனது அறைக்குள் போனாள் காஞ்சனை உள்ளே நுழைந்ததும் வந்தவள் கதவைப் பூட்டினான். காஞ்சனை புன்னகைத்த போது காஞ்சனாவின் மார்புக்கு நேராக ஒருக்கத்தி நீண்டது.

மரியாதையாகச் சொல்லுறேன் இருக்கிறகாச நகையெல்லாம் எடு. மூச்சக் காட்டினால் குடலீ உருவிப் போடுவன் மி! கெதியாகனடு.

மரியாதையாகச் சொல்லுறேன் என்று சொல்லிவிட்டு மரியாதைஇல்லாமல் மிரட்டினால் அவள்.

உஷ்.....மரியாதையாகக் கதை. சுயமாய்ச் சம்பாதிக் காமல் களாவெடுத்துச் சிலிக்க வெட்கமாயில்லை?

வெட்கமா? எனக்கா? சிரித்தாள் அவள். பரவாயில்லை. சிரிப்பு நன்றாக்கத்தான் இருந்தது.

நான் வெட்கத்தை மூட்டைகட்டி வைச்ச கனநாளாகி விட்டது மி! நகையை எடு!

நீ தந்து வைத்தாயா? காக்கேதவை என்று மரியாதையாய்க் கேட்டால் கணக்குப் பார்க்காமல் குடுத்திற்றுப் போறவ நான் அதை விட்டிட்டு அர்த்தராத்திரில் கத்தியும் கையுமாய் வந்து என்னை மிரட்டிப் பறிக்க நினைச்சால் ஒரு துரும்புகூடத் தரமாட்டன்.

காஞ்சனை கூறிமுடிக்கவும் கூரிய கத்தி அவளை நெருங்கவும் சரியாக இருந்தது. அவளது கையை மெதுவாகத் தட்டி விட்டாள் காஞ்சனை. கத்திஓரு மூலையில் போய் விழுந்தது. தொடர்ந்து பாளாரென்று கண்ணத்தில் விழுந்த அறையினால் நிற்கமுடியாமல் தள்ளாடிப் பின்னால் சென்று கவரில்சாய்ந்து கொண்டாள் அவள். சில நிமிடங்களில் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு எழுந்து நின்றபோது காஞ்சனை கையில் துப்பாக்கியுடன் அவளை நெருங்கினான். ஊரில் கொள்ளீ அதிகரித்திருப்பதால் காஞ்சனை சற்றுச் சந்தேகத்தோடு முன்ன

மேயே துப்பாக்கியை எடுத்து சீலையினுள் மறைத்துவைத்து ருந்தது நல்லதாய்ப் போயிற்று. அவள் வெலவெலத்துப் போனால்.

உண்மையைச் சொல்லு. போனமாதம் வள்ளுவர்தெரு வில பத்தாம் நம்பர் வீட்டில கொள்ளையடிச்சது நீதானே.

துப்பாக்கி அவளை உண்மைசொல்ல வைத்தது ஓம் என்றால் தலையால்.

காஞ்சனாவுக்கு இவளை என்ன செய்வதென்று புரியவில்லை ஒரு பெண்ணை காவல் நிலையம்வரை அனுப்ப அவள் மனம் சம்மதிக்கவில்லை அவளோ பயந்து நடுங்கி இவள்கால்களைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு அம்மா! என்னை மன்னியுங்கோ. நான் செய்த ரெண்டாவது கொள்ளை இதுதானம்மா. இதுவே கடைசிக் கொள்ளையாகவும் இருக்கும். அம்மா! என்னை மன்னியுங்கோ என்று பரிதாபமாகக் கெஞ்சி அழு கிழுள். கொள்ளையடித்துப் பழகியவள் இப்படி அழுதுகொண்டு நிற்பாளா? இவளுக்கு இது புதுப்பழக்கம் என்பது காஞ்சனாவுக்குப் புரிந்து போயிற்று. வள்ளுவர் தெருவிலும் பெரிய வர்கள் யாரும் இல்லாத நேரமாகப்பார்த்து கையில் அகப்பட்ட ஜிநாறு ரூபாவுடன் ஓடியவள் என்பது காஞ்சனாவுக்குத் தெரியும். இதுவும் இவள் கொள்ளைக்குப் புதியவள் என்பதை ஊர்ஜிதப்படுத்த அவளை எழும்புமாறு சைகை செய்தாள். நடுங்கி ஒடுங்கி எழுந்து நின்றவளிடம் உனக்கு அம்மா, அப்பா இருக்கினம்தானே என்றால்.

அம்மா இல்லை. அப்பா இருக்கிறோர்

அப்பா என்ன செய்யிறுர்?

பிஸ்னஸ்

பின்ன நீ ஏன் கொள்ளையடிக்கிறோய்?

சாப்பாட்டுக்கு.....

சாப்பாட்டுக்கா?

ஓம்! சித்தி எனக்கு ஓழுங்காய் சாப்பாடு தரமாட்டா இதுவா பிரச்சினை? என் று மனதுக்குள் நினைத்துக் கொண்டு சித்திக்கு எத்தனை பிள்ளைகள்? என்றால்.

நாலு.

அந்தப் பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் சாப்பாடு கிடைக்குமா? ம! அதுகள் அவைபத்த பிள்ளைகள்தானே!

உனக்கு சாப்பாடு கிடைச்சால் நீ கொள்ளையடிக்க மாட்டாயெல்லா?

காசு கொண்டு போய்க் குடுக்காட்டில் சித்தி கொடு மைப்படுத்துவா.

கொள்ளையடிக்கத் தைரியம் இருக்கிற உனக்கு நாலு காசு சம்பாதிக்க தைரியமில்லையா?

அம்மா! நான் இனிமேல் கொள்ளையடிக்கமாட்டனம்மா என்னை நம்புங்கோ என்று அழுதாள் அவள்.

சரி நான் தம்புறந்.

அம்மா! மிருகமா மாறஇருந்த என்னைக் காப்பாற்றி விட்டங்கள்.

நன்றி அம்மா!

உன் பேரென்ன?

சந்திரிகா

நீ சித்தியோட இருந்து கொடுமைப்பட வேண்டாம். இங்கேயே இருக்கிறாயா?

அம்...மா! அன்புக்காக ஏங்கிய அவளது உள்ளாம் முகத் தில் தெரிந்தது.

உன் அப்பா சம்மதிப்பாரா?

ஓ! அப்பாக்கு என்னில் விருப்பம். ஆனால் சித்திக்குப் பயந்து கொண்டு அவள்ன செய்தாலும் ஒன்றும் சொல்ல மாட்டார்

இப்ப வீட்ட போகவேண்டாம். இங்கயே தங்கிற்று
காலைல் போய் அப்பாவைக் கூட்டிக்கொண்டுவா.

சரி!

முன்கதவைப் பூட்டிவிட்டு வந்து அவனுக்கும் படுக்க
கிடம் கொடுத்து விட்டு தனது அறைக்குள் வந்து மீதிக்
கதையை எழுதத் தொடங்கினான் காஞ்சனு.

அம்மா கடிதம் என்றவாறு கடிதங்களை மேசைமேல்
குவித்து விட்டுப் போனான் சந்திரிகா. அவள் இங்கு வந்து
இரண்டுவாரங்கள் ஆகவிட்டிருந்தன சருங்கெழுத்துப் படித்
துக்கொண்டு நல்லபிள்ளையாக இருந்தாள் அவள்.

கடிதக் குவியலீப் பார்த்துக் காஞ்சனு பயந்துபோய்விட-
வில்லை.

சந்திரிகா! காஞ்சனவின் கணீரென்ற குரல் சந்திரிகா
வின் காதுகளில் விழுந்ததும் ஓம் என்றவாறு ஒடிவந்தாள்.

எனக்கு வந்த கடிதங்களை இந்தப் பெட்டிக்க வைத்து
விட்டு மீதியைக் கொண்டுபோய் லெட்டர் பொக்ஸ்க் கோடு

சொல்லிவிட்டு காஞ்சனு மேசையின் முன்னால் அமர்ந்து
கொண்டாள், இந்த மாதத்துக்கான கணக்கு வழக்குகளைச்
சரிபார்ப்பதற்காக பெரிய புத்தகங்கள் சிலவற்றை எடுத்து
மேசைமீது வைத்துக் கொண்டு தனவேலையில் மூழ்கிவிட்டாள்
ஒரு சிறிய கடிதக்கட்டை எடுத்துக் கொண்டு சந்திரிகா
போய்விட்டாள். பெரியம்மா.....என்று கொண்டு இந்து
வந்தாள்.

என்னம்மா?

நானும் அக்காவும், அண்ணேவும், ஷுவிஅக்காவும், கெளரி
டொறின் எல்லாரும் படத்துக்குப் போகவா?

ஷுவியும் டொறினும் சேர்ச்சுக்குப் போகேல்லையா?

தெரியாது.

இன்றைக்கு வியாழக்கிழமை மாஸ் இருக்கு. அவையள்
சேர்ச்சுக்குப் போவினம் சனிக்கிழமை போங்கோவன்

என்ன பெரியம்மா நீங்கள் இந்து.

இந்தும்மா! கோயிலுக்குப் போற பிள்ளைகளைக் குழப்
பக்கடாது. நானோக்கு அக்காவும் கெளரியும் கோயிலுக்குப்
போவினம் நீயும் போவாய்தானே. சனிக்கிழமை போங்கோ.

காஞ்சனவின் குரலில் சிறிது கண்டிப்புத்தெரிந்தது இந்து
அதற்கு மேலும் கேட்கத் துணிவின்றிப் பேசாமல் போய்
விட்டாள்.

அம்மா.... காஞ்சனு சிவராமன்ற கடிதம் வந்திருக்கு
வீட்டின் பின்புறம் ஏதோவேலையாக நின்ற சாரதாவிடம்
ஒடினால் பிரியம்வதா.

என்ன எழுதியிருக்கிறா?

இந்தாங்கோ வாசிச்சுப்பாருங்கோ என்று கடிதத்தை
நீட்டியவளிடம் நீ வாசி என்றால் சாரதா.

அன்புள்ள பிரியம்வதா,

உங்கள் கடிதம் கிடைத்தது. என் கதைகளைப்
பாராட்டி எழுதியிருந்தீர்கள் நன்றி. நீங்கள் என்னைப்
பாராட்டி எழுதியிருந்த அளவுக்கு என் குறைகளையும் எடுத்
துக் கூறவேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்.

நீங்கள் என்னை நேரில் பார்க்க விரும்புவதாக எழுதி
யிருந்தீர்கள் வவுனியா வந்தால் என்னை நேரில் சந்திக்க
லாம்.

உங்கள் எதிர்கால நல்வாழ்வுக்கு வாழ்த்துக்கள் கூறி
விடை பெறுகிறேன்.

அன்புடன்

உங்கள்

காஞ்சனு சிவராமன்.

கடித்ததை வாசித்து முடித்ததும் பிரியம் வதா தொடங்கிவிட்டாள். அப்மா எக்ஸாம் முடிச்சுடன் வவு னியாவுக்குப் போகவேணும்.

வவுனியாவுக்குப் போய் கடைவாசலிலயா தங்குறது? என்ன நீங்கள்?

பின்ன என்ன பரியா: வவுனியாவில் எங்களுக்கு யார் இருக்கினம்?

அவ்வளவுதான் பிரியம்வதா ‘நீங்கள் எப்பவுமே இப்படித்தான்’ என்று முனுமுனுத்துக்கொண்டு போய்விட்டாள்.

நாட்கள் வாரங்களாக உருண்டோடி இரண்டு வாரங்களில் பரீட்சையும் முடிந்து விட்டது. நண்பிகள் எட்டுப் பேர் சேர்ந்துபோட்ட திட்டத்தின்படி இன்று வவுனியாவுக்குப் போகிறார்கள். புஷ்பராணி என்பவரின் சின்னம்மா வீட்டில் எல்லோரும் தங்கிவிட்டுத் திரும்புவார்கள். புஷ்பராணியும் அகல்யாவும்தான் அனுபவம் வாய்ந்த வழி காட்டிகள். கவனம்! கவனம்! என்று வழியனுப்பி வைத்தாள் சாரதா. பிரியம்வதாவின் காரை எட்டுப்பேருமாக அடைத்துக்கொள்ள கார்விரைந்தது. கதைகள், சிரிப்புகளுடன் ஆர்ப்பாட்டமாக வந்தகார் முன்னேவந்த காருடன் மோத இருந்தபோது பலமான ஒரு குலுக்க லுடன் நின்றது. ஒருத்தி அலறியேவிட்டாள். மற்றைய காரிலிருந்து காஞ்சனை எட்டிப் பார்த்தான். ஸௌரி. என்று பணிவாகப் புன்னகைத்துவிட்டு காரைக்கிளப்பினேள் பிரியம்வதா. புகைப்படத்திலேயே பார்த்திருந்ததால் காஞ்சனைவை அவளால் அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. கார் புஷ்பராணியின் சித்தி வீட்டில் போய்ந்ததும் பெண்கள் வீட்டை இரண்டுபடுத்திவிட்டார்கள். ஒரே சத்தம் கும்மாளம் வீட்டுக்காரர்ப் பையன் சத்தம் தாங்கமுடியாமல் தலைமறைவாகிவிட்டான்.

மதியச் சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டு எல்லோருமாகக் கடைத்தெருவில் நடந்தார்கள். வேண்டிய பொருட்களை வாங்கிக்கொண்டார்கள். ‘பா மா விலாஸ்’இல் வடைசாப் பீட்டு தெனீர்குடித்து வெளியேறியவர்கள் காரைக் கிளப்பிக் கொண்டுவந்து அமைதியான பூங்காலீதியில் ஓரமாக நிறுத்திக்கொண்டு வயல்வெளிகளில் ஆடிப்பாடினர்கள். பொங்கவரும் ஆற்றைப் பார்த்துப் பூரித்து நின்றார்கள்.

புஷ்பா! இந்த ஆத்தில குளிக்கலாமா? என்று அங்கலாய்த்தாள் ஒருத்தி. கஷ்டம்டா சாமி! என்று தலையில் கைவைத்தாள் தீபா.

ஓ குளிக்கலாமே என்று பெருமையுடன் சொன்னால் புஷ்பா. நாளைக்கு எல்லாரும் ஆத்தில் வந்து குளிப்பமாடி? என்று துள்ளினார் அகல்யா. இதற்குள் ஆற்றில் இறங்கி முழங்கால் அளவு தண்ணீரில் கவனை நனைத்துக்கொண்டு நின்றார்கள் கமலா வாட நாளைக்குக் குளிக்கலாம் என்று அவளைக் கிழப்பிக்கொண்டு எல்லோரும் பூங்காவை அடைந்தனர். அந்த இடத்துக்குப் பூங்கா என்று பெயர். ஆனால் பூமரங்களைக் காண்பது அரிது. அரசர்கள் காலத்தில் பூங்கோட்டமாக இருந்த இடம் அது. இப்போது வீடுகள் நிரம்பிவிட இடத்தின் பெயரையும் பூங்கா என்றாக்கி விட்டிருந்தார்கள். பூங்காவைச் சுற்றிப் பார்த்தவர்கள் நேரம் ஆறுமணிக்கு மேலாகிவிடவே காரில் தொற்றிக்கொண்டார்கள்.

தீபாவும் பிரியம்வதாவும் புஷ்பராணியும் காஞ்சனைவைப்பார்க்கப் புறப்பட்டார்கள். மற்றவர்களில் மூவருக்கு கதை என்றால் என்ன எழுத்து என்று கேட்கும் நிலை. ஒருத்தி தலைவளி எழுந்திருக்கமுடியவில்லை என்று விட்டாள். இன்னெருத்திக்கோ காஞ்சனை என்றால் யார் என்று தெரியாது. புஷ்பராணியின் நிலையும் இதுதான் எனினும் இவர்களுக்குத்துணையாக வந்துவிட்டாள்.

தூர்க்கா இல்லத்தையே சுற்றிச்சுற்றி இரண்டுமுறை வந்தபின் மூன்றாவது முறையாகக் கண்டுபிடித்தார்கள்.

வரவேற்பறையில் இவர்கள் காத்திருக்க தவழ்ந்து வந்து காலைக்கட்டிப் பிடித்துக்கொண்ட குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டுவந்தாள் காஞ்சனு. காஞ்சனாவைக் கண்டபோது பிரியம்வதாவுக்கு சந்தே நாஷம் கலந்த ஆச்சரியம் மேடம்! நீங்கள்..... என்று விழித்தாள் அவள். உங்களை நான் நேற்று யாழ்ப்பானை ரேட்டில் சந்தித்தேனே என்னள் காஞ்சனு.

ஓம்! நேற்று நான் உங்களை அடையாளம் கண்டுகொள்ள வில்லை.

புன்னகைத்தாள் காஞ்சனு. என்பெயர் பிரியம்வதா மூலலைத்தீவில் இருந்துவந்தனன். உங்கள் கடிதம் கிடைத்தது. என் சந்தோஷத்துக்கு அளவேயில்லை மெடம்.

எவ்வளவோ எல்லாம் கதைக்க ஆசைப்பட்டாள் ஆனால் இப்போது எதுவுமே தோன்றவில்லை.

இவையள் உங்க ப்ர்ண்ட்ஸ்ஸா?

ஓம். இவர்களை அறிமுகப்படுத்தவில்லையே என்ற என்னம் இப்போதுதான் வந்தது. எண்ணி எண்ணி வார்த்தை களினிட்டாள் பிரியம்வதா. முன்பின் கதைத்திராத ஒருவருடன் கதைக்கிறேனே என்ற கூச்சம் அவருக்கு காஞ்சனு வகுக்கு இது புரிந்து போயிற்று. இவ்வாப்போல் எத்தனை யோசேரைப் பார்த்தவள்ளவா அவள்.

என்னேட கதைக்கவும் வெட்கமா பிரியம்வதா?

இல்லையா! அவசரமாக மறுத்தாள் பிரியம்வதா.

இல்லையா, டொக்டர்! இவ்வுக்குச் சரியான வெட்கம் பிரியம்வதாவைப் பார்த்துக்கொண்டே சொன்னான் தீபா. நீபோசாமல் இரு என்று உடட்டில் விரல்களைவைத்து அடக்கினான் பிரியம்வதா. குளிர்பானம் வந்தது அருந்திக் கொண்டே கேட்டாள் பிரியம்வதா, டொக்டர் உங்கள் கையெழுத்துப் போட்ட போட்டோ ஒன்று தருவீங்களா?

என்று, உடனே எழுந்து போய் ஒரு புகைப்படத்தை எடுத்துக் கொண்டுவந்து அவர்களின் முன்னுலேயே கையெழுத்தும் போட்டுக் கொடுத்தாள் தீபாவினதும் பிரியம்வதாவினதும் ஓட்டோ கிறுஃப் இலும் கையெழுத்துப் போட்டுக் கொடுத்தாள். தீபாவும் பிரியம்வதாவும் காஞ்சனாவின் கதைகளை விமர்சனம் செய்தார்கள். காஞ்சனாவின் மடியிலிருந்த குழந்தை தீபாவுக்கு ஏதோ சொல்லி விட்டு அடக்கமுடியாமல் சிரித் தாள். தீபா தூக்குவதற்காகக் கையை நீட்டியதும் காஞ்சனாவைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டாள். பிரியம்வதாவின் வாய் ஓயவில்லை கதைகளைப்பற்றியே கதைத்துக் கொண்டிருந்தாள். ஆரம்பத்தில் இருந்த கூச்சம் இப்போது எங்கே போனதென்று அவருக்குக்கூடப் புரியவில்லை இவற்றில் எல்லாம் ஈடுபாடில்லாத புஷ்பராணியோ தீபாவிடம் போவோ மா? என்று கண்களாலேயே கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். ஒருவாரூக் கதைத்துமுடிந்து புறப்பட்டுக்கொண்டார்கள்.

வாங்கிய பொருட்களையெல்லாம் மூட்டை கட்டியாயிற்று வீட்டுக்கார அம்மாவிடம் விடைபெற்றுக்கொள்ள வேண்டியதுதான் பாக்கி. அவர்கள் குளித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் எனவே இவர்கள் வரவேற்பறையை அதிர வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அகல்யா! இவளோடும் இனிமேலும் எங்கயாவது அதுவும் எழுத்தாளர் யாரையாவது சந்திக்கப் போவேலே என்றால் புஸ்பராணி.

ஏனடி? என்றால் அகல்யா,

தீபா கொஞ்ச நேரம் ஏதோ கதைச்சிற்று பேசாமல் இருந்திற்றான். இவன்.....அப்படி என்னதான் கதைத்தாய்? என்று அரைவாசியை அகல்யாவிடமும் மீதி அரைவாசியை பிரியம்வதாவிடமும் கேட்டாள்.

அதெல்லாம் உனக்கு விளங்காது. பேசாமல் இரு! என்றவள் அகல்யாவிடம் திரும்பி இந்த வெங்காயத்தைக்

கூட்டிக் கொண்டு போனேனே! என்பத்தியை என்ன செய்யறது? என்று நோகாமல் தலையில் அடித்துக் கொண்டாள் பிரியம்வதா. இதற்குள் வீட்டுக்கார அம்மா குளித்துமுடித்து வந்தார்கள். அவரிடம் சொல்லிக்கொண்டு புறப்பட்டுக் கொண்டார்கள் வீடு தொல்லைவிட்டது என்றிருக்க கார் தொல்லைப்படத் தொடங்கியது.

7

செல்லம்மா ஊருக்குப் போய்விட்டிருந்தமையால் சாரதாவுக்கு உதவியாக அல்ல உபத்திரவமாக பிரியம்வதாவும் சமையலறைக்குள் நுளைந்துவிட்டாள். அடுப்பில் குழம்பு கொதித்துக் கொண்டிருந்தது சாரதா அரிசியை அரித்துக் கொண்டிருந்தவன் இருந்தாற்போல் நெஞ்சவலியால் துடித்துப் போனாள்.

பிரி...யா இங்கவா...ம்மா! வார்த்தைகள் கஷ்டப்பட்டு வெளிவந்தன.

தாயின் குரல்கேட்டு ஓடிவந்தாள் பிரியம்வதா தாயின் நிலை கண்டு பதறிப்போனாள் மார்பை இருக்ககளாலும் அழுத்திப் பிடித்துக்கொண்டு துடித்தாள் சாரதா.

அம்மா! என்ன செய்யது? அம்மா..... பிரியம்வதாவின் கண்கள் கலங்கின உதவிக்குச் செல்லம்மாவும் இல்லை என்ன செய்வதென்று தவித்தபோது பட்டென்று ஒருயோசனை வந்தது.

சாரதாவை அப்படியே தரையில் படுக்கவைத்துவிட்டு ஓடிச் சென்று அவள் தொலைபேசியில் கைவைக்கவும் தொலைபேசி கிணுக்கிணுக்கவும் சரியாக இருந்தது. றிசீவரைக் கையில் எடுத்தாள். சாரதா வேதனையில் முன்குவது கேட்டது

ஹலோ! பிரியம்வதாவுக்கு ஆத்திரம் தாங்கவில்லை.

மிஸ் பிரியம்வதா இருக்கிறவா?

யெஸ் நான் பிரியம்வதாதான் -- நீங்கள்?

நான்தான் ஆளுரன் மிஸ்

மிஸ்டர்! தயவுசெய்து ஃபோனைவையுங்கோ நான் அவசரத்தில் இருக்கிறன் அவளது குரல் படபடத்தது.

என்ன அவசரம் மிஸ்? ஏதாவது உதவிதேவையா?

அவனுக்குப் பத்திக்கொண்டு வந்தது. அவசரம் என்று சொல்லியும் அறுக்கிறுனே பாவி! என்று மனதுக்குள் திட்டிக்கொண்டாள்.

ஆபத்தான நிலைமை. தயவு செய்து குறுக்கிடவேண்டாம்.

ஆபத்தா?

ஓம் ஆபத்துத்தான் காபந்து பண்ணப் போற்றிங்களா? கிட்டத்தட்ட சீறினாள் அவள்.

கோபிக்காதேங்கோ உங்களுக்கு ஏதாவது உதவி தேவையென்றால் நான் செய்யத்தயாராக இருக்கிறேன். நீங்கள் அங்கேயே இருங்கோ மறுமுனையில் றிசீவரை வைக்கும் சுத்தம் கேட்டது. பிரியம்வதா எண்களைச் சமூற்றினாள்.

ஹலோ! டொக்டர் ராம்பிரகாஷ் ஹியர்.

டொக்டர்! எங்க அம்மாவுக்கு நெஞ்சவலி உடனேயே வாங்கோ. தங்கள் குடும்பவைத்தியர் என்ற உரிமையுடன் கேட்டாள்.

யெஸ் இப்பவே வாறன்.

தாங்கு டொக்டர்.

சாரதாவிடம் வந்தாள் பிரியம்வதா. சாரதா தரையில் அவஸ்தைப்பட்டாள். ஒருவாறு கைத்தாங்கலாகக் கொண்டு வந்து கட்டிலில் படுக்கவைத்தாள்.

அம்மா டொக்டருக்கு போன் பண்ணினேன். அவர் இப்ப வருவார். சொல்லிக் கொண்டிருந்தபோதே யாரோ அழைப்புமணி ஓலித்தது. ஓடிச் சென்று கதவைத்திறந்தாள் அங்கே ஆளுரன் நின்றிருந்தான். இவனுக்கு வேலையே கிடை

யாது. எங்கேயோ இருந்து போன் நம்பரைத் தெரிந்து கொண்டான். உபத்திரவம் போதாததற்கு இப்போது நேரி லும் வேறு வந்துவிட்டானே என்று எண்ணி எரிச்சலுற்றுள்.

என்ன பிரச்சினை? வந்தவன்தான் கேட்டான்.

அம்மாவுக்கு இருந்தாற்போல் நெஞ்சவலி.

வெறுப்பை அடக்கிக்கொண்டு சொன்னால் அவள்.

ஓ! மை கோட!

வாங்கோ! கூறிவிட்டு அறையை நோக்கி வேகமாக நடந்தவளைப் பின் தொடர்ந்தான் அவன் அறைக்குள்ளே போனவன் ஏதோ பலகாலம் பழகியவன் போல் ஆண்டிட என்ன செய்யுது? பயப்படாதேங்கோ நான்உங்களை ஹொஸ் பிற்றலுக்குக் கொண்டு போகிறேன் மிஸ! ஆண்டிடினர் காலைப் பிடித்துத் தூக்குங்கோ. சொல்லிக்கொண்டு சாரதா வைத் தூக்க ஆயத்தமானபோது வாசல்பக்கம் யாரோ வருவது கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள் பிரியம்வதா வைத் தியர் வந்து கொண்டிருந்தார்.

சாரதாவைச் சொதித்து சிலமாத்திரைகளைக் கொடுத்தார் மருத்துவமனைக்குக் கொண்டு போகவேண்டும் என்று அவர் சொன்னதும் மயக்கமாய்யப் படுத்திருந்த சாரதாவைத் தூக்கி காரில் ஏற்றிக்கொண்டுபோனார்கள்.

அப்பலோ மருத்துவமனையில் மேலும் பஸ் பரிசோதனை கள் நடந்தன. சாரதா அறையினுள்ளே இருக்க டாக்டர் வெளியேவந்தார். பிரியம்வதா கலங்கிய கண்களுடன் நின்றுள். அருகில் ஆரூரனும் நின்றுள்.

பிரியம்வதா! இவர்யார்? டாக்டர்தான் கேட்டார் பிரியம்வதா பதில் சொல்லுமுன் ஆரூரன் முந்திக் கொண்டான் மிஸ்.பிரியம்வதாவின் ஃப்ரன்ட் என்பெயர் ஆரூரன்.

தவிர்க்க முடியாமல் ஒட்டிக் கொண்டவனை என்ன செய் வதென்று பிரியம்வதாவுக்குத் தெரியவில்லை.

மிஸ்டர் ஆரூரன்! நான் உங்களோடு கொஞ்சம் கதைக்க வேண்டும். ருமுக்கு வருவீங்களா? பதிலுக்குக் காத்திரா மல் அவர் நடக்க அவனும் பின்தொடர்ந்தான்.

மிஸ்டர் ஆரூரன்! நான் சொல்லப்போற இந்த உண்மை உங்க ஃப்ரன்ட்டுக்கும் அவங்க அம்மாவுக்கும் தெரியக் கூடாது.

சரி டொக்டர்.

மிலிஸ் சாரதா சபேசன் ஒரு ஹார்ட்பேஷன்ட். அவுக்கு இதுவரையில் ரெண்டுதரம் ஹாட் அட்டாக்வந்திருக்கு. இன்னும் ஒரு தடவை வராமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும் அதிகமான சந்தோஷத்தையோ அதிகமான கவலையையோ அவவால் தாங்கிக்கொள்ள முடியாது அவ இன்னும் எவ்வளவுகாலம் உயிரோட் வாழப்போரு என்கிறது நீங்கள் அவ வைப் பராமரிக்கிற விதத்திலதான் இருக்குது. அம்மாவுக்குத் தெரிந்தால் கூடப்பரவாயில்லை. ஆனால் மகனுக்குத் தெரியக் கூடாது, தெரிந்தால் அம்மாவுக்கு முன்னமே நான் போகிறேன் என்று ஏதாவது பண்ணிக்கொள்ளுவா.

ரெண்டுபேருக்குமே தெரியாமல் பார்த்துக் கொள்ளுறது என்பொறுப்பு டொக்டர். அப்ப நான் வரட்டுமா.

ஆரூரன் வெளியே வந்தபோது கண்கள் கலங்க டொக்டர் என்ன சொன்னார்? என்றால் பிரியம்வதா.

ஆண்டிடிக்கு ஹார்ட்வீக்கா இருக்காம். அதனால் ரெண்டுகிழமைக்கு இங்கதங்கி றெஸ்ட் எடுக்கட்டாம் பிரியம்வதா நம்பிவிட்டாள். சாரதாவை பரிசோதனை அறையிலிருந்து அவளுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட அறைக்குள் கொண்டுவந்து விட்டார்கள் சிலநிமிட மௌனத்தின் பின் சாரதா மெதுவாக கண்திறந்தாள்.

அம்மா..... என்ற மகளின் கண்கள் கலங்கிப்போயின அருகில் அமர்ந்து தன்கரங்களை பிடித்துக்கொண்டு கலங்கும் மகளைப்பார்த்து அன்புடன் புன்னகைத்தாள் சாரதா.

பரியா அழாதம்மா. எனக்கு ஒன்றுமே நடக்காது. அழாதம்மா. மகளின் கண்ணங்களில் வழிந்த கண்ணீரைத்துடைத்த போதுதான் அருகிள இன்னெருவன் நிற்கிறானே என்ற நினைவுசாரதாவுக்கு வந்தது.

பரியா! இவர் யார்?

மிஸ்டர் ஆரூரன் எனக்குத் தெரிந்தவர்.

அவனைப் பார்த்துப் புன்னகைத்த சாரதா இருங்கோ என்று அங்கிருந்த கதிரையைக் காட்டினான். அதுதூரு தனியார் மருத்துவமனை என்பதால் சகலவசதிகளுடனும் கூடிய அறையாக இருந்தது.

நீங்கள் இப்ப என்ன செய்யுறீங்கள்? என்றான்-சாரதா. அபிலாஷா அன்கொம்பனியில் மனேஜராக இருக்கிறேன் அம்மா, அப்பா?

கொழும்பில் இருக்கின்றம்.

சகோதரங்கள் இல்லையா?

இல்லை நான் ஒருவன் தான்.

பிரியம்வதாவின் வாய் திறப்பவில்லை. குட்டி நேர்ஸ் ஒருத்தி வந்து எட்டிப்பார்த்தாள் எக்ஸ்கியூஸ் மீ, பேசன்டுக்கு ஹெஸ்ட் வேணும் என்றவன் போய்விட்டாள்.

அம்மா! நாங்கள் போயிற்றுவாறம். பன்னிரண்டறைக்கு சாப்பாடு கொண்டுவாறன் என்று எழுந்தாள் பிரியம்வதா.

நீ சமைக்கமாட்டாய் பிரியா, கடையில் பார்சல் எடுத்துக் கொண்டுவா.

வேண்டாமம்மா நான் சமைக்கிறேன்.

ஆரூரனும் சொல்லிக் கொண்டு அவனுடனே புறப்பட்டான் நீண்ட வராந்தாவிலே இருவரும் மௌனமாக நடக்குனர்.

மிஸ்! சமையலுக்கு நானும் கெல்ப்பண்ணட்டா? மௌனத்தை ஆரூரன் கலீத்தான்.

அந்தநிலையிலும் பிரியம்வதாவுக்கு சிரிப்புத்தான் வந்தது அடக்கிக் கொண்டாள் பெண்பிள்ளைபோல்என்னுடன் வந்து ஒட்டிக்கொள்கிறானே என்று நினைத்துக்கொண்டவள் நோதாங்கள்! என்றான் எவ்வளவுதான் அடக்கியும் சிரிப்பு புன்னகையாக அவளது இதழ்களில் தவழ்ந்தது.

மிஸ்! எனக்குச் சமைக்கத்தெரியும் ஒருநாள் நானே எனக்கு சமைத்தேன் என்றான் பிடிவாதமாக பிரியம்வதா அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். சத்தியமாய்த்தான் மிஸ் நான் சமைத்தேன். ஆனால் அதை நாய்கூடச் சாப்பிடவில்லை. அவன் வாய்விட்டுச் சிரித்தான் பிரியம்வதாவால் அப்படிச் சிரிக்க முடியவில்லை மெதுவாகப் புன்னகைத்தாள்.

பரவாயில்லை நானே சமைக்கிறேன் மிஸ்டர் ஆரூரன்!

பரவாயில்லை ஆரூரன் என்றே கூப்பிடலாம்.

அது சரியில்லை.

அதுதான் சரி மிஸ்! ஆரூரன் என்றே கூப்பிடுங்கோ அதற்குமேலும் அவளால் மறுக்கமுடியவில்லை ஆரூரன்! நீங்கள் செய்த உதவிக்கு நன்றி!

மிஸ்! நான் என்ன பெரிசாய் உதவி செய்திருக்கேன்?

நீங்களும் என்னைப் பிரியம்வதா என்றே கூப்பிடலாம் என்றவன் தொடர்ந்தாள். இதற்குள் அவன் தாங்கு வெரிமச் என்றான் குதுகலத்துடன்.

நான் அந்தரப்படும்போது உதவிசெய்திங்களே!

இந்தச் சின்ன உதவிக்கெல்லாம் அதுவும் நீங்கள் நன்றி சொல்லத் தேவையில்லை.

அதுவும் நீங்கள் என்பதன் அர்த்தம் அவனுக்குப் புரியா மலில்லை. என்றாலும் புரியாதது மாதிரிக்கேட்டாள்.

ஏன்?

அது வந்து..... வந்து...

வந்து? என்றால் அவள் அதட்டலாக,

உங்களுக்கு என்னை முன்னமே தெரியும்தானே. அதுதான் சொன்னேன் சமாளித்தான் ஆரூரன்.

இது எனக்குப் பழகிப்போச்சு என்று புன்னகைத்தான் பிரியம்வதா மெளனமாக சில மீற்றர்கள்வரை நடந்தார்கள் காரை நெருங்கியதும் பிரியம்வதா ஏறிக்கொண்டாள். வீடு வரை கொண்டுபோய் விடவா என்று பிரியம்வதா கேட்ட போது உங்களுக்கு வீண்சிரமம் என்று மறுத்துவிட்டு பஸ்ஸில் ஏறிக்கொண்டான் ஆரூரன்.

கொஞ்சம் கதைத்தால் போச்சு வந்து, போய். இருந்து எழும்பி, நடந்து, விழுந்து, தமிழில் எத்தனை வினையெச்சம் இருக்கோ அத்தனையையும் சொல்லிருவாங்கள் இவங்களுக்கெல்லாம்...பிரியம்வதா மனதுக்குள் பொருமிக்கொண்டாள்

பிரியம்வதா வீட்டுக்கு வந்துசேர்வதற்குள் மணி பதி னென்றாகி விட்டிருந்தது. பக்கத்து வீட்டுப் பெண் ஒரு தந்தியைக் கொண்டுவந்து கொடுத்துப்போனாள்.

செல்லம்மா இறந்து விட்டார்.

குப்புச்சாமி

இறந்தநாளிலிருந்து தாலாட்டிச் சீராட்டி வளர்த்த பாட்டி போய்விட்டாள். இறுதிக்கிரியைகளில் கூடக் கலந்து கொள்ள முடியாதபடி சாரதா வேறு படுத்திருக்கிறான் என்ன செய்வாள் அவள்? அப்படியே கதிரையில் சாய்ந்து கொண்டாள்.

தன்னையும் மீறிவந்த அழுகையைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் சிலநிமிஷங்கள் விம்மி விம்மி அழுதவள் அழுவதற்குக் கூட நேரமில்லாமல் போக தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு சமையலறைக்குள் புகுந்தாள். இந்தவிஷயத்தை அம்மாவிடம் சொல்லவேண்டாம் சொன்னால் இதுவே அம்மாவை என்னிடமிருந்து பிரித்தாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை என்று

நினைத்துக்கொண்டாள். சாரதாவின் பலவீனமான இதயத்தை நினைத்துக்கொண்டே. ஆனால் தன்னாலேயே தன்தாயார் தன்னைவிட்டுப் பிரிந்து போய்விடுவார் என்பதை அவள் அறிந்து கொள்ளவில்லை.

அம்மா!

ம.....

நித்திரையா?

தலையை மேலும் கீழும் ஆட்டினால் சாரதா.

நீ வந்து கனநேரமா?

இல்லை. இப்பதான் வந்தனான். சாப்பிடுறீங்களா? கேட்டுக் கொண்டே கட்டிலில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டாள்.

நீ சாப்பிட்டாயா?

இல்லை. இங்கேயே கொண்டு வந்திற்றன் சாப்பிடுவோமா?

சாரதா தலையசைத்ததும் கறிகள் சோறு எல்லாவற்றையும் சேர்த்துக் குழுத்தாள் கவனமாக எடுத்து சாரதாவின் கையில்வைத்தாள் மூடில கொஞ்சத்தை எடுத்து வைச்சிற்று நீ சாப்பிடம்மா. அப்படியே சாரதாவுக்கு எடுத்து வைத்து விட்டுத் தானும் சாப்பிடாள் பிரியம்வதா.

சாப்பிட்டு மூடித்து சாவதானமாகக் கதைத்துக்கொண்டிருந்தபோது கதவைத் தட்டிவிட்டு காத்துநின்றூன் ஆரூரன் வாங்கோ!

திரைச்சேலையை விலக்கிக்கொண்டு உள்ளே வந்தவளை அமரச்செய்தாள் பிரியம்வதா.

இப்ப எப்படி இருக்கு? பையிலிருந்த மோல்ற்றீனு மாப் போத்தலை எடுத்து மேசையில் வைத்துக்கொண்டே கேட்டான். கதவைத்தட்டிவிட்டு திரைச்சேலையை விலக்கிக்கொண்டு தீபா வந்தாள் ஆரூரனைக் கண்டதும் உதட்டில் பரிகாசச்

சிரிப்பு நெழிய பிரியம்வதாவைப் பார்த்தாள். பிரியம்வதா இதைக் கவனிக்காததுபோல் இப்படி இரு என்று கூறி கட்டிலில் நசர்ந்து அமர்ந்து கொண்டாள் தீபாவைக் கண்டதும் கொஞ்சம் கலகலப்பானால் பிரியம்வதா, கதைத்துக் கொண்டிருக்கும் போது மற்றவர்கள் கவனிக்காமல் பிரியம்வதாவை அடிக்கடி பார்த்துக்கொண்டான் ஆரூரன்.

இருவத்துணைக்கு யாராவது நிற்கவேண்டுமே... என்றான் ஆரூரன். சாரதா புன்னகைக்க யார் நிற்பார்கள்? என்றான்

என் நானென்றுத்தி இதில் இருக்கிறது உங்களுக்குத் தெரியேல்லையா? பிரியம்வதா ஏற்கக்குறைய பாய்ந்தாள்.

சிரித்துக்கொண்டி வேற ஏதாவது உதவி தேவையென்று எனக்கு ஃபோன் பண்ணுங்கோ என்று தொலைபேசி இலக்கங்களைக் கொடுத்துவிட்டுப் புறப்பட்டான்.

இப்படியே இரண்டுவாரங்கள் சென்றன. தினமும் ஆரூரன் சாரதாவைப் பார்க்கவருவான். பெயருக்கு மட்டுமே அன்னையைப் பார்க்கவருவான். உண்மையில் அவன்வருவது மகளைப் பார்க்க என்பது அவனுக்கு மட்டுமே தெரிந்தவிடயம். தினமும் பிரியம்வதாவுடன் அவன் கதைத்துக்குப்போது தலைவிதி என்று கதைத்த பிரியம்வதா அவனது அன்புக்காக ஏங்கும் அவனிடம் நாளடைவில் சகஜமாகப் பழகத்தொடங்கினான். அவனைப் பொறுத்தவரையில் அது சாதாரணமான அன்பு ஒரு நண்பனுடன் பழகுவதுபோல் இல்லை ஒரு சகோதரனுடன் பழகுவது போலும் இல்லை. அதற்காக அவன் தன் காதலன் என்றும் அவன் நினைத்துவிடவில்லை. ஆனால் ஆரூரனைப் பொறுத்தவரையில் அதுகாதல் ஒருதலைக்காதல்!

அன்று வைத்தியர் வந்தபோது தனக்கு அங்கிருக்கப் பிடிக்கவில்லையென்றும்தான் கண்டிப்பாக வீட்டுக்குப் போயே ஆசவேண்டும் என்றும் பிடிவாதமாகக்கூறி வீட்டுக்குப் போவதற்கான அனுமதி பெற்றிருந்தாள் சாரதா. அவன் எங்கிருந்தாலும் ஓய்வாக இருந்தால் போதும் என எண்ணிய வைத்தியரும் அனுமதி கொடுத்துவிட்டார்.

வீட்டுக்கு வந்த அன்றே அம்மாவுக்கு மகள் சனைத்து வால்ல என்பதை பிரியம்வதா நிறுபித்துவிட்டாள். சாரதா எந்த ஒரு வேலையும் செய்யக்கூடாது எனக் கடுமையாக உத்தரவிட்டு விட்டாள் வெண்காயம் உரிக்கும் வேலைகூட சாரதாவுக்கு இல்லையென்றாகவிட்டது. வீட்டு வேலைகளையெல்லாம் தானே கவனித்துக்கொண்டாள் மகள் கல்லூரிக்குப் போவதில்லை என்பதால் வீட்டுவேலைகள் அவனுக்குச் சிரமமாகத் தெரியவில்லை.

மாலையில் வீடு கூட்டிக் கொண்டிருந்தாள் பிரியம்வதா தொலைபேசி அழுதது தும்புத்தடியைக் கதிரையில் சாய்த்து விட்டு றிசீவரை கையில் எடுக்கவும் தீபாவின் சைக்கிள் கேட்டைத் தாண்டவும் சரியாக இருந்தது.

ஹலோ யார் பேசுறது?

மிலிஸ் சாரதா சபேசன் இருக்கிறுவா?

யெஸ் ஒரு நிமிஷம் வெய்த் பண்ணுங்கோ.

யாரென்று நான்கேட்க அவன் என்னையே கேள்விகேட்கிறேன் என்று மனதுக்குள் பொருமினாள் பிரியம்வதா அது ஆணின் குரல் என்பதைப் புரிந்து கொண்டு.

ஹலோ! நீங்கள் பிரியம்வதாவா? மறு முனையிலுள்ள குரல் அவசரமாகக் கேட்டது யெல்!

ஆரூரன்தான் கதைக்கிறன் பிரியம்வதா உங்களோடு ஒரு விஷயம் கதைக்கவேணும். ஒருக்கால் பார்க்குக்கு வாற்றிங்களா?

பார்க்குக்கு எதுக்கு? இங்கேயே வந்து கதைக்கலாமே

இல்லை பிரியம்வதா. எனக்காக இன்றைக்கு ஒருக்கால் வாங்கோவன். கெஞ்சவது போலக் கேட்டான் ஆரூரன்.

ஸௌரி ஆரூரன் தீபா வந்திருக்கிற பிறகொருநாளைக்கு வாறன்

அப்ப நாளைக்கு?

குழந்தைபோல்க் கேட்கும் அவனை நினைக்க அவனுக்குப் பரிதாபமாக இருந்தது.

சரி எத்தனை மணிக்கு?

நாலுமணிக்கு?

சரி! பிரியம்வதா தொலைபேசியை வைத்துவிட்டு மீது யைக் கூட்டினால். இதற்குள் தீபா சாரதாவைத் தேடிக் கொண்டு பின்வராந்தாவிற்குச் சென்று கதைத்துக் கொண்டிருந்தாள். தீபா வாரம் இருத்தவை சாரதாவைப் பார்க்க வருவாள். இத்தனை வேலைகளுக்கிடையிலும் பிரியம்வதா இருமுறை தீபாவின் வீட்டுக்குப் போய்வந்துவிட்டிருந்தாள். தீபாவின் பெற்றேர் தீபா படித்ததுபோதும் என்றெண்ணி ஒரு லண்டன் மாப்பிள்ளைக்கு திருமணம் செய்துவைக்க வேண்ணி கல்யாணத் தேதியும் குறித்தாகிவிட்டிருந்தது. இன்னும் இருபது நாட்களில் திருமணம் முடிந்துவிடும். பின் ஒருவாரத்தில் தம்பதிகள் இலண்டனுக்குப் போய்விடுவார்கள் இதைப்பற்றித்தான் தீபா சாரதாவுக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

ஹலோ தீபா! நீ போனபிறவில் பூனையாய் இருந்தியா? ஏன் பிரியா?

பின்ன என்ன? சைக்கிள் பெல்லடித்துக் கேட்டது. பிறகு பார்த்தால் இங்க இருக்கிறேயே! சத்தம் போடாமல் நடக்கிறதிலை நீ பூனையைத் தோற்கிட்தது விடுவாய்.

உனர காதில பிழை.

என்னது? என்று அவளின் காதில் பிடித்துத்திருகியவள் அவளினாந்த கதிரை க்கைப்பிடியில் அமர்ந்து கொண்டாள்

சாரதாவுக்குச் சொன்ன விஷயங்களை பிரியம்வதாவுக்கும் சொன்னால் தீபா. பிரியம்வதாவின் மனதில் ஒருமெல்லிய கவலைப்பார்ந்தது. மூவரும் தேனீர் அருந்தி ஏதோவெல்லாம் கதைத்தனர். தீபா புறப்பட்டபோது வாசல்வரை

வந்து வழியனுப்பிய பிரியம்வதா திரும்பியபோது எதிரே தெரிந்த சவர் மணிக்கூடு ஐந்துமணி என்றது தொலைபேசி அவள்கண்களில் பட்டது. ஆற்றானின் ஞாபகம் வந்தது அவன் அழைத்தபோது மறுத்து விட்டோமே என்று தன்னையே நொந்து கொண்டாள். அந்தளவுக்கு அவன் மீது அன்புவைத் திருந்தாள் பிரியம்வதா. சாரதாவின் மனதிலும் கூட ஆரூரன் நல்லவனுக்கே அமர்ந்துகொண்டான்.

பிரியா, இந்து, பிரஷாந் மூவரும் போய்விட்டபின் காஞ்சனாவின் மனதுக்குள் சந்தோஷம் குறைந்து போய்விட்டிருந்தது ஆங்கிலவகுப்பு ஆரம்பமாகப் போகிறது என்று அம்மாவிடமிருந்து கடிதம்வரவும் பிரியா புறப்பட்டுவிட்டாள். இந்துவும் விடுமுறைமுடிந்து விடவும் பிரியாவுடன் போய்விட்டாள். பிரஷாந் இரண்டு நாட்கள் அதிகமாக தங்கிவிட்டு கொம்பியூட்டர் சயனஸ் படித்துக் கொண்டிருந்தமையால் மேலும் தங்கமுடியாது என்று போய்விட்டான் இரண்டு வாரம்கழித்து காஞ்சனை மட்டக்களப்புக்குப் புறப்பட ஆயத்தமானாள். மாதமொருமுறை யாழ்ப்பாணத் திலும் மட்டக்களப்பில் உள்ள அனுதை இல்லங்களுக்குச் சென்று சிலநாட்கள் தங்கிவிட்டு வருவதுவழக்கம்.

காலை ஆறேகால் மணிக்கு வந்துவிட்டிருந்தாள் தை மாதம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தமையால் கொட்டும்பனி அவளை நனைத்தது. ஆற்றைக்கு வரவேண்டிய பஸ் ஆறே முக்காலாகியும் இன்னும்வந்தபாடில்லை எங்கள்நாடு ஏன் ஜப்பானைப்போல் ஆகமாட்டேன் என்கிறது? என்று அவள் மனம் நாடகபாணியில் நயமாகக்கேட்டது சுற்றுப்புறத்தில் அறிந்தவர் தெரிந்தவரென்று எவர்தலையும் தெரியவில்லை. வெறுமனே கைகட்டிக்கொண்டுநிற்க அவனுக்குப் பிடிக்க

வில்லை கைப்பையினுள் இருந்து 'வசந்தம்' புத்தகத்தை எடுத்து விரித்தாள். இரண்டு சொற்கள் வாசிப்பதற்குள் கண்கள் இரண்டும் வலிக்கத்தொடங்க மூக்குக்கண்ணூடியை எடுத்து அணிந்துகொண்டாள். நூல்வேலி கஜாதாவின் கண்ணூடிபோல் இருந்த அந்தக்கண்ணூடி அவனது கம்ரீரத்தோற் றத்துக்கு மேலும் மெருகூட்டியது.

காஞ்சனை கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தாள், ஏழுமணி யாக இன்னும் சிலநிமிஷங்களே இருந்தன. சனக்கூட்டம் பரபரக்கத்தொடங்கியது. இதுவே பஸ்வருவதற்கான அறி குறியாகவும் காஞ்சனை புத்தகத்தை மடித்துக் கைப்பைக்குள் வைத்துக் கொண்டாள். மூக்குக் கண்ணூடியையும் கழற்றி வைத்துக் கொண்டாள். சனநெரிசலினுள் இடிபட்டு ஏறி இடம் பிடித்து அமர்ந்து கொள்வதற்குள் அவனுக்குப்போதும் போதும் என்றுகிவிட்டது. பஸ்ஸினுள் பின்வாசலினால் ஏறி ஒலும் முன்வாசலில் முண்டியடித்துக் கொண்டு நின்ற ஒரு பெண் என்னேட செருப்பைக்காணேல்லை என்று கத்தினான் அதற்குப் பதிலாக பின்வாசலில் நின்ற ஆடவன் ஒருவன் இஞ்ச ஒரு செருப்புக் கிடக்குது என்று ஒரு செருப்பைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு கத்தினான். காஞ்சனைவுக்குச் சிரிப் புத்தான் வந்தது. செருப்பு உரியவளிடம் போய்ச் சேருவதற்குள் பெரும்பாடாய்ப் போய்விட்டது.

சனத்தின் கூச்சல் குழந்தைகளின் அழுகுரல்களுக்கு மத்தியில் நடத்துனரின் குரல் ஓங்கி அதட்டியது. ஒருவாரை வண்டி புறப்படும்போது ஏழுஇருபதாகி விட்டிருந்தது காஞ்சனை மறுபடியும் புத்தகத்தை விரித்துக்கொண்டாள்.

அவள் கமலாவுக்குக் கொஞ்சம் எண்டாலும் இரக்கம் வேண்டாமே அந்தப் பச்சைப் புள்ளையைப் படுத்துறபாடு. காஞ்சனைவுக்கு முன்னால் இருந்தவள் காஞ்சனைவுக்குப் பக்கத்திலிருந்தவளிடம் திரும்பிச் சொன்னாள். அவர்களிருவரும் நீண்டநேரமாகவே கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர் காஞ்சனை அக்கறைப்படுத்தவில்லை. இந்த வாக்கியம் மட்டும் அவளின் செவிகளுக்குள் சொல்லிக்கொள்ளாமல் புகுந்துகொண்டன.

மற்றவள் தொடர்ந்தாள். தாய்தகப்பன் உயிரோடு இருக்கேக்க எவ்வளவு அன்பாய் இருந்தவள் முன்னவள் இடைமறித்தாள். அன்பாய்ப் பழகினவளோ? நடிச்சவள் ராட்சி. பாவம் அந்தப்பள்ளை அவளின்றை பிள்ளைகள் விளையாடேக்க அதுக்கும் ஆசை இருக்கும் தானே.

அவளை விளையாடவும் விடமாட்டானோ?

ம்...ம்... விட்டால் குறைஞ்சிடுமாம் ஏழுவயசில் சட்டி பானை கழுவி. வீடுவாசல் கூட்டி உடுப்புத்தோய்ச்சு சமைய லுக்கு உதவிசெய்து.....இவ்வளவுக்கும் சாப்பாட்டை என்றாலும் ஒழுங்காய்க் குடுப்பாளே! பாக்கப் பரிதாபமாய்க் கிடக்கு, நான் என்னவும் சொன்னால் என்னேட சண்டைக்கு வந்திடுவாள் அந்தவாயாடி.

பஸ்ஸின் இரைச்சலிலும் இந்தவாக்கியங்கள் காஞ்சனை வின் காதுகளுக்குள் தெளிவாகப் புகுந்து மனதை என்னவோ செய்தது.

அந்தப்பிள்ளை எங்க இருக்குது? காஞ்சனைதான் கேட்டாள் முன்னால் இருந்தவளிடம்

கிளிநொச்சில்.

நீங்கள்?

நானும் கிளிநொச்சில் தான்.

நல்லது எனக்கொரு உதவிசெய்வீங்களா?

என்னம்மா அந்தப்பிள்ளையைத் தத்தெடுக்கப் போறீங்களா?

அவள் வேடிக்கையாகக் கேட்டாள். இவள் வேதனையுடன் புதில் சொன்னாள்.

ஓம்: நான் வளர்க்கப் போறேன் அந்தப் பிள்ளையின்ர விலாசத்தைத் தாங்கோ.

உங்களுக்கென்னம்மா தலைவிதியா? அந்தப்பிள்ளையினர் பேரில் ஒருசதமும் இல்லை. தாய்தகப்பன் நாட்களிசெய்த துகள். பிள்ளைக்கு ரெண்டு வயசில் தகப்பன் இன்னெருத் தியோட தலைமறைவாகிற்றன. அஞ்சவயசவரைக்கும் தாய் கஷ்டப்பட்டாள். பிறகு அவனும் மூனைக்காச்சலில் போயிற்றன். இப்பிள்ளை தாயின்றதங்கச்சி வீட்டில் வளருது. எனக்குத் தெரியவே இப்படிஆதரவில்லாத பிள்ளைகள் நாலைஞ்சு கிளிநொச்சிலையும் பரந்தனிலையும் இருக்குத்துகள்.

சரி! இப்ப அந்தப்பிள்ளையினர் விலாசத்தைச் சொல்லுங்கோ. ஆத்திரத்தை அடக்கிக்கொண்டு கேட்டாள் காஞ்சனை. அவள் விலாசத்தைச் சொல்லவும் குறித்துக்கொண்டாள்.

அம்மா! என்னேடபேரை விட்டிராதேங்கோ. பிறகு அவள் பாவி குதிச்சக்க கொண்டு வந்திருவாள்.

காஞ்சனை புன்னகைத்துக் கொண்டு தலையசைத்தாள். பன்னிரண்டுமணிக்கெல்லாம் பஸ் மட்டக்களப்பை அடைந்து விட்டது. பஸ்நிலையத்திலிருந்து அரைமைல் தூரம்போனால் அன்பகத்தினை அடைந்துவிடலாம் காஞ்சனை பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கி நடந்தாள் காஞ்சனைவைக்கண்டதும் சூரியனைக்கண்டதாமரைபோல் என்பார்களே, அதைப்போல் பிள்ளைகள் எல்லோரும் அம்மா..... என்று சூழ்ந்துகொண்டார்கள். பதினைந்து வயது ஆகிவிட்ட கபிலன் கூட காஞ்சனைவைக்கண்டதும் ஒடிவந்தான். அவர்களுடன் கதைத்துக்கொண்ட வேவந்து ஷோபாவில் அமர்ந்து கொண்டாள். அவளின் மடியிலும் ஷோபாவின் கைப்பிடியிலும் தரையிலுமாக அவளைக்கற்றிலும் கள்ளமில்லாத சந்தோஷமான முகங்கள் அவளை ஆவலோடு பார்த்துக்கொண்டிருந்தன. காஞ்சனை வக்குச் சந்தோஷம் தாங்கவில்லை அவாக்களை அப்படியே அள்ளி அணைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று மனமதுடித்தது. கைகள் போதவில்லை. அவர்களுக்காகச் செய்துவந்த பலகாரங்களைக் கொடுத்தாள் வேலைக்காரர்களுக்கும் ஒருபார்சலைக்

கொடுத்துவிட்டு அகல்யா கொடுத்த தேவீரைப்பருகினால் சாப்பாடு வேண்டாம் அம்மா. நீங்கள்தான். வேண்டும் என்று அடம்பிடித்த பிள்ளைகளை ஒருவாருக சாப்பிட அனுப்பிவிட்டு தாது அறைக்குள் சென்றாள் காஞ்சனை.

மட்டக்களப்பில் குழந்தைகளுடன் நான்கு நாட்களைச் செலவழித்துவிட்டு வவனியாவுக்குத் திரும்பினால் காஞ்சனை. வந்ததும் முதல்வேலையாக ராதிகாவையும் புவனுவையும் கிளிநொச்சிலையும் பரந்தனிலையும் இருக்குத்துகள்.

காஞ்சனைவின் மனதில் நெடுநாட்களாக ஒரு ஆசை. வன்னிமா நகரிலே சிறந்த கல்விக்கூடம் ஓன்றை உருவாக்க வேண்டும். அங்கே ஏழைகளுக்கு இலவசக்கல்வி வழங்க வேண்டும். வன்னிவளநாட்டிலே கல்விவளம் பெருகவேண்டும். எத்தனையோ காலமாக ஆசைப்படுகிறார். ஆனால் அதற்கும் வசதிவேண்டுமல்லவா? தையல் நிலையக்கிள் உற்பத்தியைப் பெருக்கி பணந்திரட்ட இப்போது தான் முடிந்தது. கட்டிடவேலை ஆரம்பித்து ஒரு மாதகாலத்திற்கெல்லாம் அழகானதொரு பாடசாலை கம்மீரமாக எழுந்து நின்றது. இந்து போன்றதைவ வந்தபோது அத்திவாரம் போடப் பட்டிருந்தது. அப்போதே சொல்லிவிட்டாள், திறப்புவிழா வுக்கு நான் எப்படியாவது வந்தே தீருவேன் என்று இப்போது இரண்டு நாட்களுக்கு பள்ளிக்கூடத்துக்குக் கையசைத்து விட்டு வந்து விட்டாள்.

ராதிகாவும் புவனுவும் ஓன்பது பிள்ளைகளுடன் இன்று தான் வந்து சேர்ந்தார்கள். பிள்ளைகளை வரவேற்பறையில் நிறுத்திவிட்டு அவர்களிருவரும் காஞ்சனைவின் அறைக்குள் புகுந்தார்கள்.

மெடம்! ஓன்பது பிள்ளைகளைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்திற்கும் இன்னும் மூன்று பிள்ளைகளை சொந்தக்காரர் வளர்க்கினம் பிள்ளைகளும் சந்தோஷமாய் இருக்கினம். நாங்கள் கூட்டிக் கொண்டு வந்த பிள்ளைகளிலையும் நாலு பிள்ளைகள் சொந்தக்காரரோட இருந்ததுகள். அங்க இருக்கவி நுப்பவில்லை

யென்று அழுதுகொண்டு எங்களோட வந்திற்றுதுகள். நீங்கள் சொன்ன சாந்தியும் இவையளைப் போலத்தான். ஆனால் வளர்க்கிற ஆக்ஞாக்கு விடமனமில்லை தங்களுக்கு உதவிதேவையாம் என்று மறுத்திற்றினம். பிறகு ஒருமாதிரி கூட்டிக் கொண்டு வந்திற்றம். மிச்சம்நாலு பிள்ளைகளும் ஆதரிக்க ஆக்கள் இல்லாமல் தெருவில் திரிஞ்சதுகள். புவனைமுச்ச விடாமல் சொல்லி முடித்தாள்.

காஞ்சன வரவேற்பறைக்குள் வந்தாள். அந்தப்பிள்ளை களைப் பார்த்ததும் அவள் உள்ளாம் துள்ளியது. அவள் அவர்களைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தாள். அவர்களும் புன்னகைத் தார்கள் தங்களுக்காக ஒரு புதுவாழ்வு காத்திருப்பதை உணர்ந்த சந்தோஷம் அவர்களுக்கு.

பிரியம்வதா ஆரானுக்காகப் பூங்காவில் காத்திருந்தாள். மறுநாளும் அவனைப்பார்க்க பூங்காவுக்கு வரமுடியாமல் விருந்தினர் வந்து விட்டிருந்தார்கள். செல்லம்மா இறந்துபோன விஷயத்தை மெதுவாக சாரதாவிடம் சொல்ல நாலுநாட்களாக அவள் அழுது ஆர்ப்பாட்டம் செய்ய இடையிடையே தீபா வந்துபோக நேரம் கிடைக்காமல் பேராக இப்போது தான் வந்திருக்கிறோன்.

அவளைக்கண்டதும் உள்ளம்துள்ள கால்தரையில் படாது ஓடிவந்தான் ஆரூரன். இருவருமாக சிமெந்து இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டார்கள்.

ஆரூரன்! என்னவோ கதைக்கவேணும் என்று வரச் சொன்னீர்களே? என்றால் பிரியம்வதா.

நான் உங்களிடம் ஒரு விஷயம் கேட்கவேணும் சொல்ல வேணும். தப்பாய் நினைக்கமாட்டங்களே? தயங்கித்தயங்கிக் கேட்டான் ஆரூரன்.

தப்பாய் நினைக்காத மாதிரி கேளுங்கோ. அவள் சிரித் தாள். பலீஸ் விளையாடாதேங்கோ சிரியஸாக கதையுங்கோ.

சிரியஸாவா? சரி கதையுங்கோ என்றால் சிரிப்பினூடே பரியம் வதா! வந்துவந்து.....

வந்தாச்ச தானே என்ன விஷயம் என்று சொல்லுங்கோ. நான் போகிறேன்.

பிரியம்வதா! நான்.....

நீங்கள்? அதட்டினால் அவள்.

நீங்கள்.....

அவளுக்குச் சிரிப்பு வந்துவிட்டது. என்ன ஆரூரன்? என்றால் சிரிப்பினூடே.

வந்து.....வந்து.....

ம! கஷ்டம்டா முருகா! என்று நோகாமல் தலையில டித்துக் கொண்டாள் பிரியம்வதா.

பழையபடி வந்தா?

அதை எப்படிச் சொல்லுறதென்று தெரியேல்ல பரியம் வதா.

என்ன விஷயம் என்று சொல்லுங்கோ. அதை எப்படிச் சொல்லுறதென்று நான் சொல்லுறன்.

பரியம்வதா! உங்களுக்கு எப்பவுமே விளையாட்டுத் தாள் அவளுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. அடக்கிக்கொண்டாள். கதைக் கத்துணீவில்லை. உங்களுக்கெல்லாம் காதல் ஒரு கேடா? மனதுக்குள் கேட்டுக்கொண்டாள்.

ப்ரியம்வதா! நான்.....

நான் உங்களைக் காதலிக்கிறேன் ஆரூரன்.

ஆரூரனுக்குக் கால்பூமியில் பதிய மறுத்தது. அந்தரத்தில் ஆகாயத்தில் ஆனந்தமாகப் பறப்பது போல் பிரமை அவனுக்கு.

அம்மா வீட்டிலதனிய. நான் போயிற்றுவாறன். அவன்து பதிலுக்குக் காத்திராமல் நடந்தாள் பிரியம்வதா.

கே. எஸ். ஆனந்தனின் “பூஜைக்காக வாழும் பூவை” கதையில் தன்னை மறந்துவிட்டிருந்தாள் பிரியம்வதா, பிரியா.....

சாரதாவின் குரல் பிரியம்வதாவின் கவனத்தைக் கலைத்தது.

என்னம்மா?

கேட்பதற்குள் சாரதா அவளருகே வந்து விட்டாள். கதைபுத்தகமா?

ஓம்!

கதை பிறகு படிக்கலாம். இப்ப கொஞ்சநேரம் இங்லைசப்படி!

என்னம்மா நீங்கள்! கண்டறியாத ஒரு இங்லீஷ். எனக்கு என் தாய்மொழி போதும்.

ம...ம்! போதாது போய்ப்படி.

என் போதாது?

குறுக்குக் கேள்வி கேளாதை. எங்களுக்குப் பிடிச்சதோ இல்லையோ இங்லீஷ் சர்வதேச மொழியாய் போயிற்று. தமிழ்தெரியாத ஒருவரோட கதைக்கவோ பொது விஷயங்கள் பலதையும் அறிந்துகொள்ளவோ இங்லீஷ் உதவியாக இருக்கும்.

எனக்கு உபத்திரவமா இருக்கே!

இங்லீஷ் நல்ல மொழியம்மா-மகளைப் படிக்க வைக்கத் துடித்தாள் அன்னை.

ஓ...கோ! உங்களுக்கு உங்கமொழியை விடவும் அந்தியனின் மொழி நல்லதா இருக்கோ?

அப்படியில்லைம்மா.

பின்ன எப்படியாம்?

சாரதாவின் பெறுமை போய்விட்டது. நீ என்னவென்றாலும் செய்து படித்தாலென்ன விட்டாலென்ன. ஆக எதிர்த்துக் கதைக்கிறது ஓன்றுதான் தெரியும். வேற ஓன்றுமில்லை. மனமாலவெனப் பொரிந்துவிட்டுப் போய்விட்டாள் அவள். புத்தகத்தைமுடி மேசையில் போட்டுவிட்டு கோபமாக எழுந்தாள் பிரியம்வதா தொலைபேசி அழுதது. றிசிவரைக் கையில் எடுத்தவள் யாரது? என்று அதடினால் ஹலோ எல்லாம் காணுமல் போய்விட்டது. மறுமுனைக்குரியவர் பயந்துபோயிருப்பார்.

நான் தான்.

அவனுக்குப் புரிந்து போனது ஆரூரன் தானென்பது. கோபம் சட்டென்று எங்கோ போய்விட என்ன விஷயம் ஆரூரன்? என்றால் இனிமையாக.

நானும் அதைத்தான் கேட்கிறேன். என்ன விஷயம்? கோபமாக இருக்கிறிங்களே

அம்மா இங்லீஷ் படிக்கட்டாம்.

சொல்லிக்கொண்டிடுந்த போது சாரதா அவளைக்கடத்து போனால் பிரியம்வதா நாக்கைக் கடித்துக்கொண்டாள்.

அது நல்லதுதானே! படியுங்கோவன்.

அதைப்பற்றிக் கதைக்கவேண்டாம் எனக்குப்பொல்லாத கோபம் வரும். சீறினால் அவள்.

கஷ்டம்! கஷ்டம்! எனக்கும் வேற ஆள்கிடைக்காமல் உங்களைப்போய் வல்லபண்ணினே!

விளங்குதெல்லா. ஆளைவிடுக்கோ. நான் வேற்யாரையாவது பார்த்துக் கொள்ளுறன்.

என்னது?

பின்ன என்ன? உங்களுக்குத்தான் கதைக்கத்தெரியுமா? இல்ல இல்ல! உங்களுக்கும் கதைக்கத் தெரியும். எனக்கு இதுவும் வேணும் இன்னமும் வேணும்.

எனக்கு வாற ஆத்திரத்துக்கு. இடையில் நிறுத்தினால் அவள்.

ம? ஆத்திரத்துக்கு?

தூபம் போடுறீங்கள் நீங்கள். பேசாமல் ஃபோஸை வையுங்கோ. இனிமேல் என்னேட கதைக்கவேண்டாம். எனக்கு இன்னை வெட்டார் வந்தது. கொஞ்சநாளைக்குப் பொழுது போய்விடும்.

ஆ..... பல்லை நெருமினன்

ஐ.....

சிரித்துவிட்டான் ஆருரன். பிருயம்வதாவும் சிரித்தாள் பரியா! நான் உங்களுடன் கொஞ்சம் கதைக்கவேணும் பார்க்குக்கு வாறிங்களா? அவளைப்பார்க்கவேண்டும் என்று அலும் இப்படிச்சொல்லியே பழகிவிட்டது அவனுக்கு

நோ! வீட்டுக்கு வாங்கோ எவ்வளவுநேரம் வேணுமென்றாலும் கதைக்கலாம். பார்க்கிலியும் பீச்சிலியும் சந்திக்கிறது எனக்குப் பிடிக்காது.

வீட்டில இருந்து கதைக்கிறது கஷ்டம் பிரியா.

ஏன்?

உங்க அம்மா இருப்பா.

ஆருரன்!- இரைந்தாள் பிரியம்வதா. எங்கிருந்து அவ்வளவு கோபம் வந்தது என்று அவனுக்கே புரியவில்லை. அவன் சொன்னதன் அர்த்தம் அவனுக்குப் புரிவதற்குள் பாசம் உந்த அவளால் கோபத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு தொடர்ந்தாள்.

லவ்பண்ணத்தொடங்கின உடனேயே அம்மாவை உபத் திரவமாய் நினைக்கிறீங்கள். ஒதுக்கி வைக்கிறீங்கள். கஸ்யாணம் செய்த பிறகு என்ன செய்வீங்களோ நீங்கள் எனக்கெப்படித் தெரியும். ஆருரன்! எனக்காகவே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற என் அம்மாவை ஒதுக்கி வைத்திருக்களே உங்களை என் மனதில் வைத்திருக்க என்னை முடியாது. இனி மேல் எனக்கும் உங்களுக்கும் இடையில் எந்தாறவுமேறுஇல்லை.

வெடித்துவிடுமோ என்று அஞ்சமாவுக்கு தொலைபேசி யை வைத்துவிட்டு அங்கிருந்த கதிரையில் தொப்பென்று இருந்தவள் கேவிக்கேவி அழுதாள். முகத்தைமுடிக்கொண்டு அடக்கமுடியாமல் அவள் அழுதபோது சாரதா அவளது தோலில் கையைவைத்தாள். திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்துபார்த்த வள் சாரதாவைக்கண்டதும் அம்மா.....என்று வாய்விட்டே அழுதாள்.

பிரியா! நான் எல்லாத்தையும் கேட்டுக்கொண்டுதான் இருந்தேன். அழாதை. நான் சொல்லுறுதைப் பொறுமையாய்க்கேள்.

பிரியா வின் அழுகை ஓயவில்லை. சாரதாவும் கொஞ்ச நேரம் மெளனமாக நின்றாள். அவள் அழுகை ஓய்வதற்குள் அரைமணிநேரம் உருண்டோடிவிட்டது பிரியா! என்று மகளின் தலையை உயர்த்தினால் சாரதா. பிரியம்வதா கலங்கிய விழிகளுடன் தாயைப்பார்த்தாள்.

அம்மா! அவன் இப்ப எனக்குமுன்னை வந்தால் அவனை என்ன செய்வேன் என்றே எனக்குத்தெரியேல்லை. இத்தனை நாளும் எனக்காகவே வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிற உங்களை.... சொல்லிமுடிக்காமல் விம்மினான் பிரியம்வதா. அவள் இருந்த நிலையில் எதுவும் சொல்வதற்கில்லையென்பதை உணர்ந்த வாரதா மகளை அறைக்குள் அழைத்துப் போனாள். பிரியம் வதா தாயின்மடியில் முகம்புதைத்துக் கேவினாள். நீண்ட நேரம் அழுதுகொண்டிருந்துவிட்டு அப்படியே உறங்கிப்போனாள். மகளின் தலையை மெல்லத்துக்கிடலையணியில் வைத்துவிட்டு எழுந்து சமயலறைக்குள் புகுந்துகொண்டாள்.

அம்மாவும் மகனும் மொட்டைமாடியில் அமர்ந்து உரையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள் இருந்தாற்போல் பரியா! ஆண்களில் தொண்ணாறு வீதமும் ஏமாத்தும் கூட்டம் என்றால் சாரதா என கீயோ யோசித்தவளாக. பிரியம்வதா தாயை நிமிர்ந்து பார்த்து விட்டுக்குனிந்து கொண்டாள். சாரதா அமைதியாகத் தொடர்ந்தாள்.

நீ அழுத காரணத்துக்காகச் சொல்லேல்லை. உன்னமையே உலகத்தில் நடக்கிறதைத்தான் சொல்லுறன். கல்யாணத் துக்குமுதல் கண்ணே, மனி யே என்பார்கள் கல்யாணம் செய்தபிறகு கழுதையே மரமண்டையே என்று கழுத்தைப் பிடித்து வெளியதன்ஞவாங்கள் தவிர கல்யாணம் செய்யுறதே அருமை. பிறகென்ன? என்று பெருமுச்ச விட்டாள்அவள். பிரியம்வதா குனிந்ததலை நிமிராமல் மௌனமாக இருந்தாள். சிலநிமிழங்கள் மௌனமாகவே நகர்ந்தன சாரதா மௌனமாகவே எழுந்து போய்விட்டாள்.

இரண்டுதினங்கள் நகர்ந்து விட்டன. ஆறாண் தொலைபேசியில் அழைத்தபோதெல்லாம் கடைக்க விருப்பமின்றி தொலைபேசியை வைத்துவிட்டிருந்தாள் பிரியம்வதா.

இரவுமுழுவதும் அன்னைக்குத் தெரியாமல் அழுத்தில் கண்கள் இரண்டும் வீங்கிப்போயிருந்தது பிரியம்வதாவுக்கு. காலையில் விபரம் அறிந்தபோது துவண்டுபோய்விட்டாள் சாரதா தாமதமாகவே எழுந்து தாமதமாகவே குளித்துவிட்டுவரும் போது தபாற்காரன் ஒருகடிதத்தைக் கொடுத்துப்போனார். பிரித்தபோதே அது ஆசூரனின் கடிதம் என்பது அவனுக்குப் புரிந்து போயிற்று. சோகம் அவளை நசுக்கக் கடிதத்தைப் பிரித்தாள்.

ਇੰਦ੍ਰ ਏਂ ਪ੍ਰਿਯਾ!

நீங்கள் இல்லாமல் என்னுல் வாழுமிடியாது. அன்று நான் சொன்னதை நீங்கள் தவறாகப் புரிந்துகொண்டிருக் கிறீர்கள் என என்னுகிறேன். நம் காதல் விவகாரம் உங்கள் அம்மாவக்குத் தெரியாது. அவருக்குத் தெரிந்து அவர்

டம் திட்டுவாங்கிக்கட்டிக் கொள்வதைத் தவிர்த்துக்கொள் வதற்காகவே நான் அவ்வாறு சொன்னேன். உங்கள் அம்மாவை ஒதுக்கிவைக்கும் எண்ணம் எனக்குத் துளியும் கிடையாது. நீங்கள் என்னைப் புரிந்து கொள்வீர்கள் என்று நம்புகிறேன்.

உங்கள்
ஆரூரன்

கடிதத்தை மார்போடு அண்டத்துக் கொண்டாள். அவசரப்பட்டு அவன்மீது கோபித்ததற்காகத் தன்னையே நொந்து கொண்டாள். அப்போது மொட்டை மாடியில் சாரதா சொன்னதும் நினைவுக்கு வந்தது. பதில் எழுத மனமில்லை. பேசாமல் இருந்துவிட்டாள்.

மாலை வெய்யில் கண்களைக் கூச்சுசெய்ய தீபாவும் பிரியம் வதாவும் கடற்கரை மணலில் அமர்ந்து கதைத்துக்கொ : ண டிருந்தார்கள். மணலில் கால்விரல்களால் அளைந்துகொண்டு தீபாவைச் சந்திக்காத அந்தச்சில நாட்களில் நடந்தவற்றை யெல்லாம் தீபாவிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள் பிரியம் வதா.

ਪੰਜਾਬ!

திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப்பார்த்தபோது ஆரூரன் நின்றுன்.
கடிதம் கிடைத்ததா?

அவனை முறைத்துப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பினால் அவன் பரியா! என்னை நம்புங்கோ. நீங்கள் என்னை வெறுத்தால் நான் என்ன செய்வேன்? பரியா! என்னேட கதைக்கமாட உங்களா? பரியா! பரியா!

அவளது பார்வை தன்மீதுபட வேண்டும் என்றுமுயன் ரவன் முடிவு தோல்வியானதும் சரிம்மா. நீங்கள் கழைக்க வேண்டாம் நான் பேறன் என்றுவிட்டு கடலை நோக்கி வேகமாக ஓடினை.

பிரியா! அங்கபார்.

பிரியம்வதா கடலீப்பார்த்தாள். அங்கே இடுப்புவரை தண்ணீரில் அலைகளுக்கு மத்தியில் ஆரூரன் இன்னும், இன்னும் போய்க்கொண்டிருந்தான். தூரத்தே பெரியதொரு அலை அவனை விழுங்கிவிடுவதற்காக உவகையுடன் வேகமாக வந்துகொண்டிருந்தது. அவள் பயந்தே போய்விட்டாள்.

ஆரூரன்.....ஆரூரன்.....அலறிக் கொண்டு அவனை நோக்கி ஒடினால் பிரியம்வதா. இதைக்கண்ட ஆரூரன் அவனைநோக்கி ஒடிவந்தான். தீபா புன்முறுவலித்தாள் தீபா!

நெருக்கமாக ஒடுங்வாகனங்களுக்கு மத்தியில் சைக்கி ளைப் புகுத்திக் கொண்டு வேகமாக முன்னேறியவளை இடைமறித்தான் ஆரூரன். மின்னல் வேகத்தில் திரும்பிப்பார்த்த வள் ஆரூரனைக் கண்டதும் புன்னைகையுடன் இறங்கி ஓரமாக நின்றார்கள்.

பிரியாவை ஒருக்கால் பீச்சுக்கு கூட்டிக்கொண்டு வாறிங்களா?

ஓம்!

நான் சொன்னதாக அவவுக்குச் சொல்ல வேண்டாம். ஏன்?

வரமாட்டா. நீங்களாகக் கூப்பிடுவதுபோல் கூட்டிக் கொண்டு வாங்கோ. தற்செயலாய் சந்திக்கிறமாதுரி நான் சந்திக்கிறேன்.

ஜையோ! நீங்கள் ரெண்டுபேரும் சந்திக்கும்போது நான் எப்படி?.....

நாங்கள் நாகரீகமானவர்கள் நாகரீகமாகவே கதைப் போம் என்று கூறிச்சிரித்தான் ஆரூரன்.

சொன்னசொல்லவருமல் பிரியம்வதாவுடன் வந்துசேர்ந்தாள் தீபா. தோழியர் இருவரும் தொந்தரவின்றிக் கதைத் துக்கொண்டிருந்தபோது அங்கே ஆரூரன் பிரசன்னமானான்.

ஹலோ ப்ரியா!

உற்சாகம் உச்சிக்கு ஏறிவிட்டது பிரியம்வதாவுக்கு.வாங்கோ ஆரூரன்!

அவர்களிலிருந்து சற்றுவிலகி அமர்ந்தான் ஆரூரன். நான் நாளைக்குக் கொழும்புக்குப் போகிறேன்

எதுக்கு? கேட்டபோது பிரியம்வதாவின் முகம்வாடிப் போய் விட்டது.

என்னேட மனுஷியைப் பார்க்க.

கையிலிருந்த பணப்பையைத்தூக்கி அவன்மார்பில் எறிந்தாள். ஆரூரனும் தீபாவும் சிரித்துக்கொண்டார்கள்.

பின்ன என்ன? அங்கதான் அம்மா இருக்கிற பார்க்கப்போறேன்.

எப்ப வருவீங்கள்?

ஆஃப்ரர் ரூ இயேர்ஸ்.

அவன் சிரித்துக்கொண்டு சொல்ல இவள் பல்லை நெருமிக்கொண்டு நான்போறேன் என்று எழுந்துகொண்டாள்.

இரெடி! என்று அவனைப்பிடித்து அமர்த்தினால் தீபா நாளைமறுநாள் வந்துவிடுவேன் ப்ரியா.

இப்போதுதான் உங்னாம் சற்றுக்குறைந்தது பிரியம்வதாவுக்கு.

படம் பார்க்க வாறிங்களா? ஆரூரன்தான் கேட்டான். இப்பவா? தீபாவுக்கு ஆச்சரியம்.

ம!

இன்னும் ஒருமணித்தியாலத்தில் படம்முடிஞ்சு தியேட்டர் காலியாய்ப் போயிரும். அதுக்குப்பிறகுபோய் எத்தனை கதிரைகள் இருக்கு என்று எண்ணிக்கொண்டு வாங்கோ. பிரியம்வதா பகிடிவிட அதுதானே என்று ஒத்துப்பாடினால் தீபா. இருட்டத்தொடங்கும்வரை கதைத்துவிட்டு மண்ணைத்

தட்டிக்கொண்டு எழுந்தனர். பிரியம்வதா விழுந்தடித்து வீட்டுக்குவந்தபோது சாம்பிராணி வாச்னை வாசல்வரைக்கும் வந்துவரவேற்றது. என்னம்மா இவ்வளவு நேரம்? என்ற சாரதாவுக்கு ஸொரிமா! என்றுவிட்டு மாடிப்படிகளில் தாவினான். உடைமாற்றிக் கொண்டு சீழேவந்து சமையலை கூக்குள் புகுந்து அம்மாகொடுத்த தேனீரைப்பருகினான். சப்மானின் நாலாவது புத்தகத்துடன் வந்து அமர்ந்த போது ஒரு பத்திரிகையில் வெளியாகி இருந்த ஒரு பெண் ணின்படத்தைக்காட்டி இந்தச்சட்டையைப் பார்த்தாயா? நல்லா இருக்கெல்லா? என்றான்.

இப்பத்தான் பார்க்கிறேன் நல்லாத்தான் இருக்குது அதுசரி இங்லீஸ் படி படி என்று ஒரே பிடியாய்ப், பிடியாய்ப் பிடித்தீங்களே இப்ப படித்துக்கொண்டிருக்கேக்க வந்துகுழப் புறீங்களே!

உனக்கு நான் உன் அம்மான்ற நினைவே இல்லை அது தான் என்னேட மல்லுக்கு வாருய. சாரதா சொல்லிக் கொண்டு போய்விட்டாள்.

காலையில் எழுந்ததில் இருந்து மனம் அமைதியின்றித் தவித்தாள் பிரியம்வதா ஆரூரன் கொழும்புக்குப் போகி ரூன் என்றநினைவு அவளைவிட்டு அகலவில்லை.

அம்மா! தீபாவீட்டபோய்வருகிறேன் தாயின் அனுமதிக்காக காத்திருந்தாள் பிரியம்வதா.

காலைநேரத்தில எதுக்கும்மா?

ராத்திரி ஒரு பயங்கரக் கணவு கண்டேன். மனம்சரி யில்லை போய்விட்டு வாரேன்.

சாரதா தலையசைத்ததும் துள்ளிக் கொண்டு ஓடினால் மகள். அம்மாவை ஏமாற்றுகிறோமே என்று மனம் சோர்ந்து விடவும் தவறவில்லை. என்னசெய்வது? ஆரூரன் போன்றவர இரண்டு நாட்களாகும். இன்று பார்த்தால்தான் என்று தன்னைச் சமாதானப்படுத்திக்கொண்டாள். வீட்டிலிருந்து

புறப்பட்டதும் தீபாவை மறந்துவிட்டிருந்தாள். பஸ்திலையத்தில் காரைவிட்டு இறங்கியபோது ஆரூரன் துள்ளிக் கொண்டு ஓடிவந்தான். உள்ளம் துள்ளுவது முகத்தில்தெரிய அவள் அவளை நெருங்கியபோது வவுனியா பஸ் வேகமாக வந்து அரைவட்டம் போட்டுத் திரும்பி நின்றது. சனக்கூட்டம் முண்டியடித்துக் கொண்டு ஏறியது ஆரூரன் பொறு மையாக நின்று கதைத்துக் கொண்டிருந்தான். பஸ்புறப் படும் நேரம் நெருங்கநெருங்க கலங்கிய விழிகளுடன் கதைத்துக்கொண்டுநின்ற பிரியம்வதாவைப் பார்த்து ஆதரவாகப் புன்னகைத்தான் ஆரூரன். பஸ் மெல்ல நகர்ந்தது பிரியம் வதாவின் கைகளை அழுத்திவிட்டு ஓடிச்சென்று பஸ்ஸில் தாவினான். பஸ் கண்ணைவிட்டு மறையும் வரை கண்ணி மைக்காது பார்த்துக்கொண்டு நின்ற பிரியம்வதா மறைந்ததும் காரைநோக்கி நடந்தாள். மனம் வெறுமையாக இருந்தது.

10

வன்னிமாநகரிலே வவுனியா வித்தியாலயம் கம்பீரமாக நிமிர்த்து நின்றது. முன்னாறு மாணவர்களையும் பதினைந்து ஆசிரியர்களையும் கொண்டுள்ள அந்த அழகியபாடசாலையில் பாலர்வகுப்பு முதல் பத்தாம்வகுப்பு வரையிலான மாணவர்கள் சல்லிக்கற்கிறார்கள். அங்குகல்விகற்கும் மாணவர்களில் அரைவாசிக்கு மேற்பட்டோர் வசதிகுறைவான குடும்பத்துப் பிள்ளைகள். அவர்களுக்குத் தேவையான கொப்பிகள் சீருடை, சப்பாத்து, தொப்பி, போக்குவரத்துச் செலவு என்று எல்லாமே காஞ்சனாவின் பொறுப்பு. குறுகியகாலத் திலேயே வவுனியா வித்தியாலய மாணவர்கள் படிப்பிலும் பண்பிலும் பல்வேறு துறைகளிலும் சிறந்தவர்கள் என்ற பெயரைப் பெற்றிருந்தார்கள். பாடசாலை ஜெற்வேகத்தில் முன்னேறியது.

இதற்கிடையில் கிளிதொச்சியில் கருணை இல்லம் என்ற அனுதைகள் காப்பகம் உருவாகி இருந்தது. அங்குள்ள பதினேழு பிள்ளைகளும் சகலவசதிகளுடனும் சொக்கியமாக வாழ்ந்தார்கள். பள்ளிப்படிப்பு அவர்களுக்குக் கரும்பாக இனித்தது என்பது சொல்லித் தெரியவேண்டியிருக்கவில்லை.

ஏற்கனவே இருந்த சமைகள் போதாததற்கு இன்னும் இரண்டு பெரும்சமைகள் காஞ்சனுவின் தலையில் தொற்றிக் கொண்டன. ஆனால் காஞ்சனுவுக்கு இவை சமைகளாகத் தெரியவில்லை.

பூந்தோட்டத்தின் நடுவில் புற்றரையிலிருந்து கதைப் புத்தகம் வாசித்துக்கொண்டிருந்தாள் காஞ்சனு. குட்டாவி னிங்மெடம் என்றகுரல் கேட்டுத்திரும்பினான். காஞ்சனுவுக்கருகில் கையில் குழந்தையுடன் நின்று புன்னகைத்தாள் நித்யா. வாம்மா! என்று காஞ்சனு அழைத்தாள். வாங்கோ போங்கோ என்றெல்லாம் என்னுடன் கதைக்கவேண்டாம் என்று பிடிவாதமாய்க் கொல்லிவிட்டாள் நித்யா. எனவே தான் இப்போதெல்லாம் வா போ என்று கதைக்க ஆரம் பித்துவிட்டிருந்தாள் காஞ்சனு. காஞ்சனுவுக்கு அருகில் தரையில் அமர்ந்து கொண்டாள் நித்யா. மெடம் தையல்சென்றரில் உங்களோடு கதைக்கும்போது நீங்கள் முதலாளி நான் தொழிலாளி. ஆனால் வீட்டில கதைக்கும்போது அந்த இடைவெளி போய்விடுகிறது. இது எனக்கு மிகவும் பிடிக்கிறது என்றால் நித்யா.

புன்னகைத்தாள் காஞ்சனு. நித்யா! தையல் சென்ற ரிலேயோ அல்லது வேற எங்கயோ நான் முதலாளி தொழிலாளி என்று பார்ப்பதில்லையே எல்லா ரையும் என்பிரன் ஸ்களாய் சகோதரமாய்த்தான் நினைக்கிறேன். நீங்கள் எல்லாம் இல்லாட்டில் எனக்கு இவ்வளவு பணம்வருமா? இப்படிச்சேவை செய்ய நான் என்னசெய்வேன்?

மெடம் இவ்வளவு பணம், வசதி, திறமை எல்லாம் இருந்தும் எப்படி இவ்வளவு சாதாரணமனுஷராய் இருக்க முடியுது?

முடிய வேணும். முடியாதவன் மனுஷனில்லை. அதுசரி! என்ன நித்யா ஏதோ சாதாரணமனுஷர் அப்படி இப்படி என்றெல்லாம் சொல்லுறீங்கள். நான் சாதாரண மனுஷ யாக இல்லாமல் ரெண்டுமூன்று கைகால்களுடன் பார்க்கப் பயங்கரமாகவா இருக்கிறேன்?

பலமாகச்சிரித்தாள் நித்யா ஏதோ பெரியதொரு நகைச் சுவையைக் கேட்ட துபோல் அவள் சிரித்தது காஞ்சனுவுக்கும் சிரிப்பை வரவழைத்தது.

நித்யா! நான் உங்களிடம் ஒரு விஷயம் கேட்கவேணும் என்ன விஷயம்?

நீங்கள் குறைநினைக்க மாட்டாங்களா?

என்னமெடம் நீங்கள் ஏதாவது கேட்டு நான் குறைநினைக்கிறதாவது நீங்கள் நல்லா ஜோக் அடிப்பீங்கள் மொடம்

யாரோ ஒருத்தன் உங்களை ஏமாத்தியதற்காக நீங்கள் காலம் முழுவதும் இப்படியே இருக்கவேணுமா?

காஞ்சனு சொல்லிமுடிப்பதற்குள் நித்யாகுறுக்கிட்டாள் இல்ல மெடம் என் பிள்ளையை வளர்த்து ஒரு நல்ல நிலைவிட டுட்டு என்னைப்போல அபலைப் பெண்களுக்கு உங்களைப்போல ஆதரவு கொடுக்கப் போகிறேன். இது உங்களைச் சந்தித்த அன்றே எடுத்த முடிவு. இதை மாற்றிக்கொள்ள நான் விரும்பவில்லை. நித்யாவின் குரலில் உறுதி தொனித்தது.

ஓ. கே. நானும் மாற்றிக்கொள்ளச் சொல்லவில்லை என்றால் காஞ்சனு சிரித்துக் கொண்டே நித்யாவும் சிரித்தாள்.

பன்னிரண்டு மாதகாலம் வேகமாக உருண்டோடியது பிரியம்வதா ஆசூரன் காதலும் வளர்ந்தது. தீபாவுக்குக் கல்யாணமாகி அவள் இலண்டனுக்குச் சென்றுவிட்டிருந்தாள்

சாரதா உறங்கிப்போனபின் அறைக்கதவை மெல்லத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்தாள். பிரியம்வதா. வரவேற்பறையில் விளக்கைப் போட்டு சிட்டு ஆசூரனுக்குக் கடிதம் எழுதினான். படுக்கையில் புரண்டசாரதா கட்டிலில் மகளைக் காணவில்லை என்றதும் வாரிச்சுருட்டிக் கொண்டு எழுந்து வெளியே வந்தாள். வரவேற்பறையில் விளக்கு ஒளிரவும் அங்கே போனால் பிரியம்வதா. இன்னும் எழுதிக் கொண்டிருந்தாள்.

பரியா! என்னம்மா எழுதுரூய்?

அது தீபாவுக்குக் கடிதம் எழுதுகிறேன். பட்டெடன்று ஒரு பொய்யைச் சொன்னால் பிரியம்வதா.

பகல் முழுவதும் என்ன செய்தாய்?

நித்திரை வரேல்லை. அதுதான் இப்பு இருந்து எழுதுறன் பன்னிரண்டரை ஆகிற்று வந்துபடு.

பிரியம்வதா கடிதத்தைமடித்து புத்தகம் ஒன்றினுள் வைத்துக் கொண்டுவந்து அறைக்குள் மேசையில் வைத்து விட்டுப் படுத்துக்கொண்டாள். சாரதா விளக்கை அணைத்துக்கொண்டு வந்துபடுத்தவள் மறுகணமே உறங்கிப்போனால் பிரியம்வதாவுக்கு உறக்கம்வரமறுத்தது. இந்த அம்மா விழித்தாலும் விழித்தார்கள். காரியத்தைக் கெடுத்துவிட்டார்களே என்று கோபித்துக் கொண்டாள். சிறிதுநேரம் விழித்துக்கொண்டு படுக்கையில் புரண்டவள் தன்னையுமறியாமலே உறங்கிவிட்டாள்.

அதிகநேரம் விழித்திருந்தமையால் மறுநாட்காலையில் எழுந்திருக்கும்போது ஏழுமணியாகிவிட்டிருந்தது. சாரதா தான் வீடுவாசல் கூட்டினால். தனது அறைக்குள் இருந்த மேசையை ஒழுங்காக்குவதற்காக மேசையிலிருந்த புத்தகங்கள் சிலவற்றை அடுக்கியபோது நான்காகமடித்த காகிதம் ஒன்று நழுவியது. தீபாவுக்கு மகள் கடிதம் எழுதியதாகச் சொன்னது மறந்துவிடவே அக்காகிதத்தைப் பிரித்தாள். வாசித்தபோது அதிர்ந்துபோனான். அப்போதுதான் தீபாவுக்குக் கடிதம் எழுதுகிறேன் என்று பிரியம்வதா சொன்னது அவருக்கு நினைவுந்தது. என்மகள் என்னிடமே பொய்சொல்கிறானா? எனக்கே அவள் ஒரு இரசசியமாக வாழ்கிறானா? எனஅந்தத்தாய்மனம் துடித்தது. கடிதத்தை மடித்து இலாச்சியினுள் வைத்துவிட்டு அவள் தனவேலையைத் தொடர்ந்தாள். அவள் மனம் இதைப் பொறுத்துக்கொள்ள மாட்டேன் என்று அடம்பிடித்தது. எவ்வளவுதான் கட்டுப் படுத்தமுயன்றும் கணக்கள் கலங்கிப்போயின.

பிரியம்வதா காலைச்சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு வந்து வாளைவியுடன் அமரும்வரை பொறுத்திருந்தாள் சாரதா.

பரியா! அழுத்தம்திருத்தமாக ஒலித்தது சாரதாவின் குரல்.

என்னம்மா? தானை நிமிர்ந்துபார்க்கத் தயங்கினான் மகள். நான் முன்னமே சொல்லிவிட்டேன். இனிமேலும் சொல்ல ஏதுவுமில்லை. உனக்கும் இருபதுவயசாகுது. இன்னும் சின்னப்பிளையில்லை. நீயே யோசித்து நடந்துகொள்ள வேணும்.

என்னம்மா அது? என்னவோ எல்லாம் கதைக்கிறீங்கள்? பிரியம்வதா தயக்கத்தை வெளியே காட்டாமல் சிரித்துக்கொண்டு கேட்டாள்.

இது என்னம்மா?

சாரதா கடிதத்தைக் காட்டி க் கேட்டது, ம் விறைத்துப் போனால் பிரியம்வதா. முன்னரெல்ல ம் அம்மாவிட ம் நேரே சொல்லும் துணிவு அவருக்கு இருந்தது அந்க மொட்டை மாடி உரையாடவின்பின் அந்தத் துணிவு சொல்லிக்கொள் எாமல் காணுமல் போய்விட்டது.

அம்மா அது ... மேலே சொல்ல முடியாமல் தமையிஸ் எதையோவெல்லாம் தேடினால் பிரியம்வதா.

பிரியா! இவங்கவொல்லாம் இன்றைக்கு கண்ணே மணியே என்பாங்கள். நாளைக்குக் கண்டும் காணுதமாதிரிப் போவாங்கள். இவங்களையெல்லாம் நீ நம்புகிறையே பிரியா. இந்த விஷயத்தில் நான் இவனை நம்பத்தயாரில்லை. நாளைக்கு இவன் மணினைத் தட்டிக்கொண்டு போய்விட்டால்?

அம்மா! ஏமாற்றிவிட்டு ஒடுக்கி ந அளவுக்கு ஆரான் ஒன்றும் கேவலமானவர் இல்லை. நீங்கள் அவரைக் கேவலமாகக் கதைக்கிறதைக் கேட்டுக்கொண்டுநிற்க நான்தயாரில்லை. அவர் எனக்குச் சொந்தம். நான் அவருக்குச் சொந்தம் என்னேட வாழ்க்கையை நிர்ணயிக்க எனக்குத் தெரியும். இதில் தலையிட நீங்கள் யார்? உலகத்துக் கோபமெல்லாம் அவருள் பொங்கெயள இரைந்தாள் பிரியம்வதா.

எனம்மாநான் யா....யாரென்று கேட்டாய? என்னைப் பார்த்து....பரவாயில்லை. பரவாயில்லம்மா. நீ அவனுக்குச் சொந்தம் என்று சொல்லிவிட்டாய். ஆனால் உன்னைமட்டுமே உறவாய் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறவ நானென்றுத்தி இருக்கிறேனே அ.....அதை மறந்துபோனாயா? நீ அவனுக்குமட்டும் தான் சொந்தம் என்று சொல்ல....வி அதை நிருபிக்கவும் துணிந்துவிட்டாய். ஆனால் அவ.....அவன் அதைச் செய்ய வேணுமே அம்மா! சாரதாவுக்கு நெஞ்சுவலி தாங்கமுடிய வில்லை. மார்பைப் பிடித்துக்கொண்டு வார்த்தைகளை அழுகையுடன் போட்டி போட்டுக் கொண்டு வெளிவிட்டாள். வார்த்தைகளை முந்திக்கொண்டு அழுகை வெடித்தது. கண்

லீஸ் கண்களை மறைக்க துக்கம் தொண்டையை அடைக்க வார்த்தைகள் உணர்ச்சிவசத்தால் தடுமாறத் தொடர்ந்தாள் அவள்.

பிரியா! இப்பநான் இருக்கிற நிலைமையில் இரண்டு உண்மைகளைச் சொல்லியாகவேணும். அந்த உண்மைகள் உன் ணைப் பாதிக்கக்கூடாது என்றதற்காக இதுவரையில் சொல்லாமல் இருந்தேன் ஆனால் ஒன்று உன்னைப்பாதிக்கி றதோ இல்லையோ மற்றையது உனக்கு வழிகாட்டும். இந்த நம்பிக்கையிலதான் இப்பசொல்லுறேன் பிரியா! நா--நான் ஒருஹாட பேஷன்..ட இப்பவோ கூல்..அல்லது இன்னும் கொஞ்ச நேரத்திலயோ நான் செத்துப்போவேன்.

பிரியம்வதா திடுக்கிட்டுப்போய்த் தாயைப்பார்த்தாள் சாரதா தொடர்ந்தாள்.

எனக்கு எப்படி இதெல்லாம் தெரியும் என்று பார்க்கிறோயா? டொக்டரைப் போஸ்பண்ணிக் கேட்டதால் அவர் உண்மையை உடனயே சொல்லிவிட்டார். இ....இன்னும் ஒன்று பிரியா உன் அப்பா செத்துப்போனார் என்றதுத் தான் உலகக்குத்தெரியும். ஆனால் அவர் இப்ப உயிரோட இருக்கலாம் என்று சொன்னால் நீ நம்புவாயா?

என்ன சொல்லுறீர்கள்? என்பதுபோல் தாயைப்பார்த்தாள் பிரியா. அவளது கண்கள் கலங்கிப்போயிருந்தன.

பிரியா உன்அப்பா ஆநாரைனவிட நல்லவர் அப்படித் தான் நான் நம்பினேன். ஏனென்றால் உன் அப்பா ஒருநடிகள் எங்க வீட்டுக்கு முன்வீட்டில் வாடகைக்கு இருந்து எங்க அப்பாவோட நல்லாவேபழகி எங்கவீட்டுக்கு அடிக்கடி வந்து போனால் அவன். என்னை விரும்பினான். என்மது உயிரையே வைத்திருந்தான். அவனின் நடிப்பை நான் உண்மையென்று நம்பி நானும் அவனை தீங்கித்தேன். அதன் விளைவு-என்கழுத் தில் தாலி ழில்லை ஆனால் வயித்தில் நீ. விஷயம் தெரிஞ்ச உடனேயே அவன் தலைமறைவாகிற்றுன். இந்த அதிர்ச்சி

தாங்கமாட்டாமல் நோயாளி அம்மாவும் அப்பாவும் இந்த உலகத்தைவிட்டே போயிற்றினம், ப்ரியா! இந்த உலகம் பொல்லாததும்மா. ஆண்கள் செய்யும் அநியாயங்கள் எல்லாத்தையுமே பெண்கள் மீதுசுமத்தி அவர்களைச் சித்திர வதை செய்யும் உலகமம்மா இது. என் ஊர் என்னொழு விடவில்லை. ஊரைவிட்டு கொழும்புக்குப்போய் அங்கொகாஞ்சுக்காலம் இருந்து நீ பிறந்தபிறகு இங்கைவந்திற்றன். அப்ப தொடக்கம் இப்பவரைக்கும் எனக்குத்துணை செல்லும்மா பாட்டிதான் ப்ரியா! உன் வாழ்க்கையும் உன்னேடு மனமும் பாதிக்கப்படக்கூடாதென்று உனக்கு ஒருபொய்யைச் சொன்னேன். எனக்கும் உன் அப்பாவுக்கும் இருந்த உறவுக்கு அத்தாட்சி அந்தப்பாவி எனக்கெழுதிய கடிதங்களும் ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து எடுத்த போட்டோக்களும்தான் இவையெல்லாம் என்னுடைய அலுமாரிக்க நாலாம்தட்டில் பேப் பருக்கடியில் இருக்கு. கல்யாணம் செய்யாமலே அம்மாவாகி விதவையும் ஆகிற்றன. எனக்கு நேர்ந்த இந்தக்கதி உனக்கும் நேர்ந்துவிடக் கூடாதும்மா. அதுதான் என்கவலை. இதுக்குமேல் எதுவும் சொல்வதற்கில்லை. இனிமேல் உன் இஷ்டம்,

நியிடங்கள் பல ஓடிவிட மார்பை இருகைகளாலும் அழுத்திப் பிடித்துக்கொண்டு அரைகுறை வார்த்தைகளுடன் தவித்தாள் சாரதா திக்கித்தின்றி அவள் சொன்னவற்றைப் புரிந்து கொண்டாள் பிரியம்வதா கண்கள் கலங்க அம்மா அம.....மா! என்றுமேலே பேசமுடியாமல் தாயை அகிணத்துக் கொண்டுபோய்ப் படுக்கவைத்தாள். சாரதா மறுத்துக் கொண்டு எழுந்து அமர்ந்தாள். அம்மா! பெடாக்டருக்குப் பீபோன் பண்ணுகிறேன் என் று எழுந்தமகளை கையைப் பிடித்து அமர்த்தினாள்.

ப்ரியா.....இ...இதோட மூன்...ஆம்முறைவந் - திற்று. இனிமேல் நா.....ன தப்பமா.....மாட்டேன். நான்சா ... சாகேக்க எனக்குப் பக்கத்தில் இரம்மா. உன்னைத் தனிய விட்டுட்டுப் போ...போகப் போறேனே. நீ...நீ என்னம்மா

செய்வாய்? நான் சொன்னதுகளை மறந்...திராதை. கவனம்! உ...உனக்கு ஏதாவது உதவிதேவையென்றால் காஞ்....சன விட்டைப் போ அவ உனக்கு உ.....உதவவா. ப்ரியா! ப்ரியாப்மா! நான் போ.....போறனம்மா என்று மகளின் தலையை இருகைகளாலும் இறுகப் பிடித்து நேற்றியில் முத்தமிட்டவள் போயே போய்விட்டாள்.

அம்மா! பிரியம்வதா அலறினாள். அந்தச்சத்தத் தில் அந்தவீடே ஒருமுறை அதிர்ந்துபோயிற்று.

அம்மா! உங்களை இப்படியெல்லாம் பேசிப்போட்டேனே இனிமேல் எனக்கு யார் இருக்கின்ற? அம்மா! என்னைத் தனிய விட்டுட்டுப் போயிற்றீங்களே. அம்மா! அம்மா! அம.....மா...ஆ...!

பிரியம்வதா தேற்றயாருமின்றி பரிதாபமாக விக்கிவிக்கி அழுதாள். இனிமேல் அழுதென்ன பிரயோசனம்? அம்மா என்றழைத்தவுடன் என்னம்மா? என்று அன்புடன் கேட்கும் அந்த அன்புத்தாய் ஓடியா வரப்போகிறுள்ள?

சாரதாபோய் இன்றுடன் நான்கு நாட்களாகிவிட்டிருந்தது. பிரியம்வதா அழுதமுது ஓய்ந்து போய்விட்டாள். ஆஞரன்தான் முன்னின்று எல்லாக்காரியங்களையும் கவனித்தான்.

குரியன் அகன்றுவிட்டான். பகல் பூமியை விட்டகல இரவ பூமியை அனைத்துக் கொண்டது. பிரியம்வதா வீட்டில் விளக்கேற்றவும் மனமின்றி அம்மாவின் படத்தின்மூன்றை இருந்து அழுதுகொண்டிருந்தாள். சாரதாவின் படத்தின் முன்னூல்மட்டும் ஒருகுத்துவிளக்கு ஒளிவிட்டது. கடைசி நேரத்தில் அம்மாவின் மனதை வருத்திவிட்டோமே அதுதான் அம்மாவின் உயிரைக் குடித்துவிட்டதோ என்று நினைத்துத் துடித்துப் போய்விட்டாள். தாய்இல்லாதுலகமே அவனுக்குச் சூனியமாக இருந்தது. அவனுக்குப் பசிக்கவில்லை எனவே அவள் சமைக்கவில்லை. அவனுக்கு உறக்கம் வரவில்லை

எனவே உறங்கிப் பல நாட்களாகிவிட்டிருந்தன. அவள் கண்கள்போல் வெளியே வானம்பெற்றிந்தது அவள் மனம் போல வெளியே இடிமுளக்கம் திறந்தகதவுகள் திறந்தபடியே இருந்தன. தரைகூட்டப்பட்டு நான்குநாட்களாகி விட்டிருந்தன. இன்னும் சிலநாட்களானால் வெளவால்கள் சுதந்திரமாகப் பறக்கும்போல் வீடுபாழ்டைந்து கிடந்தது. வரவேற் பறையில் யாரோ நடந்துவரும் சத்தம்கேட்டது.

பரியா! பரியா.....

பிரியம்வதா தன்னிலைமறந்து கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டு இருந்தாள். அவள் எங்கிருப்பாள் என்பதைப் புரிந்துகொண்டு அவளிருக்கும் இடத்திற்கு வந்தான் ஆரூரன்

பரியா! என்னம்மா இது? இருட்டில் இருந்து கொண்டு அவன் என்னம்மா இது என்றதும் அவனுக்கு அம்மாவே வந்து விட்டதுபோல் இருந்தது. இது நிச்சயமாக அம்மா அல்ல, ஆரூரன்தான் எனப்புரிந்துகொள்ளச் சிலநிமிடங்கள் வேண்டியிருந்தது பிரியம்வதாவுக்கு.

அவனே மின்விளக்கை ஏற்றினான். பிரியம்வதாவை எழுப்பிக் கூட்டிக்கொண்டுபோய் முகமக்குவச் செய்தான். பரியா எப்பவே அழுதுகொண்டிருக்கக்கூடாது. டயர்ட்டா இருக்கிறீங்கள். கொஞ்சநேரம் படுத்திருங்கோ என்று அவளைப்பற்க வைத்து விட்டுப் போனான். தாயை இழந்து தவிக்கும் அவனுக்கு இந்த ஆதரவு பெரும் ஆறுதலாக இருந்தது: வெளியே மழை இன்னும் ஓயவில்லை, சில நிமிஷங்களில் ஆரூரன் திரும்பி வந்து பிரியம்வதாவுக்கருகில் அமர்ந்து கொண்டான்.

பரியம்வதா மயக்கம் தெளிந்து எழுந்து கொண்டாள்கூடாக ஏதாவது குடிக்க வேண்டும் போல இருந்தது. ஆனால் எழுந்துபோய் எதுவும் செய்து கொள்ள அவளால் முடியவில்லை. தேங்காய் பறிக்க விறகுகொத்த என்று அடிக்கடி

வந்துபோன இராமசாமியும் சாரதாபோனபின் அங்குவருவதில்லை. சின்ன எஜமானிக்கு உதவி தேவைப்படும் என்று அவன் கவலைப்படவில்லை. அவனுக்குத் தன் பெரியெஜமானி போய்விட்டகவலையே பெரிதாக இருந்தது காவல்காரனும் போய்விட்டான். ஆரூரன்கூட இரண்டு மாதமாக அவனுடன் சரியாகக்கதைப்படுவில்லை. தாயை இழந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து விடுபடுமுன்னரே இன்னெரு அதிர்ச்சியாக ஆரூரனின் குழந்தை அவள் வயிற்றில் வளர்ந்தது. இதுவே கல்யாணம் நடந்தபின் வளர்ந்திருந்தால் எவ்வளவு சந்தோஷப்பட்டிருப்பாள் அவள். ஆனால் இப்போது? இப்போது தான் சாரதா இறந்த அன்று சொன்னவையும் மொட்டை மாடியில் வைத்துக்கூறியதும் நினைவுக்கு வந்தது. அம்மா சொன்னதில் எவ்வளவு உண்மை. உண்டு என்று என்னிக்கொண்டாள். அம்மாவின் வாழ்வில் நடந்த விபரிதம் என்வாழ்விலும் நடந்துவிட்டதே என்று எண்ணியபோது அவனுக்குப் பயமாகத்தான் இருந்தது.

இரண்டு வாரங்களுக்குமுன்னால் ஒருநாள் ஏதோஒரு காகிதத்தில் கையெழுத்திடச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தான் ஆரூரன். அப்போதும் அவனுக்கு மயக்கம் வந்துவிட்டது. அன்று போனவன் இன்றுவரை வரவில்லை. அவனுக்காக சாரதாவை வேதனைப்படுத்தியது அவனுக்கே தெரியும். இவ்வாரைல்லாம் தெரிந்தும் அவன் இப்படி நடந்துகொள்கிறானே என்று நினைத்துக்கொண்டாள். ஒருவாரூக எழுந்துபோய் தேனீர் தயாரித்துக் குடித்தாள். களைப்பு கொஞ்சம் குறைந்து தெம்பு கொஞ்சம் வந்திருந்தது. தொலைபேசியை நெருங்கி எண்களைச் சுழற்றினாள்.

ஹலோ! ஆரூரன் ஹயர். என்றது மறுமுனை

ஆரூரன்! நான்தான் உங்களோடு கொஞ்சம் கதைக்க வேணும். இங்கவாறீங்களா?

நான் வாறதுக்குத்தான் வெளிக்கிடுறன். அன்றைக்கு வந்தப்ப நீமயங்கிப்போனாய் ஆனால் இன்றைக்குத் தப்பா

ஏலாது. மயங்கிலிமுந்தாலும் நான் காத்திருந்துகையெழுத்து வாங்கிக் கொண்டுதான் திரும்புவேன்.

ஆரூரனின் கதை வித்தியாசமாக இருந்தது. கதையில் சூரியீல் மரியாதை இல்லை. அன்பு இல்லை. பதிலுக்கு அவ மரியாதை, மிரட்டம், இரைச்சல், பகட்டம்தான் இருந்தது. பிரியம்வதா இதைக்கவனிக்கத் தவறவில்லை பொங்கி வந்ந கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டாள்.

கையெழுத்தா? எதுக்கு?

ஒன்றும் புரியாமல் விதித்தான் பிரியம்வதா.

எதுக்கா உன்னேட சொத்தெல்லாம் நீஎனக்குத் தாற்தாகக் கடிதம் எழுதி வைத்திருக்கிறேன் அதில் நீகையெழுத்து வைக்கவேணும்.

நிசேவர் வைக்கும் சுத்தம் கேட்டது. ரேப்ராக்கோட்டை நிறுத்திக் கையில் எடுத்துக் கொண்டாள்! நிசேவரை கைத்த போதுதான் அவனுக்கு நினைவுவந்தது. அவனது கார் நண்பன் ஒருவன் ஓட்டிச் சென்றபோது விபத்துக்குள்ளாகி திருத்த முடியாத நிலையில் உள்ளதாக அவன் சொல்லியிருந்தான். எனவே இப்போது சைக்கிளிலோ அல்லது நடந்தோதான் வரவேண்டும் குறைந்தது இருபது நிமிடங்களாவது வேண்டும்

இருந்த பணம் நகைகள் மாற்றுடைகள் சில, ஆரூரன் எழுதிய கடிதங்கள் இருவருமாகச் சேர்ந்தெடுத்த புகைப் படங்கள் தாய்க்குத் தந்தை எழுதிய கடிதங்கள் அவர்களின் புகைப்படங்கள் எல்லாவற்றையும் எடுத்து ஒரு குட்கேகி னுள் வைத்தாள், மறக்காமல் சாரதாவின் அண்மையில் எடுத்த புகைப்படம் ஒன்றையும் எடுத்து வைத்துக்கொண்டாள். சூட்கேஸைக் காரினுள் வைத்துக்காரைக் கிளப்பிக் கொண்டு வந்து வீதியின் வளைவில் விட்டாள் ஆரூரன் மறு பக்கத்தால்தான் வருவான் என்பது அவனுக்குத் தெரியும் திரும்பிவந்து கராஜ்கதவைச் சாத்திக் கொண்டு வந்து கையடக்கமான ஒருடேப்ரெக்கார்டினுள் முன்னர் பயன்

படுத்திய கூட்டடைச் செருகி சீலைக்குள் மறைத்து வைத்துக் கொண்டாள். ஏற்கனவே சோர்ந்து மோயிருந்த உடம்பு இப்போது இன்னும் கொஞ்சம் சோர்ந்து போய்விட வறண்டு போய்விட்ட தொண்டையை நனைக்கக் கொஞ்சம் தன் ஸீர் பருகிக் கொண்டாள். கதவுகள் எல்லாவற்றையும் பூட்டித் திறப்புகளை எடுத்து மறைத்து வைத்தாள். தோட்டத்தில் ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்து கொண்டாள். சில நிமிஷங்களில் ஆரூரன் வந்தான். அவனது கையில் ஒரு காகிதம் இரண்டோ மூன்றே மடிப்புகளுடன் இருந்தது. பிரியம்வதா தோட்டத்தில் இருந்ததைக் கண்டவன் அவ ணெதிரில் வந்து அமர்ந்து கொண்டான்.

ம! இதில் ஒரு வகையெழுத்துப்போடு கடிதத்தை அவ ணிடம் நீட்டிற்கன.

கொஞ்சம் பொறு! முதல் எனக்கொரு வழியைச் சொல்லு. என்ற வயதித்து வனாருக்கு பிள்ளைக்கு அப்பா நீதான். மரியாதையாய்த் தாலியைக்கட்டு

என்னடி மரியாதை குறையுது?

மரியாதையைக் கொடுத்தால் தாண்டா திருப்பிவாங்கலாம்.

என்ன சொன்னும்? இவற்று கொண்டு எழுந்தான் ஆரூரன் உஸ்! முதல் கூட்டத்து விரு. அடிக்கடி எழும்பி உடம்பை அலட்டிக்களாளாதை. நீதானமாய்க் கொண்ணள் பிரியம்வதா. அவன் அமர்ந்து கொண்டான்

நான் கேட்ட கேள்விக்குப் பதில்சங்கால்லு. தாலிகட்டுறியா? இல்லயா?

சம்மா மிரட்டாதை. இப்படிப்பார்த்தால் நான் எத் தனை பெண்களுக்குத் தாலிகட்டவேணும். எத்தனையோ பிள்ளைகளுக்கு அப்பாவாக வேணும். சுலருக்குத் தாலியைக் கட்டிற்று கறபைப்பற்பேன். சுருக்குக் கறபைப் பறிச்சிற ருத் தாலியைக் கட்டாமல் யடுவன். தாலியைக் கட்டினாலும் கட்டாட்டிலும் ஒருத்தி ஒருநாளைக்குத்தான். சம்மா நேரத்தை வீணைக்காமல் இதில் வகையெழுத்தைப்போடு.

பிரியம்வதாவுக்கு ஆக்திரம் பற்றிக் கொண்டு வந்தது. நீகெட்டகேட்டுக்குசொத்து வேணுமாடா சொத்து? எருமை மாடு என்று சொல்லி அங்குருந்த கதிரையைத்தாக்கி அவனுக்குமேல் விட்டெறிந்தாள் அது அவளது மண்ணையை உடைத்துக்கொண்டு அப்பால்போய் விழுந்தது. அவன்காயம்பட்ட இடத்தில் கையை அழுத்திக்கொண்டு தரையில் சாய்ந்துசொண்டான் அவன் கையிலிருந்த கடித்தையும் சீலைகள் இருந்த ரேப்ரெக்கார்ட்டரையும் எடுத்துக் கொண்டு ஈதிக்கு ஒடிக் காரில் ஏறிக்கொண்டாள். சுற்றி வாய்யல் வெளியானதால் அவளைக்கவனிக்க அங்கு யாரும் இருக்கவில்லை அவள் ஓடுவதைக் கண்டவன் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு எழுந்து கைக்குட்டையை அருகிலிருந்த தண்ணீர் குழாயைத்திருகி நனைத்தான். காயத்தில் அழுத்திக்கொண்டு தெருவுக்கு ஒடிவந்து வீதியில் வந்த ஒருகாரை நிறுத்தி ஏறிக்கொண்டான்.

12

பிரஷாந் கொம்பியூட்டர்சயன்ஸ் படித்து முடித்து ஒரு கம்பனியில் வேலைக்கும் அமர்ந்து கொண்டான். முதல் சமீளத்தில் சித்திக்கு ஒரு சீலை வாங்கிக்கொண்டு இரண்டு நாட்களுக்கு லீவு எடுத்துக்கொண்டு வெளியாவுக்கு வந்து விட்டிருந்தான். அவன் வேலைக்குப் போகிறான் என்றதும் திடை ரெண்று பெரியவஞ்சிலிட்டது போல் இருந்தது காஞ்சனை வுக்கு.

காஞ்சனையும் பிரஷாந்தும் நித்யாவும் தோட்டத்தில் இருந்து கதைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். நித்யாவின் கள்ளங்கபடமற்ற பேச்சு பிரஷாந்துக்குப் பிடித்துப்போய் விட்டது. நித்யாவுக்கும் பிரஷாந்தின் நகைச்சவை கலந்துபேச்சு பிடித்துவிட இருவரும் இரண்டே மனித்தியாலங்களில் சகோதரர்களைப்போல் பழகிவிட்டனர்.

ஒரு வருடகாலத்தில் வெளியா வித்தியாலயம் அறுநாறு மாணவர்களைக் கொண்ட எல்லாத்துறைகளிலும் சிறந்த பாடசாலையாக உயர்ந்துவிட்டது. இப்போது வெளியா வித்தியாலயம் அல்ல. வெளியாக் கல்லூரி. ஆகிஷ்ட்டது. கருணை இல்லத்தில் மேலும் ஏழுபிள்ளைகள் சேர்ந்துகொண்டார்கள். வெளியாக்கல் ஹரியின் வளர்ச்சி துர்க்கா இல்லம் ஆனந்தபவனம். கருணை இல்லம், சிறுவர்பூங்கா, ஆனந்தம் நூல்நிலையம் போன்ற காஞ்சனைவின் அரும்பெரும் சொத்துக்கள் பற்றியெல்லாம் பேச்சு நீண்டுகொண்டிருந்தது. அப்போதான் வாசலில் ஹோர்ஸ் சத்தமும் காவல்காரனின் மிரட்டலும் கேட்டது. எழுந்து நின்று பார்த்தாள். ஒரு காரினுள் ஒருபெண் வியர்க்க விறுவிறுக்க கலைந்துபோன தலையுடன் இருப்பது தெரிந்தது.

அந்தப்பெண் அவசரப்பட்டாள். முன்னும் பின்னும் டாடிப் பார்த்துக்கொண்டு ஹோர்ஸை அழுத்தினால். அவளைப் பார்த்தபோது முன்பொருதரம் சந்திக்க வந்தது நினைவுக்கு வந்தது, சிலநிமிடங்கள். யோசித்தாள். அந்தப் பெண் பயந்து நடுங்குவது தெரிந்தது. அவளுக்கு ஏதோ ஆபத்து போல் இருக்கிறது என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டாள்.

உள்ளே விடுங்கோ.

காஞ்சனை காவல்காரனுக்குக் குரல் கொடுத்தாள்.

அம்மா இந்தப்பிள்ளை வேகமாய் வந்து கேட்டில் மோது மாப்போல நின்டிச்சு. விட்டுட்டு உங்களிட்டைவந்து சொல்லுறத்துக்குள் கேட்ட மதில் எல்லாம் இடிச்சப் போடும் போல் இருந்திச்சு அது தான் விடேல்ல என்று சொல்லிக் கொண்டே கேற்றறத்திறந்தான் அவன். அந்தக்கார் வேகமாக உள்ளே வந்து காஞ்சனைவுக்கு அருளில் நின்றது. அதே வேகத்தில் ஒரு பெண் ஒரு பெட்டியுடன் இறங்கி அவளின் காவல்தியில் பெட்டியைப் போட்டுவிட்டு அவளின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டாள். அவளை அருகில்கண்டதும் காஞ்ச

ஞவுக்குப் புரிந்து விட்டது இவன்தான் முன்பு வீதியில் சந்தித்துப்பின் வீடுதேடிவந்த பெண் என்பது.

நீங்கள் ...? என்றால் அவளது பெயரை மறந்தவளாக நான் பிரியம்வதா. முந்தி ஒருக்கால் உங்களைச் சந்தித்தேடேனே என்றால் கணகள் கலங்கியிருந்தன.

உங்களுக்கு என்ன நடந்தது? சிட்டாகச் சிரித்துக் கொண்டு வந்த பழைய பிரியம்வதா அவள் நிலையில் வந்து போனால்.

என்னை ஒருத்தன் துரத்திக்கொண்டு வாருன்.

என்?

என்னைக்காதலிச்சு கற்பைப் பறிச்சு ஒரு குழந்தையும் வயிற்றில் வளர்ந்த பிறகு என்னைக்கல்யாணம் செய்யமாட்டானும். ஆனால் எங்க சொத்தெல்லாம் தனக்கு வேணுமாம! ஒரு கடிதத்தில் கையெழுத்துப் போட்டுத்தரட்டாம். பிரடினான். பக்கத்தில் கிடந்த கதிரையால் அவனுக்கு ஒன்று குடுத்திறு ஒடிவந்திற்றன. படபடவென்று கதைத்தவள் தொடர்ந்து கதைக்குழியாமல் தொண்டையைக் கட்டியொன்று அடைத்துக்கொண்டது.

அவன் இப்ப எங்க?

எனக்குப் பின்னாலதான் வந்தவன் - சொல்லிக்கொண்டு வீதியைப் பார்த்தவளின் கணகளில் அந்தக்காரப்பட்டது.

அந்தக்காரில்தான் வாருன். அவள் சொல்லிமுடிக்கு முன் பிரஷாந் வீதிக்கு ஓடிப்போய் இரண்டு பெரிய மரக்குத்திகளைச் சிரமப்பட்டுத்தூக்கி வீதியின் குறுக்கேபோட்டான். வேகமாகவந்த கார் பலத்தசத்தத்துடன் ஒரு குலுக்கலுடன் நின்றது.

தம்பி நானில்லை இவன்தான் என்னையும் மிரட்டி பிரஷாந்தைப் பார்த்து அச்சத்துடன் சொன்னான் கார்ஓட்டுனர்

ததவைத்திறந்து அவனது சட்டையைப்பிடித்து வெளி யேஇழுத்தான் இழுத்துக் கொண்டுவந்து பிரியம்வதாவின் முன்னால் தள்ளினான்

இவன்தானே? ஆத்திரத்துடன் நின்ற பிரஷாந் பிரியம் வதாவைப் பாத்துக்கேட்டான்.

அடப்பாவி! உன் அநியாயத்துக்கு அளவேயில்லையா? என்றால் நித்யா.

நித்யா! இவனை உனக்குத் தெரியுமா?

மெடம் இவன்தான் என் பிள்ளையின் அப்பன். இவன் செய்த அநியாயம் எனக்குமட்டுமில்லை. ஸதா என்ன ஒருத்தி கமலா என்னெருத்தி. ரெண்டுபேரும் தற்கொலை பண்ணிக் கொண்டு போய்ச்சேர்ந்துவிட்டுதுகள், என்றால்பராண்ட மாலதி. மட்டக்களப்பில் இருக்கிற இந்தப்பாவி அவளைக் கல்யாணம் பண்ணி ஏதோ கொஞ்சக்காலம் வாழ்ந்தான். பிறகு ஊரைவிட்டே ஓடிற்றுன் என்று பல்லைக்கடித்துக் கொண்டு அருகிலிருந்த முக்காலியைத்தூக்கி மண்ணையில் ஒன்றுபோட அம்மா.....என்று தலையைப் பொத்திக்கொண்டான். நல்லவேளையாக இன்னெரு காயம் இல்லாமல் தப்பிக்கொண்டான். காஞ்சனை வீட்டினுள்ளே ஓடிப்போனால் தொலைபேசி எனகள் வேகமாகச் சுழன்றன.

ஹலோ! பொலிஸ் ஸ்ரேசன்?

யெஸ்! இன்னைபெக்டர் ராம்நாத் ஹியர்.

காஞ்சனை விபரத்தைச் சொல்லிவிட்டு வெளியேவந்தாள் சில நிமிடங்களில் பொலிஸ் ஜீப் வந்தது. ஆசூரனைப் போட்டுக்கொண்டு விரைந்தது.

இரவு நீண்டநேரம் காஞ்சனைவின் அறையில் பிரியம் வதா இருந்தாள். தானும் தாயாரும் வாழ்ந்தவாழ்க்கை தந்தை செய்துவிட்ட அநியாயம் தனக்கும் தாய்க்கும் இடையில் நடந்த வாக்குவாதம் தாயார் இறந்துபோனது எல்லா வற்றையும் விபரமாகச் சொன்னார். ஆசூரனுடன் உண்

டான சினேகிதம் பற்றியும் சொல்லத்தவறவில்லை. இவ்வளவையும் பிரஷாந்தும் நித்யாவும் கூட காஞ்சனையுடன் இருந்து கேட்டுக்கொண்டார்கள்? பிரியம்வதாவின் எதிர்காலம் பற்றிக் காஞ்சனை கவலைப்பட்டாள்.

சித்தி! இந்த ஒரு பிரியம்வதா மட்டுமில்லை. எத்தனையோ ஆரூரன்களால் எத்தனையோ பிரியம்வதாக்கள் எத்தனையோ நித்யாக்கள். எல்லாப் பிரியம்வதாக்களினதும்எல்லா நித்யாக்களினதும் வாழ்க்கையையும் வளமாக்க முடியாவிட்டாலும் இந்த ஓரேயொரு பிரியம்வதாவின் வாழ்க்கையை மட்டுமாவது வளமாக்க விரும்புறன். நான் இவவுக்கு ஏதாவது உதவி செய்யவேணுமென்றால் செய்கிறேன்.

பிரியம்வதாவின் கண்கள் கலங்கின. முன்பின்தெரியாத எனக்கு உதவி செய்ய இத்தனை அன்புள்ளங்களா? என்று என்னிக்கொண்டாள் உலகில் ஆரூரனைப் போன்றவர்களும் இருக்கிறார்கள். இவர்களைப் போன்றவர்களும் இருக்கிறார்கள் இந்தப்பாவி மாலதி அக்காவையுமெல்லா ஏமாத்திவிட்டிருக்கிறான் என என்னிக்கொண்டாள். மாலதிக்காக மட்டுமெல்ல இன்னும் தான் உட்பட தன்னைப்போன்ற எத்தனையோ பேருக்காக அவள் கவலைப்பட்டாள்.

மெடம் இந்தப்பிள்ளை பிறக்கும் வரைக்கும் எனக்கு இங்கழிடம் கொடுங்கோ பிள்ளை பிறந்தபிறகு அதை உங்கள் கையில் தந்திற்று நான் இந்த உலகைவிட்டே போயிருவன் காஞ்சனைவின் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டாள். இப்படியெல்லாம் கெஞ்சும் நிலைக்குக் கொண்டுவந்துவிட்ட ஆரூரனை மீண்டும் மீண்டும் மனதுள் திட்டிக்கொண்டாள்.

நீங்கள் எதுக்கு சாகவேணும்? அவன் உங்களை ஏமாத்தினதுக்காக நீங்கள் சாகவேணுமா பிரியம்வதா? இனிமேல் இப்படியெல்லாம் கதைக்கக்கூடாது. காஞ்சனை உரிமையோடு அதட்டினால்.

சித்தி! பிரியம்வதா சம்மதித்தால் நான் இவவைக்கல்யாணம் செய்து கொள்கிறேன் என்றான் பிரஷாந் பிரியம்வதாவின் கண்ணீரைத் துடைக்க வேண்டுமென்பதற்காக

பிரியம்வதா! நீங்கள் என்ன சொல்லுறீங்கள்? காஞ்சனதான் கேட்டாள் :

மெடம் என் அம்மாவின் ஸ்தானத்தில் உங்களை வைத்திருக்கிறேன். அந்த உரிமையிலதான் கேட்கிறேன் : நீங்கள் என் இப்படியெல்லாம் கதைக்கிறீங்கள்? நான் கசங்கிப்போன மலர், என்னை எடுத்து திரும்பவும் மரத்தில் செருக நினைக்கிறீங்கள். என் வாழ்க்கை வீணைகினதுக்காக நான் பிரஷாந் தின்ர வாழ்க்கையையும் வீணைக்க விரும்பவில்லை.

கசங்கிப்போன மலரைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டால் பிரஷாந்தின் வாழ்க்கை ஓன்றும் வீணைக்கப் போய்விடாது. நீங்கள் கசங்கிப்போன மலரே தவிர வாடிப்போன மலரில்ல. நீங்கள் இன்னென்றுத்தன்னும் கசக்கி ஏறியப்பட்டிருக்கிறீங்கள். அதுக்காக நீங்கள் இப்படியே வாழ்வேணும் என்றில்லை. ஓருமணிதன் தானே கெட்டுப்போய் விட்டாலும் தான் கெட்டுப்போனதை உணர்ந்து திருந்தின உடன் தனது இறந்த காலத்தை மறந்திரவேணும். இறந்தகாலத்தை நினைச்சு வருத்தப்படுறதினால் எந்தப்பயனும் இல்லை. நீங்கள் இன்னென்றுத்தன்னும் கெடுக்கப்பட்டனீங்கள். நீங்கள் கல்யாணம் செய்துகொள்ளவேணும்,

பிரியம்வதா குலுங்கிக்குலுங்கி அழுதாள்.

எவ்வளவு நம்பிக்கை இருந்தாலும் எவ்வளவு அன்பு இருந்தாலும் பெண்கள் இந்தவிஷயத்தில் மிகவும் கவனமாக இருக்கவேணும். ஆண்களுக்கு கழுத்தில் தாவிலரும் வரையிலும் இடம் கொடுக்கக்கூடாது. ஏதோ நடந்தது நடந்து முடிஞ்சபோச்சு. கவலைப்பட்டு நடக்கிறது ஏதுமில்லை. உங்களுக்கு பிரஷாந்தைக் கல்யாணம் செய்ய சம்மதமா, காஞ்சனை வாய்மூடுவதற்குள் பிரஷாந் திறந்தான்.

பிரியம்வதா நீங்கள் எனக்கு மனைவியாய் வாறதுக்கு நான் கொடுத்து வைத்திருக்கவேண்டும் என்றுன்.

நீங்கள் பரஷாந்தைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளுற துதான் நல்லது பிரியம்வதா என்று முதல் முறையாக வாயைத்திரந்தாள் நித்யா.

நீங்கள் எல்லாரும் இவ்வளவு தூரம் சொன்னபிறகு நான் சொல்ல என்ன இருக்கு? உங்கள் விருப்பப்படியே நடக்கட்டும். பிரியம்வதா கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள். காஞ்சனாவின் உள்ள ம் துள்ளியது. எல்லோரும் எழுந்து படுக்கப் போனார்கள். காஞ்சனை காசிதக்கட்டை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு மேசையின் முன்னால் அமர்ந்தாள். பிரியம்வதாவின் வாழ்க்கைகையை மையமாகக் கொண்டு நாவல் ஓன்றை எழுதத் தொடங்கினான்.

பரஷாந் அந்தப்பாவி சபேசனைக் கொண்டுவந்து கோட்டில் நிறுத்தின பிறகுதான் கல்யாணம் என்றால் பிரியம்வதா கண்டிப்பாக.

அதுக்கென்ன! அவர் எங்கஇருக்கிறார்?

அவரா? சீறினேன் அவள், சிரித்தான் அவன்.

அவன் கண்டியில் இருந்தவன் இப்ப எங்கேயோ தெரியாது?

அட்ரஸ்?

ஒரு கடிதத்தை எடுத்துக் கொடுத்தாள். அதில் விலாசத்தைப் பார்த்தவன் உதட்டைப் பிதுக்கிக் கொண்டான். போட்டோ இருக்கா?

எடுத்துக் கொடுத்தாள் பார்த்தவன் அதிர்ந்தான். இவனே? மட்டக்களப்பில் கடைவைத்திருந்தானே!

துள்ளினேன் பிரியம்வதா வாங்கோ மட்டக்களப்புக்குப் போவோம்.

உதட்டைப் பிதுக்கித் தலையாட்டினான். போய்ப்பிரயோசனம் இல்லை.

ஏன்?

பெண்பாவம் அவனைச் சும்மாவிடேல்லை! பல்ல் அக்ளி டெண்டில் போய்ச்சேர்ந்திர்ரூன்.

பிரியம்வதா அமைதியானான்

பிரியம்வதா! எனக்குத்தானே உங்களில் கூடுதலான உரிமை இருக்கு?

ம்!

ஆனபடியால் எல்லோரும் கூப்பிடுற மாதிரி நானும் உங்களைக் கூப்பிடமாட்டன்.

பின்ன?

பிரியா என்று.....

இடையில் பகுந்தாள் பிரியம்வதா ஐய.....என் ஃப் ரண்டில் எல்லாம் என்னைப் பியா என்றுதான் கூப்பிடுவினம் கேவியாக அவள் சிரித்தபோது அவனுக்கு அசடுவழிந்தது.

நீங்கள் கதைக்க விட்டால் தானே. என் தங்கச்சிக்கும் பிரியாதான் செல்லப் பெயர். பிறகு பிரியா என்றால் ரெண்டு பேரும் வந்து நிற்பீங்களே அது பெரிய பிரச்சனையாய்ப் போயிரும். ஆனபடியால் பிரி என்று கூப்பிடுறேன்.

அசடுவழிந்தாள் அவள். ஆனால் சமாளித்துக் கொண்டாள். சீச்சி அந்தக்கஷ்டமும் வேண்டாம். பி என்று கூப்புங்கோவன், அவன் து முகம்போன போக்கைப்பார்த்து அடக்கமாட்டாமல் சிரித்தாள் பிரியம்வதா

பிரி! ஸ்வீட் நேம்எல்லா? அவளின் முகத்தை நிமிர்த திக்கேட்டான் பிரஷாந் அவள் புன்னகைத்தாள்

பிரியம்வதா பிரஷாந் கல்யாணத்துக்கான ஏற்பாடுகள் எல்லாம் செய்தாகிவிட்டது. இன்று நீதிபதி தீர்ப்புச்சொன்னதும் பிரியம்வதாவின் கழுத்தில் தாவிமின்னும், தீர்ப்புச்சொன்னபின் தான் திருமணம் என்று பிரியம்வதா பிடிவாதம் செய்ய எல்லோரும் அதற்குச் செவிசாய்த்திருந்தார்கள்

பிரியம்வதாவும் பிரஷாந்தும் நீதிமன்றத்தில் நீதிவானின் தீர்புப்காகக் காத்திருந்தார்கள். பிரியம்வதா கொடுத் திருந்த கடிதங்கள் புகைப்படங்கள் முக்கியமாகப் பதிவு நாடா எல்லாம் பிரியம்வதாவின் சார்பில் வாதாடிய வக்கீலான பிரஷாந்தின் அம்மா திருமதி பானுமதி மயில்வாகணனுக்கு மிகவும் உதவியாக இருந்தன. ஏற்கனவே திறமையான வக்கீல் எனப் பெயர் பெற்றிருந்த அவர் மருமகளின் வழக்கு என்பதால் அதிக அக்கறையோடும் இன்னும் திறமையாகவும் வாதாடினார். அவர் ஆஞ்சானை வார்த்தைகளால் உருட்டி எடுத்துவிட்டார். பல பெண்களின் வாழ்வை வீணைக்கிய ஆரூரனுக்கு பதினைந்து வருட கடுங்காவல் தண்டனை என்று நீதிபதி தீர்ப்பு வழங்கிவிட்டார்.

பலபெண்களுக்கு அநியாயம் செய்த ஆரூரனை உலகுக்கு அடையாளம் காட்டி நாட்டுக்குப் பெரும்சேவை செய்த செல்வி பிரியம்வதா சபேசனை நீதிமன்றம் பாராட்டுகிறது என்று நீதிபதி பாராட்டினார். ஆனால் இந்தப்பாராட்டு பிரியம்வதாவுக்கு உற்சாகம் தரவில்லை. தன்பெயருடன் ஒட்டிக் கொண்டு வந்த சபேசன் என்ற பெயர் அவனுக்குக் கசப்பைத் தந்தது.

நீதிமன்றம் கலைந்தது. ஆரூரனை பார்த்து ஒரு வெற்றிப்புண்ணகையை உதிர்த்துவிட்டு வெளியேறினால் பிரியம்வதா. அவன் தலைகுனிந்து கைவிலங்கிட்டு காவலர்கள் புடைகுழச் சென்று நகரபாதுகாவலரின் வண்டியில் ஏறினான், ஆரூரனை அடையாளம் காட்ட உதவிய மாலதி, நித்யா இருவருக்கும் நன்றி கூறிக்கொண்டு அவர்களுடனேயே ஆனந்தபவனத்தை அடைந்த போது அங்கே எல்லோரும் அவர்களை ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருந்தார்கள்.

மங்கல வாத்தியங்கள் முங்க அந்தணர்கள் மந்திரம் ஒது பிரஷாந் பிரியம்வதாவுக்கு திருமாங்கல்யம் அனிந்தாள். உள்ளத்தின் உவகை முகத்திலே தெரிய அழகோ

வியமாகத் திகழ்ந்த மணமக்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தவர்களின் இதயங்களிலிருந்து எழுந்த வாழ்த்தொலி அந்த இல்லத்தையே நிறைந்து நின்றது.

தொலைபேசி எண்கள் எங்கோ சூழல் இங்கே யாரையோ அழைத்தது. காஞ்சனை விரைந்து வாயிலும் காதிலும் பொருத்தி ஹலோ என்றான். சிலநிமிடங்கள் மொனமாக நகர்ந்தன.

ப்ரஷா.....ந்! அலறினால் காஞ்சனை. எல்லோரும் ஓடிவந்து பார்த்தபோது மார்பை இருக்கக்காலாலும் அழுத்திக் கொண்டு துடித்தாள்,

சின்னமை சின்..... னம் ...மா!

பதறிப்போனேன் பிரஷாந். திக்கித்தினரி விஷயத்தைச் சொன்னால் காஞ்சனை.

ப்ரஷாந்! திருகோணமலை ‘இன்பவாசா’ பிள்ளைகள் பிக்னிக் போகேக்க பஸ் புரண்டு போச்சாம். அத்தனைபிள்ளைகளும் என்னை விட்டுட்டுப் போயிற்றுதுகள். நான் என்னடா செய்வேன்? ப்ரஷாந் நான் என்னராசா செய்வேன்

எத்தனையோ நிமிடங்களை விரையமாக்கிக் கொண்டு சொன்னவள் தலையை சுவரில் மோதிக்கொண்டு அலறினால் அவனது செய்கையில் தாய்ப்பாசம் தெரிந்தது. வலியால் துடித்துக் கொண்டு தரைபில் விழுந்தவளை பிரஷாந் மடியில் வைத்துக் கொண்டு துடித்தாள். ப்ரஷாந்! என்பிள்ளைகளெல்லாம் உன் பொறுப்பு என் சொத்துக்கள் எல்லாம் உன் பொறுப்படா. எல்லாம் விபரமா உயில் எழுதிவைச்சிருக்கிறன். மேலும் பலநிமிடங்கள் செலவழித்தபோது அவள் எழுதிமுடித்த கதை காற்றில் பறந்து வந்து அவள்மேல் விழுந்தது சில காகிதங்களைப் பொறுக்கி எடுத்து பிரஷாந்திடம் கொடுத்தாள் காஞ்சனை. கதையின்

தொடக்கமும் முடிவும் மட்டுமே பிரஷாந்தின் கைகளில் இருந்தன. கறுப்புறையினால் எழுதியிருந்த தலைப்பு பெண் களே ஜாக்கிரதை அவன் கண்ணில் பட்டது! மடியில் காஞ் சனு துடித்தாள். பிள்ளைகள் வேலைக்காரர்கள் பிரியம்வதா நித்யா எல்லோரும் கண்கலங்க நின்றூர்கள், வைத்தியரை வரவழைக்கிறேன் என்று ஓடிய இராமசாமியைத் தடுத்து நிறுத்தினான். காஞ்சனு கொடுத்த காகிதங்கள் கசங்கிப் போயும் கூட தரையில் வைத்துவிட மனமின்றி கையிலேயே வைத்துக்கொண்டு பரிதவித்தான் பிரஷாந். முற்றும் என்ற எழுத்துக்கள் அவனைப் பயமுறுத்தின. ப்ரஷா . ந் என்று மெல்ல முனிகிய குரலுக்குப் பதிலாய் சின்னம்மா! என்று அவன் அழைத்தபோது அவன் போயே போய்விட்டான்.

மாமி.....! அலறினான் பிரியம்வதா.

அம்மா ...! என்று வீரிட்டார்கள் (பிள்ளைகள்)

சின்னம்மா சின்ன...ம்மா என்று விம்மினன் பிரஷாந் முற்றும் போடப்பட்ட காகிதம் பிரஷாந்தின் கையில் காற் றில் படபடத்தது. அவனது கண்கள் கலங்கிப்போயிருந்தன.

முற்றும்.

பின்னுரை...

‘‘நிலவே நீ மயங்காதே’’ நாவலை பிரசரிக்க ஆரம்பித்ததைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட அனுபவங்கள்...நிகழ்ச்சிகள்...புதுமையானவை வித்தியாசமானவை.

‘‘மீரா வெளியீடுகள்’’ பல வீடுகளில் அகதியாக தஞ் சமடைந்தது. நானும் அகதியானேன்.

வானில் ஹெலி வந்து படபடவென விடாமல் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் நடத்துவதும், பொம்பர் விமானங்கள் குண்டு வீசித் தாக்குவதும். யாழ் கோட்டையில் இருந்து அடிக்கும் ஷெல் தாக்குதல்களும் ‘‘மீரா வெளியீட்டகம்’’ இருக்கும் பகுதிக்குள் தினம் தினம் நடக்கும் சாதாரண நிகழ்ச்சி,

‘‘மீரா வெளியீட்டகத்தில்’’ இருந்து பொருட்கள் அப்புறப்படுத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்த அரைகுறை நிலையில் 5 - 8 - 1990 அன்று குண்டு வீச்சு விமானங்களின் தாக்குதலில் ‘‘மீரா வெளியீட்டகம் சிதறியது’’

“நிலவே நீ மயங்காதே நாவலிற்கு ஓவியர் “தயா”¹
அழகாக வரைந்து: நவீன அச்சுயந்திர சாதனங்களால்
அச்சிடப்பட்ட “சஸ்றமென் கலர்” அட்டைப் படம்
“இந்திரா பிரியதர்ஷினி” எழுதி அனுப்பி இந்நூலில் பிர
சுரமாகத் தவறிய “அவள் ஒரு அண்ணப்பறவை” சிறுகதை
பல ஆயிரம் ரூபா பெறுமதியான புத்தகங்கள் பஞ்சமாதிரி
சிதைந்து கிழிந்து சிதறிவிட்டது. இவை என்னைப் பரிதாப
மாகப் பார்த்தன! சில பொருட்கள் தப்பின.

“முயற்சிகளுக்கே நாம் பொறுப்பாளிகள் விளைவுகள் நம்
கையில் இல்லை என்பது கீதைகாட்டும் போதனை. அந்த
விளைவுகள் நன்மை பயப்பனவாக வேண்டும் என்பது மனி
தனின் நம்புக்கை” என்ற வாசகங்கள் பிரசரித்த மட்டை
பாதி கிழிந்து தனியாக வெளியே கிடந்தது. அதைப்
படித்ததும்.....

மனம் இலேசாயிற்று... என்னத்தில் தனனம்பிக்கை
தழைத்தது. என்னேடு துணைற்கும் எழுத்தாளர்களின் —
வாசகர்களின் நல்லாதரவுடன் இந்த இலக்கியப் பணியைத்
தொடர்வோம் என்ற நம்பிக்கை பிறந்தது. மின்சாரம்
தடைப்பட்டுள்ள இந்நாளில் ஏ. எஸ். ஜே. அச்சகத்தின
ரின் அயராத முயற்சியினால் இந்நூல் வெளிவருகிறது.

எழுத்தாளர்களே! வாசகர்களே! துணை நிற்பீர் வழி
நடப்போம்.

அன்புடன்

மீரா வெளியீட்டாளர்

L357
T.எஸ்.நே.பி தீர்மீது வெள்ள
சூ. கூ. என். வெ. வெ. வெ. வெ.
மல்லிராம

- 16.11.91.4. E 10001. 3.6. J 207 B2473
23.11.91 4. B 13227
27.11.91 மூன் 132008
30.11.91 4. B 2001
20.12.91. 4. B 249
24.12.91. 4. B 224
1.1.92. 4. B 222
27.1.92. 4. B 227 G
3.2.92. 4. B 268
1-5.4. B 233
5.5.4. B 270
8.6.4. B 227
6.7.4. B 224
15.7.4. B 224
24.7.4. B 245
10.8.4. B 247
18.12.4. B 274
23.1.92. 4. B 209
4.4.92. 4. B 209
3.10.92. 4. B 243
3.10.92. 4. B 229
10.10.92. 4. B 249
12.10.92. 4. B 283
28.10.92. 4. B 227
15.2.93. 4. B 208

நிலவே ஸி மயங்காதே

சந்தோஷம் எல்லாம் தனக்குத்
தான் சொந்தமென்று மெல்ல
மிகவும் மெல்லச் சொல்லிப்
புரணங்கரும் பெண் மனம்.

தவிக்கும் பெண் மனம்
துழூறும் பெண் மனம்

செயிவதறியாது திளைக்கும்
பெண்மனம்!

இப்படிப் பல பெண்மனங்களை இந்தாவலில் நிங்கள் சந்திக்கலாம்.

இாம் எழுத்தாளரின்
கந்னிப் படைப்பு

சமுக டாவல்
மீரா பிரசுரம்

